

Opgedragen aan het oude Hometown

Zonder al die caramel cappuccino's was het nooit gelukt.

De singlereis

De singlereis

Maike Raduzzi

UITGEVERIJ BETELGEUZE

©2021 Uitgeverij Betelgeuze
Auteur: Maaïke Raduzzi
Omslag ontwerp: Uitgeverij Betelgeuze
Typografie: Uitgeverij Betelgeuze

ISBN 978-90-8708-083-9
NUR 312
NUR Pockets populaire fictie

Uitgeverij Betelgeuze
Alphen aan den Rijn
www.uitgeverijbetelgeuze.nl
info@uitgeverijbetelgeuze.nl

Inhoud

Hoofdstuk 1	9
<i>Aankomstdag</i>	9
Hoofdstuk 2	49
<i>Boottocht</i>	49
Hoofdstuk 3	73
<i>Rondrit</i>	73
Hoofdstuk 4	93
<i>Stranddag</i>	93
Hoofdstuk 5	121
<i>Stranddag nummer twee</i>	121
Hoofdstuk 6	143
<i>Regen</i>	143
Hoofdstuk 7	163
<i>Laatste dag en nog meer regen</i>	163
Hoofdstuk 8	193
<i>Terugreisdag</i>	193

Hoofdstuk 1

Aankomstdag

Zouden zij het zijn?

Isabella zag vier of vijf vrouwen dicht bij elkaar staan, allemaal wachtend op hun koffie. Het was pas vijf uur 's ochtends, maar er stonden al een heleboel reizigers bij de Starbucks op Schiphol. Het terras zat bommetje vol en de rij om te bestellen ging richting de elektronikawinkel ernaast. De vrouwen bij de counter praatten en lachten met elkaar terwijl de eerste, in een joggingbroek en strak T-shirt afgezet met kant, haar drankje aangereikt kreeg. Wat waren ze vrolijk. Tegelijkertijd viel het Isabella op hoe opgelaten hun houding was. Zelfs van een afstandje kon ze zien dat ze net iets te vaak hun hoofden in de nek legden als ze moesten lachen, net iets te veel tanden lieten zien en hun handen gingen wel heel erg veel van links naar rechts. Alsof ze uit alle macht de beste versie van zichzelf wilden laten zien.

Het deed haar denken aan netwerkborrels.

Of, in dit geval, aan een singlereis.

Ze probeerde zicht te krijgen op hun tassen, misschien zat er ergens een labeltje van de reisorganisatie aan? HeadoverHeelz adverteerde met een knalgele stralende zon in de vorm van een hartje. Best opvallend, maar vooralsnog zag ze niets geels aan de tassen hangen. Meteen voelde ze de bekende golf van zenuwachtige misselijkheid opkomen, alsof er een riem om haar maag zat die langzaam werd aangetrokken. Met een diepe teug lucht probeerde ze de golf weg te duwen. Bij haar eerste singlereis, nu alweer dik vier jaar geleden, was ze pas écht kotsmisselijk geweest, maar toen vloog de groep ook om vier uur 's nachts en was er van slapen helemaal niets meer terecht gekomen. En had ze ook bij God helemaal geen idee gehad wat haar

te wachten stond. Nu wist ze dat wel. Zo'n beetje dan.

Maar toch... De zenuwen wisten hun weg naar de oppervlakte vrolijk te vinden. Het was ook het idee dat ze zo dadelijk met een Starbucks cappuccino (of misschien toch een caramel macchiato, vanwege de zenuwen?) in de hand naar deze onbekende meiden zou moeten lopen en zichzelf dan met een grote gezellige glimlach zou moeten voorstellen. En dan natuurlijk vrolijk mee zou doen met het smalltalken. Brrr, als ze ergens wel niet goed in was.

“Haaiiiii, wie ben jij?” “Waar kom je vandaan?” “Wat doe jij?” “En, hoelang ben jij al alleen?” “Heb jij dit nou al eens eerder gedaan, zo'n reis...?”

Oh goody.

Ergens verbaasde het Isabella dat de zenuwen zo erg waren. Als ze mensen eenmaal een beetje had leren kennen ging het normaliter allemaal prima en hé, zaten ze in dit geval niet allemaal in hetzelfde schuitje? Maar die drempel, oei, wat was die in de eerste instantie toch hoog.

Ze bestelde toch maar een gewone cappuccino en een croissant erbij. Het was tenslotte bijna tijd om te ontbijten en ze voelde honger opkomen. Met de warme croissant in een Starbucks-zakje zag ze, terwijl ze bij de counter op haar koffie wachtte, dat de dames waren verdwenen. Ze zaten nu in het gangpad vlak naast de Starbucks-rij. Overal in het gangpad stonden koffers, tassen, trolleys, er was bijna geen doorkomen aan. Het vakantie seizoen was waarschijnlijk officieel begonnen. Toch twijfelde Isabella nog steeds of het groepje vrouwen wel haar medereizigers waren, dus liet ze haar oog nogmaals over het hele terras gaan. Zag ze misschien iemand alleen staan, ook zoekende, om zich heen kijkend en de ruimte scannend? Iemand van haar leeftijd? Of beter gezegd: iemand tussen de vijftien en de vijftig, want dat was de leeftijdscategorie van deze reis.

Nope, niemand.

Ze strooide suiker en kaneel over haar cappuccino, haalde diep adem en liep naar het groepje meiden toe. Ze zaten aan de lange tafel voor laptopgebruikers, hadden hun stoelen in een soort van kringetje gezet en versperden de boel volledig.

“Heyyy, hallo! Sorry dat ik jullie effe stoort.”

Doodse stilte, vijf paar ogen die verbaasd opkeken.

“Euhh... gaan jullie toevallig ook naar Tolo?”

Het bleef een seconde te lang stil.

“Nee, nee, daar gaan wij niet heen.” antwoordde een blondine in een roze jumpsuit.

“Oh, oké. Sorry voor het storen!”

Niks aan de hand, grote glimlach, gewoon rustig verderlopen. Achter haar rug hoorde ze hoe de vrouwen weer met elkaar begonnen te praten. De croissant in het zakje voelde al niet meer zo warm aan terwijl ze naar een plekje voor zichzelf zocht. Naast een schaars gekleed Italiaans echtpaar van middelbare leeftijd vond ze nog een lege stoel. Het echtpaar was bezig twee enorme chocolademuffins met smaak te verorberen. De berg kruimels en verfrommelde servetjes op en rond hun stoelen was enorm. Voorzichtig zette Isabella haar kleine strandtas, een stoffen exemplaar dat ze dit voorjaar bij een parfumerie had gekregen nadat ze twee zonnebrandcrèmes in de uitverkoop had gekocht, ernaast. Voor de zekerheid had ze ook nog haar bikini in de tas gestopt, net als een reisformaat zonnebrandje en een shirt en short. De laatste tijd had ze iets te veel verhalen gehoord over bagage die niet op de juiste bestemming was aangekomen en het laatste dat ze wilde was aan een zwembad liggen met een lange broek aan. Want misschien was dat nog wel haar belangrijkste doel van komende week: geen enkele zonnestraal mislopen. Bakken en braden en heel, heel erg bruin worden.

En vooruit, misschien was een leuke man tegen het lijf lopen ook wel fijn. Maar bovenal verlangde ze, na vier jaar zonder reizen, weer eens naar een ouderwetse relaxte strandvakantie.

Isabella moest even in zichzelf schamper lachen. Relaxte strandvakantie? Wie stond ze nou voor de gek te houden? Natuurlijk hoopte ze juist op leuke contacten, een gave gast om mee op een terras een wijntje te drinken, langs het strand te slenteren en... Nou ja, vul het verder maar in. Maar ze wist uit ervaring dat deelnemers aan een singlereis daar zéker niet openlijk over zouden spreken. Webteksten van touroperators die singlereizen aanboden overigens ook niet. De nadruk in de advertentieteksten lag altijd op de vrijblijvendheid en het contact met leuke leeftijdsgenoten. Want ze wist uit ervaring en van de verhalen van single-vrienden, dat er natuurlijk niet aan getwijfeld mocht worden: deelnemers aan een singlereis waren nooit zielige eenzame losers. Singles hadden allemaal voldoende leuke vrienden en familie, in overvloed zelfs, maar die vrienden en familie hadden toevallig en helaas ook een eigen leven en misschien ook wel kinderen en niet altijd tijd om met de single op vakantie te gaan wanneer die single toevallig wel tijd had. Of geld, maar dat was weer een andere discussie. En dus zocht die single gelijkgestemden, met wie hij of zij naar een mooie bestemming kon gaan om te chillen op het strand, samen te stappen, dansen, borrelen en...

En verder ging het niet.

De rest, daar kon iedereen wel naar raden. Het laatste dat singles wilden was dat een singlereis een soort veredelde vleeskeuring zou gaan worden. Wat het uiteindelijk toch wel was, maar dat zei natuurlijk nooit niemand hardop.

Isabella ging verzitten op de plastic stoel en nam peinzend nog een slok koffie. Bij de Bruna aan de overkant stond een familie in een bak met Donald Duck-pockets te graaien. Ze overdacht met enige tegenzin haar singlestatus en de reis die ze zo zou gaan maken. Was zo'n vleeskeuring nou erg? Ze wist het niet. Ja. Nee. Ze kon wel roepen dat ze een hekel had aan mannen die op het uiterlijk afgingen, maar dat deden mannen toch wel. En eerlijk gezegd: dat deed zij zelf uiteindelijk ook. Zij keek ook naar de kleding die mannen droegen, hoe hun haar was geknipt, of ze dik of dun waren. Dus of ze daar nu zo'n punt van moest maken? Het was toch mens eigen.

Wat ze vervelender vond, in ieder geval om bij stil te staan en te overpeinzen, was dat ze al heel lang én alleen was, én hard werkte zonder een fatsoenlijke cent te verdienen én ook al heel lang niet op vakantie was geweest. Dus toen ze dit voorjaar naast haar saaie baantje op een callcenter een ontwerpklus voor de lobby van een klein boetiekhotel kreeg (lang leven haar nog immer bestaande netwerk!) had ze zich twee maanden lang in de avonduren en weekenden te pletter gewerkt. En had ze heel onverstandig besloten om de verdiensten niet te sparen, maar een singlereis naar Griekenland te boeken. In het verleden had ze al eens zo'n singlereis gemaakt, bij een organisatie die perfect geregelde reizen aanbood, maar wel alleen maar themareizen in het assortiment had. En ze had geen zin in mountainbiken, golfen, bergbeklimmen of wat dan ook. HeadoverHeelz deed niet aan thema's, alleen aan strand en zee en excursies die ter plaatse te boeken waren, voor hen die wilden. Geen verplichtingen, alleen maar doen waar men zin in had. En dat had haar heel erg aangesproken.

Maar of vrijblijvendheid nou uiteindelijk zo ideaal was? Ze nam een slok lauwe koffie en keek nog eens goed om zich heen, maar nog steeds had ze niet het idee dat ze andere 'singles' spotte hier in de Starbucks-massa. Vreemd. Bij haar vorige reis was de Starbucks ook het verzamelpunt geweest en hadden ze met ongeveer vijfendertig man ruim voor inchecktijd allemaal vrolijk koffiedronken, muffins en kaneelbroodjes gegeten en kennis gemaakt met elkaar. Nu bestond de groep 'maar' uit dertien personen, maar toch. Waar bleef iedereen? Op haar smartphone stond de groepsapp die eergisteren door de reisleader was aangemaakt. Gisteravond had ene Patrick nog *Welterusten dames! Zie jullie morgen!* geappt. Die had er in ieder geval al flink zin in gehad.

Maar ondertussen was het al bijna zes uur en er was nog steeds niemand in zicht. Ze twijfelde of het wel zo'n goed voorteken was. En nou wilde ze er liever niet nog een keer over nadenken, maar automatisch gingen haar gedachten naar de bevestigingsmail van HeadoverHeelz van vorige week, met daarbij de deelnemerslijst en kamerlijst. Na het lezen van deze mail was haar voorpret in één klap tot het nulpunt gedaald. Ze had tijdens het boeken nog zó getwijfeld: moest ze wel een kamer delen met een onbekende? Als ze een eenpersoonskamer had geboekt, was de reissom een stuk hoger uitgevallen. Ze had gedacht dat iedereen dat vast wel zou doen, een kamer delen, dat ze zich niet zo moest aanstellen. Hup, gewoon, gezellig met z'n tweeën in een kamer. We zijn toch allemaal volwassen? Maar op de kamerlijst had Isabella gezien dat ze, afgezien van twee mannen, de enige was die een kamer deelde. En dat haar kamergenoot een vrouw was van in de zestig.

Zéstig?!

Ze was zelf zevenendertig! Ze had verbijsterd de mail zitten lezen. En was meteen enorm aan zichzelf gaan twijfelen. De leeftijdscategorie was toch van vijfentwintig tot vijftig? Maar nu zou ze haar kamer delen met een bejaarde?? Voor de zekerheid had ze toch maar even met HeadoverHeelz gebeld om uitleg te krijgen. Die had ze echter niet gekregen. Verder dan “Ja, leeftijd zegt ook niet alles” en “Deze mevrouw wilde nou eenmaal heel graag mee, dus hebben we een uitzondering gemaakt” was de verveelde stem aan de andere kant van de lijn niet gekomen.

Oh, wat had ze ervan gebaald. Het hele idee van lekker op reis gaan met leeftijdsgenoten en gelijkgestemden had opeens een stuk verder weg geleken. En nu stond er ook nog eens niemand bij de Starbucks... Goed begin, dit.

*

Ze dronk het laatste restje koffie op en stopte het zakje van de croissant in de beker. De Italianen naast haar waren klaar met de muffins en rommelde druk in hun bagage. Rechts van haar was ondertussen een vrouw gaan zitten. Met haar armen over elkaar geslagen staaarde ze volkomen stil voor zich uit. Ze had heel kort, witblond haar, met een opgeschoren nek. Ze droeg een vale spijkerbroek en flinke wandelschoenen eronder, met een geruit poloshirt dat eruitzag of het te vaak en te heet gewassen was. Haar gezicht was rossig en op haar neus prijkte een grote bril met stevig monteur. Naast haar stond een flinke praktische rugzak, zo een met een heleboel vakjes en zakjes en touwtjes en met een waterfles eraan. Isabella was geen fan van al die typische Beversport tierelantijnen. Op de een of andere manier be kroop

haar het gevoel dat deze vrouw best wel eens een van haar medereizigers zou kunnen zijn. Ze was zo overduidelijk... alleen en misschien was er ook wel iets afwachtend in haar houding, alsof ze net zoals Isabella op het eerste gezicht ontspannen was gaan zitten in afwachting van haar vlucht, maar ondertussen de omgeving als een malle aan het scannen was voor reisgenoten. Isabella betrapte zichzelf erop dat ze zich bedacht of deze vrouw zestig jaar zou kunnen zijn. Hoe groot de rugzak ook was, ze kon er geen geel label op ontdekken.

Ho, wacht even: het lampje van haar mobiel brandde, een nieuw bericht in de groepsapp:

Is er al iemand bij Starbucks? Ik sta achter de parfum-counter. Oscar.

Kijk es aan, was ze toch niet de enige. Rechts van het Starbucks-terras was een tijdelijk stand gebouwd waar samples parfum werden uitgedeeld. Waarschijnlijk stond hij daar.

Ja hoor; ik zit vlak onder de informatieborden. Rood-witte gestreepte broek. Isabella.

Ze zette haar strandtas op de stoel en ging toch maar even staan, om haar rood-wit gestreepte zomerbroek wat beter te laten uitkomen. Een meter vijfenzeventig, een flinke maat 42 en veels te dun haar. Maar wel met een hippe bril van Michael Kors, verzuchtte ze inwendig. Na ja, ze moest het er maar mee doen. Ze zag een lange en slanke man, met een gigantische paarse en vormloze rugzak over zijn schouder, haar kant op komen. Heel kortgeknipt haar, klein brilletje op zijn neus en opvallend: witte zomerbroek, wit shirt en witte zomerjas, alle drie in verschillende tinten wit. Hm, goedgeklede meneer. Hij was al aardig gebruind en er zat werkelijk geen grammetje vet te veel aan z'n lijf. Hij bewoog zelfverzekerd, alsof hij niet zou weten wat twijfelen was.

“Isabella?”

Hij liet de enorme paarse bepakking van zijn schouder glijden en stak zijn hand uit.

“Ja, klopt! Hai.”

Ze nam zijn hand aan.

“Ik ging me al zorgen maken, ik zie verder nog niemand! We zijn de eersten denk ik.”

“Het is heel erg druk bij de controle, er staan enorme rijen. Misschien dat de rest nog ergens achteraan staat?”

Hij keek om zich heen en trok zijn jasje recht.

Isabella keek heimelijk naar zijn gezicht. Veel lijnen. Niet echt rimpels, meer

karakterlijnen. Rondom zijn neus en mond en op zijn voorhoofd. Ze vroeg zich af of ze hem daardoor knap vond. Misschien was aantrekkelijk een beter woord. Maar hij was wel erg dun, bijna mager...

“Zo.”

Hij stopte zijn handen in zijn broekzakken en draaide zich naar haar toe.

“Lange nacht gehad?”

“Tja... wel een beetje ja. Echt helemaal lekker slapen lukt je niet, toch, als je wekker om drie uur gaat? Ik wilde eigenlijk de nachttrein nemen, maar het nachtnet bleek helemaal uitgevallen te zijn vannacht. Ik heb maar een taxi genomen, was hier al om... vier uur, of zo? Jij?”

“Oh nee, ik ben gisteravond al gekomen. Ik had geen zin in een hotel en ik kom uit Breda, dus ik heb de laatste trein gepakt en heb vanaf een uur in de hal gezeten en gewacht tot de incheckbalie openging. Beetje geslapen, dat wel, maar ik ga nog wel wat extra slaap inhalen in het vliegtuig.”

Hoorde ze dat nou goed, had hij serieus de hele nacht in de vertrekhal gezeten? Echt? Ze voelde zich in een klap een duffe troela. Het zou niet in haar hoofd opgekomen zijn om uren in een nachtelijk Schiphol te zitten om de kosten van een hotel of taxi uit te sparen. Maar backpacken, liften of back to basic in z'n algemeenheid waren sowieso nooit haar ding geweest.

“Oh ja, ik ga echt ook zó slapen tijdens de vlucht.” antwoordde ze snel.

Zag je de mail van, hoe heet ze, Angeliek? Morgen voor de boottocht moeten we om zeven uur op! Echt vakantietijden!”

Ze lachte, in de hoop dat Oscar haar bij zou vallen. Dat viel tegen.

“De boottocht? Oh ja. Neuh, Ik ga niet mee, ik heb zelf al plannen gemaakt.”

“Oh?”

“Ik denk erover een zeilboot te huren en wat rond te varen, de kust af. Misschien willen er wel meer van de groep mee? En ik heb al een hele tijd niet meer gedoken, dus ik moet ook echt even op zoek naar een duikschool om in ieder geval één of twee dag te gaan duiken. Ik heb vroeger heel veel en goed gedoken, maar ik moet het weer een beetje oppakken, dus een instructeur zou fijn zijn. En natuurlijk nog een dagje een scooter huren, beetje de omgeving verkennen en zo.”

Hij haalde even adem en ging in rap tempo door:

“En dan moet ik natuurlijk ook nog op zoek naar een paar goede clubs. Kijk, ik weet niet of het seizoen al begonnen is, het is natuurlijk nog vrij vroeg in het jaar, maar misschien zijn er al een paar open en daar wil ik dan gaan dansen. Want ik dans natuurlijk op hoog niveau, al een paar jaar en ik

geef er ook les in, dus ik moet zeker even kijken of er een paar goede feesten gegeven worden de komende week.”

Hij keek haar kort aan. “Dat programma van HeadoverHeelz, hmm, heb ik even bekeken, maar... daar hoeft ik verder niet echt aan mee te doen. Ik ben al druk genoeg met mijn eigen plannen. Ik kan echt prima mijn eigen gang gaan.”

Even wist Isabella niet wat ze moest antwoorden. Niet dat hij had staan ratelen of zo. Oh nee, het kwam er allemaal heel rustig en weloverwogen uit. Alleen was dit wel het laatste dat ze had verwacht. Een singlereis boeken en dan zo inplannen dat je elke dag in je eentje op stap gaat. Nou... dat verklaarde dat ‘vrijblijvende karakter’ van deze reis opeens een stuk beter. Als iedereen er zo instond... Dan snapte ze ook waarom er nog geen hond bij de Starbucks stond. En wat was dat toch met dat ‘natuurlijk’? Hoezo, natuúrlijk danste hij op hoog niveau? Hoe moest zij dat nou weten? Ze kende hem net drie minuten! Ze merkte aan zijn afwachtende blik dat ze iets te lang stil was en ze dwong zichzelf haar aandacht weer op hem te richten.

“Jeetje, wat een plannen! Om eerlijk te zijn had ik zelf nog helemaal niet zo uitgebreid nagedacht over wat te gaan doen de komende week.” “Ik heb alleen de boot voor morgen geboekt en ik denk nog na over de excursie naar Athene voor zondag, maar ik ben er nog niet uit. Ach, als er maar zon is en lekker eten, da’s voor mij het allerbelangrijkste!”

Ze hoorde hoe ze begon te ratelen. Heel aantrekkelijk, zonder twijfel. Om toch nog een beetje leuk en spannend over te komen probeerde ze als een malle te bedenken wat ze allemaal aan toffe dingen zou willen gaan doen deze week. Maar ze kreeg de kans niet om iets te verzinnen of te zeggen. De vrouw met het korte haar en de rugzak keek op dat moment hun kant op. Ze was vlak voordat Oscar aan was komen wandelen opgestaan en rond gaan slenteren, met de rugzak omgeslagen en haar handen in haar zakken, maar nu liep ze recht op hen af.

“HeadoverHeelz?” vroeg ze terwijl ze Isabella en Oscar een voor een aankeek.

Haar stem was opvallend hard en vrij hoog. Ze stak haar hand uit en vrolijk stelden Oscar en Isabella zich voor aan José, zoals de vrouw bleek te heten. Die vroeg meteen naar de korte nacht en hoe zij op het vliegveld waren gekomen. Ja, ze waren allemaal brak en moe en wat verheugden ze zich allemaal op die ligstoel bij het zwembad. Het gebruikelijke vriendelijke smalltalk-geklets, waar niemand zich een buil aan kon vallen.

Maar toch. Tijdens het gesprek be kroop Isabella voorzichtig een gevoel van onbehagen. Er was iets met deze José, iets onbestemds. Heimelijk bekeek

ze het gezicht van de vrouw terwijl deze met Oscar praatte. En al snel zag ze het. Haar volkomen blanco gezichtsuitdrukking. Achter haar enorme brillenglazen leek het alsof ze niet met haar ogen knipperde. Sterker nog, ze staarde. En als ze lachte, was het een lach die niet verder ging dan twee mondhoeken die ietsjes omhooggingen. De rest van haar gezicht bleef onbeweeglijk. Isabella kreeg er een beetje de kriebels van. Ze hoopte maar dat ze in het vliegtuig niet naast elkaar hoefden te zitten. Meteen na deze gedachte sprak ze zichzelf streng toe. Wat een belachelijke gedachte, ze stonden nog geen tien minuten met elkaar te kletsen! Dit zei nog helemaal niks, het was alleen nog maar een eerste indruk. En die hoefden echt niet altijd waar te zijn.

Toch zorgden de monotone stem van José, in combinatie met het volume, dat Isabella zich niet helemaal op haar gemak voelde. Ze begon een beetje om zich heen te kijken om haar gedachten te ordenen en zag dat er nog iemand recht op hun kleine groepje af kwam lopen. Kijk, nou begon het een beetje te komen! Lang leve haar rood-wit gestreepte zomerbroek, de jonge vrouw keek wel heel erg opvallend naar haar benen. Toen ze het groepje had bereikt liet ze een eenvoudige zwarte rugzak op Isabella's stoel vallen en keek de drie wachtenden aan.

“Hey. Jullie zijn ook van HeadoverHeelz?”

Een zakelijke stem. Ze knikten alle drie.

“Ja, dat kon ook niet missen met die broek. Ik ben Fleur.”

Ze zette haar rugzak wat meer aan de zijkant, gaf iedereen een hand en liet zich daarna met een plof op de stoel vallen. Ze was behoorlijk stevig, met flinke bovenbenen en opgezwollen rode enkels. Maar wat Isabella vooral opviel waren de jaloersmakend dikke lokken krullend kastanjebruin haar die op haar schouders dansten. Fleur had verder een perzikgave huid en twee opvallende rozige blosjes op haar wangen. Alleen keek ze totaal niet vrolijk. Met een stuurse blik staarde ze voor zich uit terwijl ze als een zoutzak achteroverleunde. Na de korte kennismaking zei ze verder niks meer. Oscar, José en Isabella waren er ook even stil van. Ze keken aarzelend van Fleur naar elkaar, maar wisten alle drie even niet zo goed hoe ze verder moesten. In de hoop het ijs wat te breken vroeg Isabella Fleur maar of ze voor ze gingen boarden niet nog even naar de Starbucks wilde voor een lekker bakkie.

“Nee. Ik drink geen koffie.”

Oké, helder.

José en Oscar pikten de draad langzaam weer op en begonnen de zwaarte van hun bagage te bespreken, terwijl Isabella rondkeek in de hoop meer toekomstige reisgenoten te spotten. Dat duurde niet lang: tussen een groep

Aziaten dook plots een klein vrouwtje op met een geel jasje, een skinny jeans van het type dat alleen hippe en slanke mensen kunnen dragen en een springerige bos vol krulletjes. Ze wees enthousiast naar Isabella's broek terwijl er een hele brede glimlach op haar gezicht tevoorschijn kwam. Isabella voelde dat ze vrijwel meteen heel erg blij werd van deze vrouw, ze straalde zoveel vrolijkheid uit dat ze er zelf ook meteen van ging glimlachen. De begroeting was ook allerhartelijkst: ze gaf iedereen een stevige hand en stelde zich voor als Tessa uit Valkenburg. Haar accent liet daar ook geen twijfel over bestaan. Maar al snel maakte haar glimlach plaats voor een frons.

“Is dit alles? Vijf mensen? Ik dacht dat we met z'n dertien zouden zijn. En ik ben al zo laat. Heeft er nog iemand iets in de app gezet, over waar ze blijven? Ik heb niet meer gekeken.”

Ze graaide in haar handtas voor haar mobiel.

“Nee, niks meer.” zei Oscar, die al naar het beeldschermje staaarde. Maar of ze er nou zijn of niet, ik denk dat wij zo langzamerhand naar de gate moeten gaan. Als het goed is begint het boarden over tien minuten.”

“Ja, we moeten naar de gate gaan!”

Dat was José. Iedereen begon zijn spullen bij elkaar te pakken en Fleur kwam langzaam overeind uit haar stoel.

“Effe kijken, welke gate hebben we ook alweer. Moeten we daarvoor niet hier omhoog?” vroeg Tessa, terwijl ze haar boarding pass erbij pakte en naar de roltrap keek.

“Ja, we moeten hier omhoog!” José weer.

Isabella begon een patroon te zien.

Ogen dicht, achteroverleunen en vooral het echtpaar rechts van haar negeren, voor zover dat mogelijk was. Niets zo fijn als tijdens een vlucht even de ogen sluiten en een tukje doen. Vooralsnog zaten er geen bekenden van haar in de buurt en kon Isabella haar gedachten de vrije loop laten. Alleen José zat dichtbij, op de rij voor haar, bij het raampje. Waar Oscar, Tessa en Fleur gebleven waren, ze had er geen idee van. Oh, wacht en die gast, hoe heette hij nou ook alweer? Samuel! Die opeens bij de gate tevoorschijn was gekomen en bij hen was komen staan. Och Jezus, dat was ook een figuur...

Ze was even vergeten hoe zo'n wachtruimte bij de gate er ook alweer uitzag als de vlucht in kwestie louter door vakantiegangers was geboekt. Heel grof gezegd: als een teringzooi. Overal stonden, zaten, lagen en hingen mensen en kinderen en bagage en kinderwagens. Door de mensenbende heen waren de

stoeltjes niet eens meer te ontwaren. Ze had op haar tenen moeten staan om de daadwerkelijke gate en stewardessen helemaal achterin te kunnen spotten. Als ze al eens in het vliegtuig stapte, al kon ze zich de laatste keer al bijna niet meer voor de geest halen, was het om vakbeurzen of speciaalzaken voor stoffen te bezoeken in Parijs of Florence. Lijnvluchten dus, met zakenlui aan boord, of in ieder geval reizigers die bij de gate op de stoeltjes gingen zitten, in plaats van half erop of ernaast en die zeker niet in korte broeken reisden, of joggingpakken en bagage in grote canvastassen van de Dirk of de Action meenamen. Ze had naar het vakantiepubliek daar bij die gate gekeken en teruggedacht aan haar kleine atelier in het Haagse Hofkwartier. En aan het leven dat daarbij hoorde. Dat belachelijk grote en ouderwetse slot op de houten voordeur, dat, hoeveel olie ze er ook op- en inspoort, altijd maar bleef kraken en stroef bleef. Dan de bordeauxkleurige rolgordijnen omhoog... De zon op de verzameling rollen stof in de kast aan de rechtermuur, die ze elke maandag doorliep en ordende, het struinen door artblogs en online depots van de grote Florentijnse wevers, het beginnen aan weer een nieuw moodboard als ze een opdracht had binnengehaald voor een boetiekhotel of restaurant. Ze was afgereisd naar Parijs voor Première Vision en naar Florence voor Pitti Filati. En al was ze de laatste jaren steeds weer bang geweest dat haar bankpas en creditcard niet meer geaccepteerd zouden worden, damn, wat had ze zich, als ze tussen de stands rondliep, de stoffen tussen haar vingers voelde, foto's nam en na afloop een café crème of cappuccino ging drinken, een hoogvlieger en vooral een werkelijk bril-jan-te zakenvrouw gevoeld.

En zie haar leven nu eens: tussen de jengelende kinderen met snotneuzen en verveeld kijkende echtparen had ze samen met drie singles reikhalzend uit staan kijken naar nog meer andere singles. Ze hadden maar niet begrepen waar de overige groepsleden konden zijn. Wat hadden ze het warm gekregen. Oscar had zijn witte jasje uitgetrokken, Fleur had haar vest over haar rugzak gehangen en ook Isabella was gaan twijfelen of ze haar vest niet even uit zou doen. Hoe laat zou het boarden ook alweer beginnen? In het vliegtuig was het altijd weer veel te koud, dus dan zat ze straks weer te blauwbekken. Ze had halfslachtig aan een mouw staan trekken, toen er plots een man naast Tessa was opgedoken.

“Ook van HeadoverHeelz?” terwijl hij zijn blik over het clubje had laten gaan.

En wat was die blik snel gegaan, alsof de man liever niet langer dan een nanoseconde oogcontact maakte. Isabella had hem snel een hand gegeven

en nadat hij zich naar Fleur en Tessa had omgedraaid had ze hem van een afstandje staan bestuderen. Wat een heerschappij was dit zeg. Lange nette spijkerbroek, keurig gestreken overhemd en een donkerblauw onberispelijk colbert met van die gouden, glanzende knopen erop. En een Eastpack over een schouder geslagen. En dan zijn haar. Grijs, halflang, dik. Met een flinke kuif naar achteren gekamd. Of was het geföhnd? Hij had haar doen denken aan de onbekende gesoigneerde halfbroer van Dries Roelvink. Hij had ouder geleken dan de rest van de groep, maar misschien had dat alleen maar zo geleken door die kleren en het haar. Hij had zich voorgesteld als Samuel. En had niet een keer gelachen, terwijl ze bij de gate hadden staan wachten. Dat waren er al zes. Nog zeven te gaan.

Haar vliegtuigburen bestelden stroopwafels, een saucijzenbroodje, koffie en bier. Het saucijzenbroodje moest van achterin het vliegtuig gebracht worden (zouden ze daar een magnetron hebben of zo?) en van de geur ging Isabella enorm twijfelen. Dat croissantje was alweer zo lang geleden...

Toch maar niet. Er zou bij het hotel toch wel een bar zijn met lunchkaart? En anders zou ze op Athene wel iets met feta en spinazie kunnen kopen. Ze dook in haar belachelijk dikke bibliotheek-detective, een enorme aanslag op de ruimte in haar strandtas en probeerde het geruzie van haar burens over de verdeling van de stroopwafels te blokkeren. Slapen zou nu toch niet lukken.

*

Op het vliegveld rook het bedompter dan in Nederland. Muffer, alsof heel Athene te weinig doorgelucht werd. De bewolking viel tegen, ze had natuurlijk een oogverblindende zon aan een strakblauwe hemel verwacht. Maar de mediterrane warmte, die zich om je heen wikkelde als een zachte wollige deken, maakte heel veel goed.

Via de toiletten met enorme emmers voor het toiletpapier dat blijkbaar niet in het toilet zelf gegooid mocht worden, was het maar een klein stukje naar de bagageband. Isabella spotte de bekende gezichten bij elkaar, al voorspelden de gezichtsuitdrukkingen nog niet veel goeds. Het liefst was ze aan de andere kant van de band gaan staan en die hele singlegroep misschien wel gewoon vergeten, maar ja, dat was ook niet bepaald sociaal. Dus haalde ze haar vierkante blauwe koffer met gouden palmboomlabel van de band en liep met een brede glimlach op haar gezicht geplakt naar haar reisgenoten voor de komende week. Fleur keek stuurs naar een zuil met aanplakbiljetten, Tessa glimlachte nerveus haar kant op en José stond kaarsrecht tussen hen beiden in, steeds van links naar rechts kijkend. Isabella vermoedde dat José de blik

van iemand probeerde te vangen, maar dat Fleur en Tessa niet wilden meewerken. Samuel stond er nu ook naast, alle kanten op kijkend, behalve naar de rest van de groep. Hij lachte nog steeds niet.

“Hey!” zei Isabella toen ze naast Tessa stond. “Zijn we compleet? Zullen we de bus gaan zoeken?”

“Ik geloof dat Oscar zijn koffer nog niet heeft.” antwoordde Tessa terwijl ze richting de band knikte.

Helemaal aan de andere kant stond de bekende figuur in het wit, die juist op dat moment een nog grotere, vormeloze paarse rugzak dan het exemplaar dat hij als handbagage bij zich had, van de band tilde.

“Nou, dat is gelukt! Zullen we dan maar?”

Ze was zo benieuwd naar de overige reizigers, én naar de reisleader, dat ze niet kon wachten om richting Aankomsthal te gaan. Daar was het een enorme drukte van belang, met kriskras door elkaar heen lopende toeristen, overal bagage zo groot als hutkoffers en een hele trits chauffeurs en reisleaders in uniform met bordjes in hun hand waarop namen van reizigers en touroperators stonden. Het was bijna mogelijk over de hoofden te lopen, zo druk als het was. En toch spotten Tessa en Isabella hun reisleader Angeliëk metéén. Het had gewoonweg niet iemand anders kunnen zijn. Ze was de enige in de rij met bordjes die niet gekleed was in een keurig uniform, maar droeg een ruimvallende harembroek met elastiek rond de enkels in een prachtig blauw mozaïekpatroon en een simpele zwarte tanktop waardoor haar belachelijk bruine armen en schouders wel heel erg goed uitkwamen. Haar blonde haar zag er precies uit als de coupes van de surfers uit Scheveningen: wild en nonchalant in de klit en toch precies goed. Ze had een zongebruind gezicht en een werkelijk enorm spierwit gebit.

Beachbabe if ever there was one.

Voordat Isabella vertrok was ze behoorlijk in haar nopjes geweest met haar nieuwe topje en bijpassende vestje met kleine zwarte stippeltjes, maar na één blik op deze bloedmooie meid voelde ze zich een enorme zoutzak. Ze had een groot clipboard in haar handen met daarop de bekende stralende gele zon en HeadoverHeelz in vrolijke letters.

“Heeeeyyyy, hallo! Welkom in Griekenland!!!”

Ze stak vrolijk haar hand naar hen uit. Haar stem was hees. Alsof ze de avond ervoor nog lang was wezen stappen. Na het voorstellen wees Beachbabe hen meteen de weg naar buiten, waar de bus blijkbaar stond.

“Ik weet niet hoe jij je voelt, maar ik haal nog wel even iets te snaaien

voordat ik de bus induik.” mompelde Isabella snel tegen Tessa. Tessa’s ogen lichtten meteen op.

“Goed plan! Vanochtend kreeg ik niks naar binnen, maar nu... Ik hou zó van lekker eten.”

Haar gezichtsuitdrukking was even bepaald hemels te noemen. Isabella begon dit mens steeds leuker te vinden. Samen liepen ze naar een café waar broodjes, muffins en hele rijen bladerdeegsnacks uitgestald lagen en besloten allebei een appelbladerdeeggebakje mee te nemen, net als ieder een romige frappé. Bewapend met voedsel en bagage wandelden ze de droge warmte in. De omgeving van het vliegveld sprak nog niet echt tot de verbeelding. Het was er kaal, met hier en daar een verdwaalde palmboom en wat laagbouw, zoals autoverhuurmaatschappijen. Tegenover het vliegveld was een spoorlijn aangelegd, met een klein stationsgebouw erbij. Athene zelf lag waarschijnlijk te ver weg om iets van de sfeer mee te krijgen.

Op de parkeerplaats stond een hele trits aan touringcars en het was even zoeken bij welke ze moesten zijn. Na wat geslalom tussen verschillende felgekleurde touringcars door, spotten Isabella en Tessa een lief lachende mevrouw in uniform met het bekende clipboard in haar hand. Ze had de uitstraling van een keurige toiletjuffrouw, met netjes geknipte en gekapte haren en een zachte, rozige lipstick op. Isabella vermoedde dat deze vrouw thuis ongetwijfeld in niets anders zou lopen dan in bloemetjesjurken. Na het uitdelen van flesjes water mochten ze in de bus een plekje zoeken.

“Er zijn al een paar van jullie groep binnen gaan zitten!”

Daar waren Isabella en Tessa erg benieuwd naar. Snel stapten ze in en wurmden zich een weg naar achteren, waar ze de eerste de beste lege bank uitkozen om meteen de gebakjes en flesjes water uit te stallen. Daarna konden ze de bus goed doorkijken. Op de banken voor én achter hen zaten twee mannen die zich meteen naar hen omdraaiden en zich enthousiast voorstelden als Joost en Stefan. Ja, ze hadden ook in het vliegtuig gezeten, maar op de een of andere manier lukte de Starbucks vanochtend echt niet in verband met lange rijen of wat dan ook. Joost was flink rood in het gezicht, met kort geknipt blond haar en een stevig lijf. Groot shirt, eenvoudige korte broek met veel zakken en flinke sportschoenen met zwarte sokken. Stefan was donkerder van haarkleur en teint en had kleine ogen en een rustige manier van doen. Isabella vermoedde dat er bij hem een drupje Indonesisch bloed door de aderen stroomde. Verder was hij lang en slank. Hij kwam niet over als een grote prater, maar Isabella vermoedde dat hij een sympathieke inborst had. Ze begon zich al wat zekerder en optimistischer te voelen. Ze nam een flinke hap van haar appelgebakje.

“Is deze nog vrij?” vroeg Isabella aan Joost, die zich al met een groot Mythos-biertje op het terras bij het zwembad had geïnstalleerd.

“Jazeker, kom d’r maar bij!”

en hij trok de stoel aan de kant zodat ze erlangs kon. Het was een beetje proppen met de rieten stoelen en tafels, het schuine dak bij de bar en het terras werd gedragen door een paar enorme houten zuilen en die stonden behoorlijk in de weg. Zo groot was het terras verder ook niet, er pasten misschien net twaalf tafeltjes op, met ook nog eens een ratjetoe aan stoelen eromheen. De bar zelf was opgetrokken uit donker hout, met ernaast een piepkleine ruimte die, gezien de dampen die eruit kwamen, waarschijnlijk dienstdeed als keukentje. Bar, keuken en terras stonden op een lageregelegen gedeelte naast het hoofdgebouw van het hotel, met vlak ernaast een mooi langwerpige zwembad waaromheen ligbedjes stonden opgesteld. De zon scheen oogverblindend fel en de weerkaatsing in het water deed pijn aan de ogen. Het was precies waar Isabella op gehoopt had.

Achter de bar stond Penny, wier lachende gezicht zó begon te stralen toen ze Isabella naar de bar zag lopen, dat ze zich even afvroeg of ze haar toevallig niet al eens eerder ergens in Griekenland tegen het lijf was gelopen.

“Hi, hello! Uhm, do you have frappé... ?” vroeg Isabella haar aarzelend. Die aarzeling bleek nergens voor nodig te zijn.

“Yééésssss Isabella, of cource we have it!!!” en energiek begon Penny filterkoffie in een apparaat te scheppen. Isabella besloot om maar meteen ook een sandwich bij haar te bestellen. Het was per slot van rekening al dik middag en het waren een lange nacht en ochtend geweest.

Joost en zij waren de eersten op het terras. Na een lange rit van Athene via het Kanaal van Korinthe waren ze pas rond een uur ‘s middags bij het hotel aangekomen. Tijdens de rit had Toiletjuffrouw honderduit verteld over Griekenland en de Peloponnesos en langzaam hadden ze, hier en daar wat onwillig, kennis met elkaar gemaakt. Tijdens een stop om de benen even te strekken en het smalle kanaal te bewonderen, had Isabella drie vriendinnen ontmoet die deze HeadoverHeelz-reis blijkbaar met elkaar hadden geboekt. Terwijl het verkeer langs hen heen had geraasd en ze op een smal wandelpad het diepe kanaal in hadden keken, hadden Chantal, Angela en Jacobine verteld dat ze elkaar op een eerdere reis van HeadoverHeelz in Kroatië hadden ontmoet. Dat had zo goed geklikt, met name tijdens de kroegentochten, dat ze besloten hadden vanaf dat moment elk jaar met elkaar op vakantie te gaan. Starbucks kwam niet ter sprake en Isabella had ook niet het idee

gekregen dat ze haar echt zagen als reis- en groepsgenoot. Meer iemand die ook toevallig in dezelfde bus zat en onderweg was naar hetzelfde hotel. Ze had maar niet gevraagd wat de vriendinnen zouden doen als een van hen een partner zou vinden. Terug in de bus hadden ze ook nog wat met Patrick, de verzender van het vrolijke appje van gisteravond, gekletst. Hij was een lange dunne gast met een permanente spottende uitdrukking op zijn gezicht en waarschijnlijk een diploma in droge opmerkingen. Hij had stoppels van een dag oud, droeg een kaki zomerbroek, een simpel shirt en had een petje op. En zo waren de dik twee uur rijden nog redelijk snel voorbijgegaan en waren ze Tolo binnengereden via een achterland van woeste heuvels, gedeeltelijk bedekt met struiken en olijfbomen. Onderaan de heuvelrug hadden ze een glinsterende zee kunnen ontwaren en een lange strook strand die zich had uitstrekt tot aan een ver gelegen schiereiland. Op de heuvelrug naar beneden wisselden glooiende groene velden vol cactussen en vijgenbomen vierkante witte huizen en gekleurde tuintjes af.

Halverwege de heuvel, met uitzicht op zee, lag hotel Poseidon. Een eenvoudig vierkant blok wit gestucte steen met kleine balkonnetjes en links en rechts twee losstaande zijgebouwen. Het hotel en de zijgebouwen waren omgeven door parkjes vol kleine cactussen en vetplanten waartussen zandkleurige stenen paadjes kronkelden. Zo langzamerhand was het behoorlijk warm geworden en Isabella kon niet wachten tot ze die gestreepte broek kon uittrekken. Tussen het centrale hotelgebouw en de dependance rechts kon ze net een glimp van het zwembad opvangen. Het was groter dan ze had gehoopt, met rondom rode en blauwe ligbedjes en rieten parasols. Ze hoorde de zee eerder dan ze hem kon zien, golven die tegen de kust aan klotsten. Maar met twee stappen naar rechts en tussen twee goedgeplaatste olijfbomen door kon ze de azuurblauwe streep zien liggen. Hotel Poseidon lag op een uitstekende punt, of beter gezegd plateau, van de heuvel die naar het strand van Tolo leidde. Om het hotel heen lagen olijf- en citrusbomen en een smal en steil kiezelpad dat beneden bij zee uitkwam. Links in de verte lag het schiereiland en recht voor hen uit in zee het eilandje Tolon, een groene kolos in een blauwe oneindigheid. En het was zo stil... Ze hoorde niets anders dan die golven, het ruisen van de wind en slechts een enkele keer een auto voorbijrizen op de weg achter het hotel.

Ze had haar sleutel van Penny gekregen, de goedlachse receptioniste en eveneens, zoals ze later dus zou leren, barmedewerkster bij het zwembad. Haar kamergenoot, de vierenzestigjarige mevrouw, bleek al een week aanwezig te zijn, vorige week was er een groep singles uit de leeftijdscategorie vijf-

tig tot vijfenzestig in het hotel geweest. Blijkbaar had haar kamergenoot zin gehad in twee weken vakantie, leeftijdgenoten of niet. Ze zou haar later dan wel tegen het lijf lopen. Het sleutels-uitdelen-en-naar-de-kamers-gaan was overigens niet zo snel gegaan: Penny had erop gestaan iedereen persoonlijk zijn of haar kamer te wijzen en aangezien Isabella's kamer compleet aan de andere kant van het complex lag, had ze even in de zon mogen wachten. Het terrein van Poseidon kende vele hoogteverschillen en traptreden, wat met een rolkoffer nog best een uitdaging was geweest. Tijdens de korte wandeling naar haar kamer had Penny een end weg gekletst over de ligging, het zwembad en andere gasten, waar ze er ook één van waren tegengekomen.

“Look Isabella, this is Joe! Say hi!” terwijl ze op een gebronsde en gespierde knul in zwembroek had gewezen.

“Hi!” had ze braaf geantwoord en ze had een gegeneerd lachje teruggekregen van deze Joe.

“He's one of our regular guests.” had Penny met een veelbetekenende blik verteld terwijl ze stevig doorstapte.

Nou, als de gasten er allemaal zo uitzagen...

Haar kamer, of beter gezegd, hun kamer, had er keurig uitgezien. Patio ervoor met een tafel en twee stoelen (en een asbak die uitpilde van de sigarettenpeuken, jak) en binnen een prima ruime indeling met drie bedden, naast elk bed een nachtkastje. Aan de muur tegenover de deur een grote spiegel met boudoir eronder en rechts een flinke kledingkast. En de douche was groot! Een echte walk-in douche, al was de groene betegeling behoorlijk... vintage, zogezegd. Ze had het ondertussen bloedheet gekregen, dus was ze zo snel mogelijk begonnen met het uitpakken van haar koffer.

“Hallo! Dus jullie zijn aangekomen? Wat leuk!”

Isabella had net haar bikini en overhemdjurk aangetrokken en de badhanddoek en belachelijk dure-maar-doe-eens-gek-zonnebrandcrème in haar strandtas gepropt, toen de kamerdeur openging. Dat moest Claudia zijn, die gekleed in zwartblauw badpak en een handdoek om haar middel geslagen voorzichtig de kamer in kwam. Een klein en gedrongen vrouwtje, met een grote glimlach om haar lippen. Ze bleef wat afwachting in de deuropening staan. Isabella liep op haar af en ze maakten kennis met een ferme handdruk.

“En, hoe was de vlucht?”

Claudia liep langs Isabella naar haar bed.

“Ja, prima hoor! Vroeg, natuurlijk, dus echt goed slapen is me niet gelukt, maar dat halen we vanmiddag of vanavond wel weer in.”

Claudia rommelde ondertussen wat tussen haar spullen op het boudoir.

“En verder: gewoon prima. Zeg, ik heb wat spullen in de kledingkast ge-

hangen. Is dat oké, qua ruimte?” Isabella wees naar de openstaande inbouwkast.

“Ja, tuurlijk! Pak maar wat je nodig hebt. Als je meer, euhh, hoe heten die dingen ook alweer? Klerenhangers! Als je meer klerenhangers nodig hebt, moet je ’t maar zeggen. Dan maak ik er een paar voor je vrij.” Ze was ondertussen op haar bed gaan zitten en frunnikte aan haar linkervoet.

“Oh, dank je. Volgens mij gaat het zo wel hoor. Zeg, hoe was je afgelopen week? Had je een leuke groep? En hoe is de omgeving?”

Isabella voelde wel aan dat ze heel veel vragen achter elkaar stelde, maar de sfeer begon een beetje vreemd aan te voelen. Claudia maakte namelijk bijna geen oogcontact. En als ze al oogcontact maakte, was het maar voor even. Na een seconde of wat vluchtten haar ogen naar het plafond, de vloer, de plinten, wat dan ook. Terwijl ze aan haar voeten friemelde was het alsof Isabella niet in die kamer was. “Vorige week was erg leuk.” antwoordde Claudia terwijl ze haar blik op haar teennagels gericht hield. “Het is echt heerlijk hier. Prachtig! En Angeliek is echt een schat. En de groep was heel leuk.” Meer vertelde ze niet. Ondertussen was ze aan de teennagels van haar andere voet begonnen. Isabella wachtte nog even, maar nee, een uitgebreidere beschrijving bleef uit.

“Oké. Nou... leuk. Top! Zeg, ik ga nu lekker naar het zwembad en de bar om de reis van me af te spoelen. Ik zie je later wel, oké?” Claudia mompelde nog iets bevestigends terwijl ze naar de badkamer liep. Isabella wist niet hoe snel ze haar strandtas moest grijpen.

*

“Heb jij een tweepersoonskamer geboekt?!”

Patrick keek haar van onder zijn baseball cap vol ongeloof aan.

“Serieus. Deel jij je kamer met iemand?”

Ze hadden het halve terras verbouwd om zoveel mogelijk stoelen rondom twee tafels te kunnen zetten, voor zover dat ging met ook nog twee enorme houten pilaren tussen de tafels en stoelen in. Nadat ze met Joost de kaart had doorgenomen, was Patrick erbij komen zitten. Patrick en Joost waren nu toe aan hun tweede ronde Mythos-biertjes en Isabella begon zich af te vragen waar haar sandwich bleef.

“Euhh, ja... Ik dacht eigenlijk dat iedereen dat zou doen.”

Ze had zojuist verteld dat ze Claudia, hun dertiende reisgenoot van vierenzestig, had ontmoet. In hun gedeelde kamer. Joost en Patrick hadden meteen vol ongeloof gereageerd.

“Ik moet er niet aan denken.” zei Joost meteen. “Je gaat toch niet op een

kamer liggen met een volslagen vreemde?”

Patrick, witte armen, witten benen en een wit gezicht met rossige baardstoppels, was het met hem eens.

“Het is al erg genoeg dat we een singlereis maken. Ik bedoel, wie heeft dat ooit verzonnen?? En dan ook nog eens je kamer gaan delen. Ik dacht ’t niet.”

Hij zat onderuitgezakt op zijn stoel, in de schaduw en met cap extra diep over zijn hoofd getrokken. Hij liet zijn blik over het zwembad en de bar gaan met een strakke trek om zijn mond en gefronste wenkbrauwen.

“En wie heeft die naam verzonnen? HeadoverHeelz! Echt triest. Te triest voor woorden.”

Hij nam een slok bier en zakte nog wat verder onderuit.

“Maar misschien blijf ik niet de hele week. Effe kijken hoe het gaat. ‘t Is niet druk op het werk, ik heb nog extra vrije dagen. Misschien pak ik woensdag wel een vlucht naar Barcelona, daar woont een vriend van mij. Ik hoef niet per se hier te blijven.” Hij draaide zich om naar de bar. “En waar blijft mijn omelet trouwens?”

Joost, in korte broek met felle kleuren en een totaal niet passend shirt in andere felle kleuren, was zichtbaar even beduusd van deze woordenstroom. Hij keek wat verward van Patrick naar Isabella en weer terug. Hij glimlachte nerveus.

“Ja... Het is wel wat hé, singlereis? Ik kom gewoon lekker om te genieten. En een beetje uitrusten. Effe kijken, misschien moet ik ook maar wat gaan bestellen.”

Hij stond op, keek wat besluiteloos om zich heen en liep toen naar de bar. Patrick trok nog eens aan de klep van zijn pet en staarde zwijgend naar het zwembad. Isabella voelde hoe een flinke verwarring zich van haar meester maakte. Dat was even heel snel gegaan: van haar ervaring met haar kamergenoot, de reacties van haar reisgenoten naar Patrick’s duidelijke mening over singlereizen en zijn verdere reisplannen. Ze wist nog niet zo goed wat ze daarvan moest denken, alleen dat de ontspannen vakantiesfeer die ze had ervaren toen ze net nog alleen met Joost op het terras had gezeten, een stuk minder was geworden.

“Isabéééélla!”

Penny stond opeens achter haar met een enorm dienblad. Er was amper plaats voor op het tafeltje. Terwijl ze glazen en onderzetters aan de kant schoof om ruimte te maken, waren ondertussen ook de drie vriendinnen, de groep-in-de-groep zogezegd, gearriveerd. Ze begroetten Isabella en Patrick niet en gingen drie tafels verderop zitten. Ook Samuel, ontdaan van over-

hemd en blazer, maar nog steeds met strakke kuif en nog strakkere zwembroek, was aan komen lopen. Hij nam plaats bij Isabella en Patrick. Afgezien van die strakke zwembroek droeg hij niets en zijn mond was net zo'n dunne streep als de mond van Patrick. Hij keek zeer afkeurend naar de inhoud van Isabella's dienblad. Daar lag inderdaad nogal wat op: een flinke getoaste sandwich met kip en gesmolten kaas, tomaten en komkommer, frietjes en een paar gefrituurde uienringen. En een bakje vol met zakjes ketchup en mayo. Het zag er in ieder geval een stuk aantrekkelijker uit dan Patrick's zielige witte bordje met omelet en twee plakjes tomaat, vond Isabella. Ze besloot niet aan haar lijn te denken en nam een flinke hap. Samuel keek toe hoe ze met volle wangen smakelijk kauwde en kneep zijn ogen even samen.

“En als je straks weer thuis bent, dan ga je zeker weer aan de shakes en maaltijdrepen?”

Wát?!

Ze kon haar oren niet geloven. Had hij dat echt gezegd? Mijn hemel, wat een prins was die vent. Het liefst had hem genegeerd, maar idioot die ze was, antwoordde ze nog ook.

“Nee, alsjeblijft zeg, natuurlijk niet. Hoe triest is dat, leven van repen en shakes?” Verbluft keek ze hem aan. Maar meneer Zonneschijn draaide alweer afkeurend de andere kant op. Zijn ontevredenheid sijpelde zowat uit zijn poriën. Dat werd nog erger toen zijn lunchbestelling werd gebracht. Blijkbaar had hij hetzelfde besteld als Isabella, maar in tegenstelling tot haar heimelijke vreugde over de frietjes en uienringen, werd hij er zichtbaar ontevredener van.

“Frietjes?! Die wil ik helemaal niet! Gadver, wat moet ik met zoveel?” Ongeduldig duwde hij de schaaltes aan de kant. Met lange tanden at hij van zijn sandwich terwijl de rest van de tafel zwijgzaam toekeek. De sfeer werd er nog steeds niet beter op.

Patrick was ondertussen klaar met zijn omelet en had weer oog voor de omgeving. Aan de overkant van het zwembad waren twee meisjes gaan zitten. Hij stootte Joost, die net aan zijn tosti was begonnen, aan.

“Kijk dat dan. Goed uitzicht hier!” en hij wees naar de twee meisjes, die kleine bikini's droegen en hun handdoeken op ligbedjes hadden uitgespreid. Ze begonnen elkaar met zonnebrand in te smeren. Ze hadden er vanuit hun tafeltje uitstekend zicht op, het commentaar en de geluiden die Patrick en Joost maakten lieten weinig te raden over. Sunshine Samuel keek wel, maar behield zich van commentaar.

Isabella veeg de laatste restjes mayonaise op haar bord op met een frietje. Ze probeerde de geluiden van de mannen aan haar tafeltje te negeren, al lukte dat van geen meter. Ze bedacht zich dat als zij zo dadelijk een plekje aan het zwembad zou gaan zoeken en haar jurk zou uittrekken, of erger nog, in bikini zou gaan zwemmen, de heren vast ook wel commentaar op haar lichaam zouden hebben. En dat zou zeker niet hetzelfde commentaar zijn als op de twee slanke meisjes tegenover hen. Met haar maat en bril en dunne bos haar was ze nou eenmaal niet echt every man's dream, dat wist ze zelf ook wel. Maar nu ze Patrick en Joost zo tekeer hoorde gaan, werd ze ten volle geconfronteerd met hoe sommige mannen onderling over vrouwen konden praten. Nadenkend kauwde ze op het frietje. Wat had ze dan gedacht? Ze was zelf geen haar beter, oordelend over Joost's sneakers met sokken erin en zijn veel te grote korte broek. Ze deed er even hard aan mee. Dus vervelende commentaren of niet, ze moest proberen die gedachten weg te duwen en zonder aarzelen straks gewoon dat water ingaan. Ze slikte het frietje door en zuchtte inwendig.

Tessa was net klaar met haar broodje tonijn. Het tafelblad was compleet verdwenen onder de enorme hoeveelheid dienbladen en borden, die allemaal door een nog altijd even blij en enthousiaste Penny waren gebracht. Ze kende al hun namen al uit het hoofd en stond vrolijk achter de bar Mythos-biertjes te tappen voor de mannen, die ondertussen aan hun vijfde ronde toe waren. Het maakte de sfeer in ieder geval een stuk minder rigide. Zelf Sunshine Sam zat er al wat relaxter bij. Isabella vroeg zich af hoe laat het ondertussen zou zijn. Een uurtje of drie? Ze herinnerde zich dat Beachbabe graag om zes uur bijeen wilde komen om het een en ander uit te leggen over de omgeving, de excursies en het eten, dus er was waarschijnlijk nog tijd genoeg. De zon fikte als een malle, er waren genoeg rode bedjes rondom het zwembad vrij, dus waar wachtte ze nog op? Ze besloot haar zenuwen over het verwachte mannen-commentaar definitief naast zich neer te leggen, pakte haar strandtas en badhanddoek en stond op om te gaan zonnen en zwemmen.

Gelukkig liep kleine vrolijke Tessa meteen met haar mee, ze was blij met wat gezellig gezelschap. Ze kozen twee bedjes aan de korte kant van het zwembad en drapeerden hun handdoeken in de lengte. Die bedjes hadden ze eigenlijk heel slim gekozen, vanaf de bar gezien waren ze aan die kant van het zwembad aan het zicht onttrokken dankzij die heerlijke enorme pilaren. Isabella voelde zich toch wat meer ontspannen toen ze haar jurk uittrok en in

bikini languit ging liggen. Claudia's bedje stond er ook, terwijl Claudia zelf baantjes trok in het zwembad.

Het was een schitterende plek. Ze lagen met hun rug naar de olijven en citroenen, als Isabella haar hoofd een kwartslag draaide kon ze nog net de onrijpe knalharde citroentjes aan de takken zien hangen. Daarachter, of misschien beter gezegd daaronder, lag de baai van Tolo, de heuvel liep bijna kaarsrecht naar beneden. Het zonneterras was rondom het langwerpige zwembad aangelegd, dat, zo schatte Isabella, zo'n vijftien meter lang was. Aan beide korten zijden, net als de lange kant tegenover de bar, was het terras omringd door groen. Aan de andere korte kant bevond zich het terras van het hotel-restaurant, overdekt door een flinke houten pergola. Achter de bar, eigenlijk maar een klein gebouwtje met overkapping, stond het hoofdgebouw van het hotel, met de receptie, ontbijtzaal en keuken en, niet onbelangrijk hier bij het zwembad en bar: toiletten. En dan waren er natuurlijk nog links en rechts de twee bijgebouwen met de kamers. Haar kamer met Claudia lag schuin links achter de bar. Vanaf het bedje was hun patio niet te zien. De rest van de groep zat ergens rechts, achter het restaurant.

Achter het hotel torende een enorme heuvel uit. Hoewel de zon fel scheen en de lucht zo blauw was als een reclamefolder, hingen er een paar enorme donkere wolken rondom de top van de heuvel. Er woei een zacht briesje, ze konden het geruis van de blaadjes achter de rode ligbedjes horen.

Vanaf de bar zagen ze José aan komen lopen. Tijdens de lunch was José wat achteraf blijven zitten, net buiten de kring van stoelen en tafeltjes die in etappes was opgebouwd. Ze had niet gevraagd of ze er nog bij kon. Waarschijnlijk hadden de meesten haar ook niet opgemerkt. Nu koos ze echter meteen het vierde bedje naast Tessa.

“Zullen we maar eens een duik nemen meisjes?” vroeg Tessa terwijl ze een slipper uitschopte.

“Ja, een duik! Lekker het water in!” reageerde José meteen.

Ze droeg een hooggesloten donkerblauw-met-zwart badpak. Het had wat weg van de Speedo wedstrijdbadpakken die Isabella vroeger moest dragen tijdens schoolzwemmen. Nieuwsgierig gadeslagen door een ouder echtpaar doken ze een voor een het water in. Isabella schrok een nanoseconde van de kou, maar voelde vrijwel meteen de verrukking van het verfrissend water. In een klap was het zweet en de plakkerigheid verdwenen. Het was een diep zwembad ook, uitstekend om te duiken. Wanneer had ze voor het laatst in een zwembad gelegen? En dan ook nog eens zo'n schoon, wit, zomers bad, niet te ondiep en niet te kort, maar groot en ruim genoeg voor

duiken, baantjes trekken, tegenliggers niet op te hoeven merken? Ze werd er bijna een beetje euforisch van en besloot schijt te hebben aan wie dan ook op het terras en een paar baantjes borstcrawl te trekken, mét koprol-draai bij het keerpunt bij de muur. Dit was dus precies waar ze zich de afgelopen twee maanden zo enorm op had zitten verheugen. Súperchill.

“Wat doen jullie? Voor werk?”

Oh ja. Smalltalk.

Dat was te verwachten.

Denk, denk. Wat had ze ook alweer verzonnen?

Ze lagen op de rode bedjes te drogen in de zon, met zonnebrillen op en de zonnebrand binnen handbereik. José had een grote witte handdoek omgeslagen en een hoedje opgezet. Ze keek verwachtingsvol hun kant op. Het bleef even stil. Tessa en Isabella wisselden heel even een blik met elkaar, voordat Tessa antwoordde dat ze als secretaresse werkte voor een klein bedrijf in Kerkrade. Ze had ook hele leuke collega's. Daarna bleef het stil.

Oké, kort en krachtig... dat kan natuurlijk ook. Isabella zette zich schrap.

“Ik werk als hulpverlener bij een alarmcentrale. Soort van callcenter, maar dan meer voor noodgevallen, zeg maar.”

Twee goedkeurend knikkende hoofden naast haar.

“Ik werk als verpleegster. Bij de bloedbank.” Dat was José.

Nu was het haar beurt om goedkeurend te knikken.

En dat was het. Geen vervolgvragen, geen verdere interesse, alle drie de hoofden draaiden als vanzelf weer richting zon. Isabella was er even stil van.

Ok. Geen gepraat over werk dus. Hmmm, ook wel makkelijk, eigenlijk.

Dat was even anders dan ze had verwacht. In haar vriendenkring werd veel over werk en carrièreontwikkeling gesproken. En daar had ze zich ook op ingesteld voor de eerste dagen hier. Blijkbaar was dat dus niet nodig geweest. Ze draaide zich met haar gezicht wat meer naar de zon. Ze vroeg zich af of dat verwachtingspatroon misschien meer aan haarzelf had gelegen. Was ze de laatste maanden dan zoveel met werk bezig geweest? Met werk dat er niet meer was en werk dat ze wilde maar niet kon krijgen? En met werk dat ze had en waar ze niet blij van werd? En was dat dan de reden waarom ze er zoveel aan dacht en erover praatte?

Verdomme.

Het lag gewoon aan haarzelf.

Ze miste de persoon die ze was. Toen ze nog werk had dat ze leuk vond.

Toen ze haar stoffenzaak nog had. Met haar eigen ontwerpen, gemaakt voor nieuwe patronen en nieuwe interieurs. Het contact met leveranciers en met

de klanten. Oh, die dagen dat het Marché Royal was! Als het Haagse Hofkwartier ondergedompeld werd in een Franse sfeer. Met een kleine inspanning kon ze nog steeds de geur van de croissants van Het Bakkertje oproepen. Drie jaar geleden had ze op een beurs de mooiste fleur-de-lis patronen gevonden op een prachtige zijden baal in vlammend rood. Er was dat ene echtpaar geweest, met die man met een bruine Stetson. Ze hadden zowat de hele baal opgekocht. Waren ze nou een tweede huis aan het inrichten, dat ze daarom zoveel in één keer kochten en meteen meenamen? Aan het einde van de middag was het goed vieren en cocktails drinken bij Des Indes.

Nog een keer verdomme.

Ze wás gewoon haar werk geweest. Kon niet ophouden erover te praten, ook als ze niet werkte. Alles had ze kwijt gekund in dat kleine atelier en winkelpandje. Haar creativiteit, haar talent tot inpraten op klanten en haar enorme hang naar vrijheid... Werkelijk al-les aan die eigen zaak had helemaal bij haar gepast. Alles ja, behalve de torenhoge huur, die ze uiteindelijk niet meer had kunnen opbrengen, omdat vooral de grote orders uiteindelijk te lang waren uitgebleven. Acquisitie plegen was nooit haar sterkste kant geweest en te laat had ze ingezien dat ze ook buiten de Haagse regio had moeten zoeken naar nieuwe boetiekhotels, hippe B&B's en chique koffientjes. Alleen aanlopend winkelend publiek was bij lange na niet voldoende geweest. En toen was de koek opeens op geweest, net als haar spaargeld. En had ze de sleutel, die hoorde bij het belachelijk grote, oude, krakende slot en haar voormalige droomlocatie, ingeleverd bij een makelaar in een grijs pak met een blauwe das en een zegelring. Het was die dag verbazend zonnig en zacht geweest voor een vroege voorjaarsdag. Als ze de stad inging fietste ze er nog wel eens langs. Er zat nu een afhaal-Thai, met drie krukken achter een hoge tafel en felle spots. Gespecialiseerd in iets dat shared-takeaway-dining heette, of zoiets. Op zich was ze dol op Thais, maar toch was ze er nog niets gaan afhalen.

Nu was ze alweer drie jaar en ze wist niet hoeveel banen verder. Het scheen dat de arbeidsmarkt alweer een tijdje aantrok en op aanraden van vrienden besteedde ze een enorm deel van haar tijd aan LinkedIn en het uitpluizen van vacaturesites, maar ze merkte er allemaal bar weinig van. Ondanks haar mastertitel en werkervaring, begon het er meer en meer op te lijken dat geen bedrijf op haar zat te wachten. Nee, ze moest het anders formuleren: bedrijven die fatsoenlijk betaalden en uitdagende functies hadden, die zaten niet op haar te wachten. Callcenters en klantenservice, ja hoor, daar waren banen zat. Maar zelfs met fulltimefuncties kon ze daar amper haar vaste lasten van

betalen. Laat staan er nog een beetje een leuk sociaal leven op na houden. Ze kon al bijna niet meer bijhouden waar ze de afgelopen jaren had gewerkt. Ze had koffie rondgebracht, maandenlang onbetaalde werk gedaan voor de ervaring en de contacten bij een galerie, een kunstbeurs en een culturele website, tijdelijke administratieve rotklussen gedaan bij bibliotheken en culturele centra, tussendoor ook nog een paar maanden in de WW gezeten (dat was echt het dieptepunt geweest) en toen was het opeens weer voorjaar en kon ze, hatsekiedee, zo door naar de onregelmatige uren van een callcenter. Een opeenstapeling van hoogtepunten dus. Not.

En ondertussen had ze te maken met een omgeving die om het hardst riep dat ze ‘nu even lekker de tijd voor zichzelf kon nemen om na te denken en bij te komen’ (van wat en waarover dan??), vooral moest gaan bedenken wat ze écht wilde en wat haar passie was (wat had ze de afgelopen jaren dan gedaan??) en dan ze gewoon moest blijven zoeken, dan kwam die nieuwe baan vanzelf wel (en wie vulde ondertussen haar angstaanjagend slinkende bankrekening aan??). Vandaar dat ze zich steeds vaker als ze in de spiegel keek, afvroeg wie of wat ze nou eigenlijk zag. Gelukkig leek het erop dat ze er, als ze haar vakantiegenoten mocht geloven, hier in Tolo even niet over hoefde na te denken.

*

Ze zaten met z’n allen te wachten in een kale ruimte in het hoofdgebouw. Of nou ja, met z’n allen, het was alsof de situatie van vanochtend bij de Starbucks zich herhaalde. Ze waren met z’n zessen. Alleen in een iets andere samenstelling. Beachbabe (Isabella kon op geen enkele andere manier aan hun reisleidster denken) zat aan een wiebelig tafeltje in de hoek met een hele stapel paperassen voor haar neus. Jawel: het was tijd voor de welkomstbijeenkoms, al voelde het voor Isabella totaal niet zo. In deze, wat was het eigenlijk? soort van te groot uitgevallen, lege eetkamer, waren de muren kaal en wit, al hingen er wat verdwaalde ingelijste posters uit het toeristisch verleden van Tolo en omgeving aan de muur. Ook stonden er wat secretaïres, met stapeltjes brochures in het Deens en Spaans. In het midden van de zaal waren een paar houten tafels in een u-vorm aan elkaar gezet, met houten stoelen erachter. Zo konden ze mooi in vergadervorm gaan zitten. Alleen stond Beachbabe’s bureautje nou net te ver weg van die u-vorm. Het leek wel alsof ze zo de vergadernotulen ging verzorgen. De houten stoelen hadden een rieten bekleding en zaten kei- en keihard. De rugleuningen waren kaarsrecht en boden niet echt ontspanning. Na vijf minuten zitten

schreeuwde Isabella's hele lijf moord en brand. Haar bovenbenen plakten onaangenaam aan de rieten bekleding en ze zweette als een malle in die kale witte ruimte. Haar benen uitstrekken lukte ook al niet echt vanwege de tafelpoten die in de weg zaten. Ze zaten ook met te veel personen achter te kleine tafels.

Naast haar zat Fleur, die zich eerder vandaag rond een uurtje of drie bij de bar had laten zien, in lange zwarte broek, zwart shirt en zwarte sandalen met een flinke blokhak. Ook zij had die middag, net als Patrick, voor de schaduw van de bar gekozen en was niet in de buurt van het zwembadwater gekomen. Aan de andere kant van de u-vorm zaten de drie vriendinnen. Beachbabe was waarschijnlijk klaar met het ordenen van de meeste van haar papieren en vroeg om het geld voor het diner van die avond en de excursie van morgen. Braaf liepen ze één voor één naar haar tafeltje met de portemonnees in de hand.

Kwik, Kwek en Kwak op stap, dacht Isabella terwijl ze achter de vriendinnen in de rij aansloot.

Tegelijkertijd druppelden Oscar, Tessa, Joost en Patrick binnen. Pas om half zeven zagen ze Sunshine Sam, Stefan en José binnenwandelen. Claudia liet zich niet zien. Maar die had deze hele intro natuurlijk vorige week al gehad. Eerder die middag had Isabella het zwembad rond vijven verlaten, om te gaan douchen en om te kleden. Ze had de kamer voor haarzelf gehad en dus ook alle ruimte, Claudia zat waarschijnlijk nog aan het zwembad. Nadat ze elkaar eerder die middag hadden uitgevraagd over hun werk, was Claudia bij hen komen liggen zonnebaden. Isabella had geprobeerd het rare gevoel over hun kennismaking eerder in de hotelkamer opzij te duwen en had haar nogmaals naar haar ervaringen van de vorige week gevraagd. Ze had gehoopt op een paar leuke verhalen over bezienswaardigheden waar zij ook nog wat aan zouden hebben en natuurlijk over haar reisgenoten van de afgelopen week. Maar Claudia's reactie was nogal kortaf en ongeduldig geweest.

“Ja, nou ja, gewoon, we hebben elke dag iets ondernomen. Dingen bekeken, of naar het strand. Het was allemaal erg leuk en gezellig.”

En dat was het. Wát ze nou precies hadden gedaan en met wie, daar was Isabella niet achter gekomen. Ze had het maar opgegeven na die poging.

Het had zo prettig geklonken, in haar eentje op haar gemak kunnen omkleden en optutten, maar comfortabel was het toch niet geweest, het was dik dertig graden geweest in de kamer. En de airco deed het niet. Hotelpolicy, zo had Penny bij het inchecken uitgelegd, het hoogseizoen begon pas in juli

en dán zou de airco collectief aangaan. Jammer voor hen dat het pas eind juni was. Met als resultaat dat Isabella na een douche, afdrogen en omkleden alweer had staan zweten als een otter. Nadat ze zich in een korte broek had gewurmd, durfde ze al helemaal niet meer in de spiegel te kijken. Ze troostte zich maar met de gedachte dat ze toch niet de enige zou zijn van de groep die hier tegenaan liep. Aan make up begon ze vanavond al helemaal niet: volgens haar was geen waterproof mascara opgewassen tegen deze plakkerigheid.

‘Griekse hapjes en een welkomstdrankje’ had er in de mail gestaan die Beachbabe hen vlak voor vertrek had toegestuurd. En of ze hun aanwezigheid graag vóór vertrek nog wel even konden bevestigen. Dat had natuurlijk goed geklonken en Isabella had de replay-knop al goed en wel ingedrukt, toen ze onderaan de mail las wat die Griekse hapjes en dat welkomstdrankje zouden gaan kosten: vijftwintig euro.

Vijftwintig euro?!

Voor Griekse hapjes en één drankje?!

Alle machtig, hoeveel hapjes werden dat er dan wel niet?

Haar ongenoegen over deze prijs was nog erger geworden toen ze Beachbabe’s mail verder had doorgelezen en de prijzen had gezien voor de verschillende excursies. Tachtig euro voor een excursie naar Olympia. Zeventig euro voor een gecombineerde boottocht en excursie naar Epidaurus. Negentig voor de Akropolis in Athene?? En dan had ze het nog niet eens over jeepsafari’s en busexcursies over de Peloponnesos. Ja, zo werd de reis gemakkelijk twee keer zo duur als de oorspronkelijke reissom. En dat voor Griekenland. Was dit juist niet een van de weinige Europese landen waar de boel nog een beetje betaalbaar was?

Hoe dan ook, Beachbabe was er in die kale witte ruimte helemaal klaar voor, met alle papieren voor haar neus en een grote portemonnee die duidelijk nog gevuld moest worden. En dus dokte Isabella de vijftwintig euro voor het welkomstdiner met Griekse hapjes en welkomstdrankje, én voor de excursie naar Epidaurus morgenochtend vroeg. Na Beachbabe’s uitleg over het hotel, de weg naar het dorp beneden aan zee en de taxistandplaats, vertelde ze opgewekt dat ze voor elke avond een leuk restaurant kon regelen, maar dat ze dan natuurlijk wel de dag ervoor vóór twaalfen wilde weten wie er mee ging.

“En wat de excursies betreft: ik hoor graag binnen achtenveertig uur welke jullie allemaal definitief willen doen, voor de hele week.”

Oscar begon te wiebelen op zijn oncomfortabele stoel.

“Binnen achtenveertig uur? En dan wil je álles weten, voor de hele week? Zo. Nou, mijn hersens zitten in vakantiemodus hoor, die kunnen überhaupt niet verder kijken en denken dan achtenveertig uur uur!”

Er klonk instemmend gemompel rond de houten tafels. Beachbabe lachte flauwtjes en haalde haar smalle schouders op, maar reageerde verder niet. Verder zei niemand iets hardop. Isabella moest er ook even over nadenken. Uiterlijk morgen doorgeven wat ze deze hele week van plan was? Dat leek haar veel te snel. Aan de andere kant: waren er dan zoveel excursies die ze echt serieus wilde gaan doen? Eigenlijk niet. Jeepsafari's en boottochten met barbecues aan boord, die had ze op haar achttiende al gedaan in Rimini en dat was echt voldoende geweest. De Akropolis bekijken was natuurlijk altijd gaaf, maar die had ze een paar jaar geleden ook al gezien en om daar nou negentig euro voor te betalen?

Die middag aan het zwembad hadden ze ook al over het programma en de excursies gesproken. “Nee hoor, ik ga niet naar Athene. Daar zijn we al geland. Ik blijf niet op-en-neer gaan.” had José gezegd. Ze had het ook gezegd toen ze lagen te zonnen aan het zwembad. En toen ze wat later gingen afkoe-len in het zwembad, had ze het nóg een keer gezegd. En nu, in de lege zaal, zag Isabella hoe José zich omdraaide naar Beachbabe.

“Ik ga zondag niet mee hoor, naar Athene. Ik bedoel, daar zijn we al geland. Ik ga niet de hele tijd op-en-neer. Dus dat doe ik niet.” Veel werd er uiteindelijk niet geboekt, al vroeg Oscar naar informatie over scooters en de drie vriendinnen naar een autoverhuurbedrijf.

“Oh ja, voor de mensen die morgen naar Epidaurus gaan, ik heb hier de vouchers voor jullie!” Beachbabe dook wat papiertjes op uit haar tas. “Jullie worden morgen om zeven uur opgehaald door een bus, hier bovenaan de weg achter het hotel. Die rijdt eerst Tolo in en daarvandaan rijden jullie naar de haven. Later worden jullie bij het theater van Epidaurus opgewacht door een gids.”

Zeven uur vertrekken en dat na de afgelopen verknijpte nacht. Isabella hoopte maar dat het vanavond niet te laat zou worden. Ze was niet zo'n nachtbraker, eerder het tegenovergestelde.

Na haar praatje werd Beachbabe in beslag genomen door Sunshine Sam en Oscar. Isabella liep voor de zekerheid nog even naar het toilet. Ze zag na terugkomst dat de groep wat uiteengevallen was en verspreid door de ruimte stond. Angela, een van de drie vriendinnen, stond bij een van de secretaïres lusteloos in mappen te bladeren. Het bleken mappen vol toeristische info over de omgeving te zijn. Een van de mappen was opengeslagen bij een gro-

te foto van het theater van Epidaurus. Dat zag er indrukwekkend uit.

“Wauw, wat mooi!” zei Isabella enthousiast en wees naar de foto. Angela keek haar van opzij aan. Het bleef even stil. “Ja, erg mooi.”

En ze richtte haar blik weer op de map. Isabella probeerde het nog een keer.

“Ben jij al een keer eerder in Griekenland geweest?”

“Ja hoor. Vorig jaar, op Zakynthos. Dat was ook met HeadoverHeelz.”

“Oh ja? En hoe was dat?”

“Oh, leuk. Een beetje hetzelfde zoals hier, met boottochten en jeepsafari's en zo. En we gingen naar Turtles Beach, waar schildpadden hun eieren leggen. Echt heel mooi.”

Na de schildpadden en de eieren viel Angela weer stil. Er volgde geen wedervraag. De map was blijkbaar interessanter, ze bladerde er weer in. Isabella besloot het er maar bij te laten, het was gelukkig toch tijd om richting bus te gaan. En naar de Griekse hapjes van vijftiengintig euro. Buiten scheen de zon nog altijd fel en was het warm tussen de witte stenen.

Ze reden in een enorm avondse bus al hobbelen en bobbelend richting het restaurant. Beachbabe had hen verzekerd dat ze echt Grieks gingen eten, in een typische taverne waar niet al te veel toeristen kwamen. Ze lieten Tolo achter zich en reden de heuvels in, langs een enkele boerderij of een kleine, witte Orthodoxe kerk met rode dakpannen. Langs de weg zagen ze soms miniatuur kerkjes, op een paaltje of van bakstenen gemetselde sokkels, waarin een kaarsje of lampje stond. Isabella had gehoord dat deze kleine kerkjes iets zeiden over het aantal verkeersslachtoffers, dus ze was blij dat er op dit tijdstip niet zoveel verkeer op de weg was. Uiteindelijk bracht de avondse bus hen naar een buitenwijk van Nafplio, een stadje ten noorden van Tolo. Volgens sommigen het mooiste plaatsje van heel Griekenland en blijkbaar ooit ook eens kortstondig de Griekse hoofdstad. Bovenop de heuvel waartegen Nafplio was gebouwd prijkte een oude burcht, een vervaarlijke massieve blokkendoos van steen, van waaruit de omgeving ongetwijfeld uitstekend in de gaten kon worden gehouden. Isabella vroeg zich af hoe oud de burcht was. Het oude Nafplio, gelegen aan zee, passeerden ze vandaag niet. De bus bleef aan de landzijde van de heuvel, nam slingerende wegen en ontweek een verbluffende hoeveelheid straathonden, die het asfalt blijkbaar een prima slaapplek en hangplek vonden. De chauffeur leek er in ieder geval niet van op te kijken, zonder een spier te vertrekken manoeuvreerde hij om de beesten heen.

Ze stopten op een pleintje omringt door lage appartementenblokken. Blijkbaar was dit de buitenwijk waar Beachbabe zelf woonde, zoals ze vanmiddag

had verteld. Haar ouders hadden een appartement gekocht voor de vakanties en samen met haar hond woonde ze hier in ieder geval dit hele zomerseizoen. Wat ze in de winter ging doen, wist ze nog niet. Ze wees het appartementje, op de tweede verdieping, ook nog even aan toen ze er langsliepen. Louter witte muren en potten en bakken met geraniums die in Nederland nooit zo weelderig werden. En overal stond vuilnis. Op straat, naast de stoeprand en in, op en rondom grote vuilniscontainers op de hoek van de straat. Het stikte er ook van de zwerfkatten, vieze beestjes met happen uit hun vacht en ontstoken ogen. Beachbabe leidde de groep een straat in die langzaam omhoogliep, met gaten in het asfalt en hobbels en kuilen. Ze passeerden ommuurde tuinen, rijen brievenbussen en lage flats. Het leek erop dat ze middenin een woonwijk gingen dineren.

Plots dook er aan hun linkerkant een open plek op, een terras met flink wat tafeltjes, omringd door een laag muurtje en overdekt met een opengewerkte pergola vol druivenranken en terracottalampjes. Er stond een uitnodigend bord op straat met daarop de dagschotels geschreven. Het terras was helemaal leeg. Logisch natuurlijk, op dit tijdstip zat er nog geen enkele Griek aan de dis, hoogstens aan de bar.

De langwerpige tafel stond helemaal links op het terras, parallel aan het houten tuinscherm vol hangpotjes met cactussen. Een lange smalle tafel met rondom van diezelfde stoelen als in het hotel. Harde stoelen. Isabella kwam tussen Stefan en Oscar terecht. Precies daar waar, onder het tafellaken, twee tafels tegen elkaar aan waren gezet. Ze zat exact voor twee tafelpoten en dat betekende dat ze de rest van de avond lekker oncharmant wijdbeens moest zitten. Binnen mum van tijd plakten haar bovenbenen wederom pijnlijk aan de rieten zitting en schreeuwde haar rug opnieuw moord en brand voor een kussentje.

Het welkomstdrankje bleek een klein glaasje boordevol van de sterkste en smerigste ouzo te zijn die ze ooit geproefd had. Na twee nipjes geloofde ze het verder wel. En met haar zo'n beetje het hele gezelschap, overal op tafel bleven de glaasjes grotendeels onaangeroerd staan. Het duurde niet lang voordat de Griekse mezze elkaar aan de lopende band opvolgden. De ober bracht salade met feta en tomaten, brood met een hele trits aan smeersels, dolma's gevuld met samengeperste rijst en érg veel citroen, schalen koude stukjes inktvistentakels, gemarineerde champignons, saganaki, oftewel gefrituurde plakken kaas, druipend van het vet, gehaktballetjes vol verse kruiden, gevulde spanakopita, schalen tzatziki en een paar enorme schotels met kipsalade waar meer dressing op lag dan kip. Het eten was zeker lekker, maar de

avond duurde lang en na zo'n korte nacht viel al dat voedsel, in combinatie met het gesmalltalk, Isabella behoorlijk zwaar.

Naast haar zat Oscar flink op de praatstoel. Hij richtte zich vooral tot Beachbabe en lichtte haar in over zijn rijkge vulde leven. Isabella luisterde met stijgende verbazing.

“Ja, ik heb best wel een heel druk en super-gevuld leven! Ik merk dat ik daarin ook echt wel anders ben dan mijn leeftijdgenoten. Met mijn vrienden afspreken en uitgaan, dat gaat eigenlijk niet meer, die willen als ze thuis komen op de bank gaan zitten. En tot laat uitgaan is er al helemaal niet meer bij, als het tien uur in de avond is geweest zie je ze al op hun horloges kijken. ‘Oh, is het al zo laat?’ Nou, bij mij werkt dat niet zo. Ik heb gewoon heel veel energie. Ik ben tweeënveertig, maar met mijn leeftijdgenoten heb ik toch veel minder aansluiting.”

“Ben je dan heel actief in je vrije tijd?” vroeg Beachbabe, terwijl er steeds meer mensen begonnen mee te luisteren.

“Oh ja! Heel erg!” antwoordde Oscar. “Als ik een hobby oppak doe ik het ook heel grondig. Ik dans op heel hoog niveau, zoals stijldansen en kizomba en daar ben ik op een gegeven moment ook les in gaan geven. Ik zeil heel intensief, squash ben ik op een gegeven moment ook veel gaan doen en mountainbiken doe ik ook vaak. En ja, dan ben ik ook druk met daten hé? Ik ga vaak in verschillende steden speeddaten en daar heb ik nu een paar hele leuke kennissen aan overgehouden. En nu beginnen langzaam ook weer de strandfeesten, hé, aangezien de zomer eraan komt. Ik heb mij nu voor... even denken... twee of drie data opgegeven. In Scheveningen en Bloemendaal en ik heb ergens nog een optie openstaan... Ja, ik ben wel lekker druk hoor!”

Hij leunde ontspannen achterover en keek vrolijk lachend naar Beachbabe. Die knikte waardierend, de rest beef stil. Isabella stond van deze ontboezeming flink te kijken. Zelden had ze iemand ontmoet die zo relaxt en tevreden over zichzelf en zijn leven vertelde. Zo... zo trots ook en ogenschijnlijk zonder twijfel. Ze raakte er een beetje van in de war. Wat een druk leven! Niet dat hij zelf druk deed, integendeel. Ze kreeg niet het idee dat hij ‘aan’ stond, zijn leven extra aanzette of overdreef. Zodat je het vermoeden kreeg dat hij straks op zijn hotelkamer helemaal zou instorten. Nee, hij was juist erg ontspannen en rustig. Maar zo'n druk leven! Dan hield toch helemaal geen tijd over om... nou, om ook eens niks te doen? Je wilde toch ook wel eens rustig een kop koffie drinken in een fijne koffietent en de krant lezen, of een goed boek?

Of was zij nou zo saai en duf?

Het bekende gevoel van onzekerheid be kroop haar weer. En terwijl het geklets om haar heen doorging, ging ze bij zichzelf te rade. Was zij nou raar? Alleen-zijn had ze nooit zo'n probleem gevonden. Niet dat ze nou contact-gestoord was, of asociaal of zo. Ze had best graag mensen om zich heen en interessante mensen ontmoeten en hun verhalen horen deed ze graag. Sterker nog, dat vond ze erg inspirerend. Maar niet op elk vrij moment in haar leven! Bijkomen en opladen deed ze toch vooral het beste in haar eentje met een croissant en koffie in een van haar lievelingskoffiezaken of in slobberbroek op de bank...

Isabella voelde dat ze een beetje jaloers werd op dat enorm geweldige leven van Oscar, én op zijn zelfverzekerdheid. Zo vol was haar leven niet en zoveel interessante dingen ondernam ze ook niet. En ze voelde zich al helemaal niet zo relaxed en tevreden met zichzelf in het gezelschap van onbekende mensen. Zij ging helemaal niet vaak in haar eentje naar speeddates in verschillende steden, of naar strandfeesten. Omdat ze dat in haar eentje doodeng vond. En omdat ze dat één keer had geprobeerd en dat was op zo'n enorm fiasco uitgelopen dat ze daar al helemaal niet meer aan wilde denken. Als ze haar ogen sloot kon ze zich nog het gezicht van de organisator voor de geest halen die haar jurk spottend had bekeken en haar had uitgelegd dat ze de volgende keer maar beter net zoals de rest van de vrouwen gewoon een spijkerbroek aan kon doen.

Ze had ook helemaal geen hippe, leuke hobby's. Ze had alleen maar hele saaie, duffe hobby's, die de meeste mensen van haar leeftijd waarschijnlijk maar stom vonden. Ze ging graag naar musea, las graag boeken, deed aan zumba. En wat ze ook probeerde, daar was geen leuke tagline van te maken voor een datingsite of tinder. Ze kon de gedachten nu niet meer tegenhouden. En bedacht zich, voor de zoveelste keer, wie er nou ook zat te wachten op een schepsel met dun haar, een bril en maat XL. Zat ze naast een gespierd, strak en sportief type met een overdosis zelfvertrouwen en een briljant actief leven, dan bleef er niet veel van haar over. Ze streek met een diepe zucht over haar gezicht. Er was soms ook geen ontkomen aan.

Maar terwijl ze haar gezicht masseerde en haar pijnlijke onderrug voelde, bedacht ze zich dat ze op deze eerste avond, van een vakantie waar ze zó naar had uitgekeken, geen zin had in vermoeiende gedachtes. Lang nadenken en piekeren veranderde nu toch niets, haar liefhebberijen en geneugten waren wat ze waren, punt uit. Dus in plaats van dat ze überhaupt probeerde mee te praten met Oscar, want wat zou ze in godsnaam moeten zeggen of kunnen bijdragen, besloot ze haar piekergedachtes resoluut aan de kant te schuiven

en te luisteren naar Oscar's opsomming van alle geweldige facetten van zijn leven. Dus leunde ze nog maar eens zo goed en zo kwaad als het ging naar achteren, probeerde voor zover dat lukte wat te gaan verzitten op die verrotte stoel, schepte nog wat tzatziki op en hoorde hoe Beachbabe aan Oscar vroeg of hij met dat volle schema nog wel eens thuis was.

“Jazeker! Dat vind ik ook heel belangrijk, om toch ook op bepaalde dagen een avond thuis te zijn. Dus dat plan ik ook in, om in ieder geval op vrijdag- en zondagavond thuis te zijn. Dat zet ik dan ook in mijn agenda. Dat is nog wel eens een uitdaging, zeker in drukke periodes, maar ik probeer het altijd wel in de planning mee te nemen.”

Hij was even stil. Beachbabe kauwde en knikte. En toen zei hij iets opvallends.

“En dan zijn er natuurlijk ook nog vakanties. Meestal doe ik iets actiefs, maar zo'n weekje als dit, ja, dat is natuurlijk gewoon even rustig aan doen en dan kan ik bijvoorbeeld ook een boek meenemen. Ik probeer in mijn planning mee te nemen dat ik één boek per jaar kan lezen. Misschien lukt dat deze week wel. Ik heb het in ieder geval ingecalculeerd.”

Hiervan moest Isabella inwendig heel hard lachen. Eén boek per jaar?! En dat neemt hij mee in z'n planning?! En dan die bloedserieuze en ernstige toon waarmee hij dat uitserveerde. Hiervan werd ze gelukkig al wat minder jaloers. Wat een hilarische opmerking.

De enorme berg kipsalade begon zo langzamerhand op een ingezakte pudding te lijken. De dikke witte dressing smolt steeds meer en zag er daardoor behoorlijk onappetitelijk uit. Het werd ook steeds stiller aan tafel. Iedereen staarde wat rond. Het was gaan schemeren en de terracottalampjes in de overhangende wijnraken gingen een voor een aan. Dat was gezellig, niet alleen voor de groep, maar ook voor de muggen, die in minder dan vijf minuten een complete ravage aanrichtten op Isabella rechterbeen en -arm. Terwijl ze zich helemaal suf krabde en inwendig vloekte omdat ze muggenspray was vergeten mee te nemen, werden er borden met watermeloen en druiven op tafel gezet. Tijdens het krabben zag ze hoe aan de linkerkant van de tafel Claudia veel aan het woord was. Tessa zat naast haar en haar ogen dwaalden opvallend vaak glazig richting haar bord en de schutting. Sunshine Sam zat aan de hoek van de tafel. Hij leunde tegen de schutting en leek de terracottalampjes intensief te bestuderen. Praten deed hij met niemand. Halverwege de druiven viel het Isabella op dat hij opeens verdwenen was.

Op tafel was het ondertussen een enorme bende. Overal stonden borden en schalen met etensresten, met daartussen een opvallende hoeveelheid kleine glaasjes met het welkomstdrankje er nog in. Isabella's benen en rug schreeuwden om een stukje lopen, dus ze schoof haar stoel, voor zover dat ging, naar achteren en ging even staan. Onmiddellijk keek Beachbabe haar verbaasd aan.

“Wat doe je? Waar ga je heen?”

“Helemaal nergens!” antwoordde Isabella. “Ik moet alleen echt even de benen strekken. Die stoelen zijn niet bepaald een cadeautje.”

En ze liep om de tafel heen en slenterde naar het restaurant. Binnen was het piepklein, er was eigenlijk helemaal geen ruimte om binnen te eten. Er was slechts een kleine ruimte die als bar dienstdeed. Met een kleine toog en tap en een grote koelkast gevuld met fris. Aan de wand hing een tv-scherm. Ruimte voor stoelen was er amper, voor tafels al helemaal niet. Links zag ze een schuifdeur naar een klein toilet, met de bekende emmer naast de pot die tot de rand gevuld was met verdacht verkleurd toiletpapier. Toch bleef ze er wat langer dan fris was. Het was er in ieder geval stil en ze hoefde niet te doen alsof ze geïnteresseerd meeluisterde. Voorovergebogen zittend op de pot masseerde ze haar voorhoofd. Het liefst was ze hier blijven zitten tot het einde van de avond.

Na het rustmomentje op het toilet betaalde ze haar cola zero bij de ober aan de bar. Het was ondertussen donker geworden en het terras zat ondertussen behoorlijk vol. Tussen de tafeltjes door huppelden zwerfkatten. Soms hielden ze halt bij een tafeltje waar net een dampende schotel was neergezet. De snorharen gingen trillende omhoog.

Eén voor één ging ook de rest van de groep naar de bar om de drankjes te betalen. Na een wandeling tussen stille straten en verduisterde huizen bevonden ze zich op de parkeerplaats waar de bus stond. Daar zat Sunshine Sam op een bankje voor zich uit te staren. Geen idee wat hij in de tussentijd gedaan had. Hij maakte nog steeds nauwelijks oogcontact.

*

De kamer was hartstikke pikkedonker. Waar zaten de ramen ook alweer? Isabella haatte slapen in stikdonkere ruimtes en deze hotelkamer leek wel een afgesloten doos. Ook qua warmte trouwens. Claudia had zojuist de airco uitgezet omdat ze niet tegen de herrie kon. Hoewel die airco alleen maar lucht van buiten rond blies, dreef Isabella zonder bijna haar bed uit.

Vanaf het moment dat ze terug waren gekomen in het hotel na het diner, zat ze met een enorme knoop in haar maag. Tijdens het diner had ze te ver weg van Claudia gezeten om een normaal gesprek te kunnen voeren, maar ook nu ze in de hotelkamer zaten, wisselden ze geen woord met elkaar. Hun bedden stonden op nog geen twee meter afstand en dat voelde voor Isabella onbeschrijflijk oncomfortabel. Het leek alsof ze expres elkaars blikken probeerden te ontwijken en deden alsof de ander er eigenlijk niet was. Hoe had ze toch ook zo stom kunnen zijn om een tweepersoonskamer te boeken met een complete vreemde?? Hoe?? Ze keken elkaar niet aan, liepen om elkaar heen, zelfs het gevreesde smalltalken was compleet onmogelijk geworden. Om aan de rare opgeschroefde sfeer te ontsnappen dook ze nog even de heerlijke inloopdouche in om de warmte en het zweet van de avond van zich af te spoelen. Nadat ze afgedroogd en al de kamer inliep zat Claudia achter de kaptafel wat aan haar haar te frunniken. Ze had zich omgekleed en droeg slechts een T-shirt als pyjama. De kamer was zo warm dat Isabella alweer begon te zweten, ook al droeg ze slechts een kort dun jurkje als nachtgoed. En dat zweten werd subiet erger toen ze op het plafond, werkelijk precies boven haar kussen, een gigantische geelgekleurde spin ontwaarde. Christus, als ze ergens wel niet bang voor was...

“Joh, hee, heb je dat gezien?” vroeg ze zo relaxt mogelijk aan Claudia. “En ook nog eens precies boven mijn kussen!”

Claudia zat nog steeds met haar rug naar haar toe aan de kaptafel. Het duurde even voor ze antwoordde.

“Ja, ik zag hem al. Hij zit daar elke avond. Ik weet niet waar hij vandaag komt, maar als het donker wordt komt hij tevoorschijn en gaat daar zitten.” Inderdaad hing er een flink web boven Isabella’s kussen. Okeeeeeee, wat moest ze aanvangen met deze info?

“Goh, echt? Jeetje, ja... euhh, ik ben eigenlijk echt als de dood voor spinnen. Van een flinke kruisspin voor het raam word ik al nerveus, laat staan van zo’n exemplaar!”

Er kwam dit keer geen reactie. Claudia bleef met haar rug naar haar toe zitten en frunnikte stug verder. Nu ook aan haar telefoon. Isabella moest zich enorm inhouden om niet tegen die rug te gaan schreeuwen. Allemachtig, halllóóóóóóóó! Reageren was toegestaan hoor!

Slapen met zo’n monster boven haar hoofd was wat haar betrof compleet geen optie, dus ze moest iets verzinnen. Gelukkig lagen er wat opgerolde schone badhanddoeken op het ongebruikte derde bed. Die waren vast uitstekend om als slagwapen te gebruiken. Terwijl ze een van de handdoeken

begon uit te rollen en op haar bed probeerde te klimmen zonder om te vallen, overviel haar opeens een enorm gevoel van eenzaamheid. Wat een achterlijke situatie was dit: Griekse hotelkamer van twintig vierkante meter, één uur 's nachts, grote gele spin op het plafond en een wildvreemde vrouw als kamergenoot die zich gedroeg alsof ze zich überhaupt niet in dezelfde hotelkamer bevond. Hoe had ze dit in vredesnaam voor elkaar gekregen.

Uiteindelijk lukte het Isabella maar gedeeltelijk om zich van de spin te ontdoen. Balancerend op het gammele bed probeerde ze met die grote handdoek de spin van het plafond af te slaan. Bij de derde poging vloog hij door de lucht en kwam keurig op alle acht poten op de vloer terecht. Vervolgens trok hij als een razende een sprint om onder haar bed te verdwijnen. Ze moest op haar tanden bijten om niet keihard te vloeken. Nu was het monster nóg dichterbij, maar wist ze niet meer waar hij zich bevond. De douche van een kwartier geleden was overigens alweer compleet verspilde tijd, ze zweette als een otter terwijl ze op haar knieën ging zitten om onder het bed te kijken. Van de spin was natuurlijk geen spoor. Nu mocht ze gaan slapen in een te kleine, te warme en te donkere kamer met een kamergenoot en gele spin die zich beiden teveel in haar persoonlijke ruimte bevonden. Ze voelde zich bepaald moedeloos terwijl ze zich op de rand van haar bed liet zakken, half en half verwachtend dat Grote Spin meteen op schoot kwam kruipen.

Nadat Claudia het gefriemel aan kapsel en telefoon had afgerond en uiteindelijk het licht had uitgedaan, was Isabella dan ook plotsklaps klaarwakker. Haar vermoeidheid was als sneeuw voor de zon verdwenen (wat op zich ook niet zo vreemd was gezien de warmte in de kamer), ondanks de korte nacht, de reis naar Schiphol, de vlucht en de lange avond. Wat zou dit ins hemelsnaam voor week gaan worden? En hoe ging ze onder deze omstandigheden een beetje lekker slapen? Haar hersenen kwamen langzaam in de piekermodus. En precies op dat moment begon Claudia te snurken.

In één klap ging Isabella van puffen en zweten naar ijs- en ijskoud.

Nee.

Nee.

Nee nee néé!

Dit-kon-niet-waar-zijn. Haar contactgestoorde kamergenoot, als klap op de vuurpijl, als kers op de fucking taart, was een snurker. En niet zo'n kleintje ook.

Binnen tien minuten trilde ze zowat haar bed uit. Claudia ronkte als een malle. Isabella had genoeg ervaringen met snurkers in dezelfde kamer of hetzelfde bed om te weten dat oordoppen, oorkleppen of oorwarmers hier

niet gingen helpen. Als versteend lag ze naar het onzichtbare plafond te starren, terwijl het gesnurk naast haar door merg en kunstvezel ging. En hoewel haar zenuwen zo langzamerhand op springen stonden, begon ze zachtjes te lachen. Veel te oude kamergenoot, grote spin, geen klik en dan ook nog eens dit gesnurk erbij. Echt alles waar je op hoopte als je je laatste centen uitgaf aan een singlereis.

Het was toch ook te gek dat ze zichzelf dit liet overkomen? Na nog een ronk van jewelste was haar maat meer dan vol. Als ze er nog een enigszins leuke week van wilde maken, moest ze hier weg. En wel meteen. Gelukkig stond haar bed op welgeteld één meter van de deur. Ze stapte haar bed uit, greep op de tast naar de sleutels op het nachtkastje en liep blootsvoets naar buiten.

Even stond ze stil in de duisternis. Buiten waaide een briesje dat voor een beetje verkoeling zorgde. Het was stil, maar het was een andere stilte dan in de kamer. Geruis uit de verte. Van de zee, of van auto's? Geritsel van bladeren, een cicade die even van zich liet horen. Meteen viel er een hele hoop spanning van haar schouders. Ze zag hoe de lichtjes rondom de baai zich uitstrekten. Zelfs op het eilandje in de verte kon ze lichtjes ontwaren. Het was wel heel erg mooi hier. Het zou hier best heel fijn en rustgevend en de moeite waard kunnen zijn. Kunnen zijn, ja.

Daar liep ze dan, in een superkort gestreept slaapjurkje en op blote voeten, tussen de verschillende hotelgebouwen richting receptie. Wat als ze zo een andere gast tegenkwam? Dit ding bedekte haar billen toch wel?

Gelukkig trof ze Penny in de receptie en niet een of andere onbekende mevrouw, of nog erger, meneer. Ze bleek ook 's nachts even gastvrij en vriendelijk als overdag bij het zwembad.

“Isabellaaaaaaaa! Everything okay?” En ze keek haar met grote donkere ogen afwachting aan. Tegen deze vrouw eerlijk zijn was niet zo moeilijk.

“Euhm, hey, Penny, hi. I'm really, really sorry to show up like this (ze wees op haar gekreukelde shirt/jurk) but I really need your help. My roommate, you know, she snores. Really, really loud.”

Het was een paar seconden stil. Penny keek haar volkomen verbouwereerd aan. Even twijfelde Isabella of ze niet iets heel stoms had gezegd, maar toen begon Penny keihard te lachen.

“Oh Isabella! Nóóóó!” Ze sloeg haar hand voor haar mond en keek Isabella met pretoogjes aan.

Maar haar blik veranderde al snel en ze werd serieus.

“Isabella! That's awful! No no no, that won't work. I know. My husband

snores, that's why we have separate beds. But Isabella, listen. What can I do for you now? Do you need another room?"

"Yes! Yes please!" antwoordde Isabella opgelucht.

Deze vrouw maakte dat ze haar hart bij haar wilde luchten.

"Oh Penny, I feel like such a fool. This really isn't working out."

Penny keek haar hoofdschuddend aan.

"Isabella Isabella... It's so important to have your own room. Don't do this again. It's your holiday!"

Op dat moment besloot Isabella alles er maar uit te gooien.

"I know Penny, I know. I've been so stupid, sharing a room. It just doesn't work. She's so much older than me, and... different. Just so different. Please, find me a spare room!"

"Isabellaaaaa, let me look for you. We haaaaaaaaave..." Ze ritselde door paperassen "a room for you. But Isabella, listen, do you want it for the rest of your holiday? Because I don't know if it's free for the entire week. I really have to check tomorrow with my boss."

Hé get, ze moest er niet aan denken halverwege de week terug te verhuizen naar Claudia en giga-spin.

"Well, it depends. I really don't feel like going back to that shared room, but, will a new room just for me be really expensive? I mean, do I have to pay extra a lot?"

"I don't know Isabella, I can tell you tomorrow. Right now, I don't know."

"Okay, I don't mind, let me know tomorrow about the price. I'll decide then. But if you have a room for me now, for at least this night, that would be great."

Penny knikte met gefronste wenkbrauwen.

"Of course Isabella, of course. Come, I'll take you to the room."

Samen liepen ze door de tuin naar de andere kant van het complex. Haar kamer met Claudia lag links. Nu gingen ze naar rechts. Penny keek afkeurend naar haar blote voeten.

"Isabella, wear shoes next time! There are scorpions here you know!"

Welja. Een schorpioenensteek kon er anders ook nog wel bij, maar ze nam zichzelf toch maar voor de volgende keer haar slippers aan te doen.

Ze stopten bij een wit gebouw van twee verdiepingen en een trap die naar lageregelegen kamers leidde. Penny opende de dichtstbijzijnde deur op de begane grond en ging voor Isabella naar binnen. Een kleinere kamer dan die ze met Claudia deelde. Slechts twee bedden, maar beiden keurig opgemaakt. Er lagen gevouwen handdoeken op, in de vorm van zeilbootjes. Er was een

balkonnetje en een kleine maar schone badkamer. En een plafond zonder webben of spinnen. He-le-maal perfect. Ze draaide zich om naar Penny.

“Penny, this is just perfect. I’ll just take some small items with me tonight, seeing as it’s this late already. I’ll hear about the prize from you tomorrow, and then I’ll decide for real and move all of my things. Would that be okay?”

“Yesss Isabella! Okay! It’s all okay! I’ll tell my boss tomorrow!”

Ze kreeg de sleutel van Penny overhandigd en liep op blote voeten terug naar haar oude kamer, ondertussen naar beneden kijkend of ze niet per ongeluk op een schorpioen stapte. Ze dacht als een malle na. Hoe ging ze dit zo dadelijk met Claudia snel en een beetje tactisch aanpakken? Zou ze boos worden? Wat als zij de eerste zou zijn die haar vertelde dat ze enorm snurkte? Of misschien sliep ze er wel gewoon doorheen. Dat zou natuurlijk wel heel mooi zijn.

Ze opende de deur en ging haar oude hotelkamer in. De deur piepte en kraakte, in het donker klonk het als een enorme herrie. Ze probeerde haar weg nog te vinden met slechts haar mobiel als lichtbron, maar daarvoor was het veel te donker in de kamer. Verdikkeme, waarom had ze ook nooit die app gedownload waarmee je een lampje op je mobiel kreeg?

“Wilde je naar buiten voor wat koelte?”

Isabella schrok zich de blubber. Claudia was dus hartstikke wakker.

“Euhh, nee. Ik, euhh. Wacht even, ik doe even een lampje aan, is dat goed?”

“Ja hoor.”

Christus, wat was zo’n nachtlampje dan opeens fel en verblindend en confronterend. Claudia lag verstrengeld tussen een hoop lakens. Isabella dacht dat ze haar kant opkeek, maar haar lichaam was zo te zien naar de muur gedraaid, dus helemaal zeker wist ze het niet. Ze begon koortsachtig naar haar strandtas te zoeken en de meest noodzakelijke spullen zoals tandpasta, deo en haar bikini.

“Ja, het is namelijk zo, ik ga naar een andere kamer.. ” Borstel niet vergeten...

“Oh?”

Labello, jurk, slippers... Slippers! Voor de schorpioenen! Als een gek graaide ze alles bij elkaar en propte het rücksichtslos in de strandtas.

“Ja, kijk, jij snurkt... Best wel hard eigenlijk...” Isabella keek haar voor het eerst recht aan.

“Oh.”

Deze ‘oh’ klonk heel anders dan de eerste ‘oh’. Niet zozeer vragend, maar meer als een soort bevestiging. Maar of het positief of negatief was, kon Isabella niet horen. Ze kon Claudia’s gezicht ook niet goed ontwaren.

“Dus ik ga naar een andere kamer. Want ik denk dat ik anders niet echt goed kan slapen, ben ik bang.”

“Oké.”

Weer zo’n klank-woord. Grrr, ze werd er alleen maar nerveuzer van. En zonder Claudia verder aan te kijken griste ze haar tas bij de hengsels, deed het licht uit en vloog de deur uit. Had ze nog welterusten gezegd? Of fijne avond? Geen idee. Ze wist alleen dat ze als de gesmeerde bliksem die kamer uit wilde.

De frisse nacht was als een omhelzing. Ze voelde zich enorm opgelucht en superblij terwijl ze over het witte pad tussen de cactussen naar het rechtergebouw liep. Nog steeds geen schorpioenen gespot. Ook de krekels en cicaden waren nu stil. Langzaam ging haar hartslag van niveau hemelfirmament naar wat meer zeeniveau. Maar nog altijd voelde ze zich flink opgefokt. In haar nieuwe kamer pakte ze haar paar schamele spullen uit, plensde wat water in haar gezicht en ging, nadat ze de muren en het plafond nog één keer op spinnen had gecheckt, met gestrekte armen en benen op het bed liggen. Haar gedachten buitelden als een gek over elkaar heen. Dit was dag één en er was nog een hele week te gaan. Wat stond haar nog allemaal te wachten hier in dit Griekse stadje? Ze gingen het wel zien. Nu eerst SLAPEN!!

Hoofdstuk 2

Boottocht

Overall waar ze keken was water. Boven hen een blauwe hemel met hier en daar een flets wit wolkje, en rondom onbewoonde rotsachtige eilanden die als donkerbruine molshoopjes boven het wateroppervlak uitpiepten. En dan de boot, die, zo bedacht Isabella tevreden niet te groot en te klein was. Hij bestond uit verkleurd hout met hier en daar restanten blauwe verf en had een dakterras met voldoende ruimte om te zitten én te liggen. Een kleine bar benedendeks, niet te vergeten, waar een chagrijnige Griek frappé maakte en snacks verkocht. Kortom: het kon bijna niet beter.

Om zeven uur vanochtend waren ze opgehaald door een flinke touringcar, die op hun vijven na helemaal leeg was. Het voelde voor Isabella alsof het nog midden in de nacht was. Na de middernachtelijke verhuispartij en de daarbij gepaard gaande emoties duurde het nog tot een uur of drie voordat ze daadwerkelijk in slaap had kunnen vallen. Dat betekende wéér een gebroken nacht: de wekker was om half zeven alweer afgegaan. Ze trof Patrick, Tessa, Joost en José op het terras van het hotel-restaurant. Vier witte koppertjes op een rij hadden haar versuft aangestaard boven dienbladen waarop miezerige ontbijtjes lagen: ieder twee plakjes stokbrood, een kuipje boter, een kuipje chocopasta, een kuipje jam. Ingepakt in aluminiumfolie. Daar had ze gelukkig niks aan gemist. Blij dat ze een half uur langer was blijven liggen.

Sowieso was ze nooit een fan geweest van ontbijten in twee- of driesterren-hotels, liever ging ze naar een barretje, café of bakkerij. Gezien de schamele uitdossingen op de dienbladen had ze daar ook vandaag goed aan gedaan.

Na een opvallend stille busrit naar het centrum van Tolo moesten ze nog een flink stuk achter een gids aanlopen voordat de haven in zicht kwam. Ze

doorkruisen de hoofdstraat en wandelden langs de halvemaaanvormige haven vol plezierbootjes, vissersscheepjes en hier en daar zelfs een flink zeilschip. Volgens felgekleurde uitklapborden op de kade namen kapiteins Yiannis, Dimitrios en Stavros de toerist graag mee op bijzondere tochten naar onbekende baaitjes en stille stranden. Barbecues op het dek waren uiteraard inbegrepen. De zon scheen zelfs zo vroeg al fel. In de wit geplaveide hoofdstraat waren de meeste winkels nog dicht. Er slenterden wat katten over de stoep, één winkelier veegde de tegels voor zijn groentezaak wat aan. De bakker aan de overkant was al wel open er kwam een bijzonder verleidelijke geur uit zijn winkel die, zoals Isabella kon zien toen ze naar binnen gluurde, niet groter was dan een pijpenla. Een medewerkster stapelde sinaasappels op de toonbank naast een enorme persmachine.

Pas aan het einde van de halve maan kwam de boot in zicht. Voorbij de burcht en orthodoxe kerk op Tolo's Akropolis, achter een langgerekt militair fregat, lag een eenvoudige boot te dobberen. Geen frivole vlaggetjes en poespas zoals bij Yiannis, Stavros en kornuiten maar een gewone, aardige boot, met een overdekt benedendek, en een open terras op het bovendek. Er stonden drie uit de kluiten gewassen Grieken bij de loopplank, alle drie even kaal, bruinverbrand en met elk een vervaarlijk uitziende ringbaard. De boot vertrok pas over veertig minuten maar er werd hen op het hart gedrukt toch écht om uiterlijk over een half uur aan boord te zijn. Er werd verder niet uitgelegd waarom ze dan in godsnaam om zeven uur uit het hotel hadden moeten vertrekken. Maar, zo bedacht Isabella zich, het gaf haar wel de gelegenheid om snel even terug te lopen naar de haven en bij de bakker binnen te wippen voor een fatsoenlijk ontbijt

“Jongens, ik weet niet wat jullie van plan zijn, maar aangezien we toch nog tijd hebben loop ik even terug voor een koffie en een broodje”, zei ze tegen de rest.

José bleek al aan boord te zijn gegaan. Maar tot Isabella's aangename verassing liepen Tessa, Patrick en Joost zonder morren meteen met haar mee terug richting hoofdstraat. Heel spraakzaam waren ze alle vier nog niet, al leverde het fregat dat naast hun boot dobberde de nodige grappen op van Patrick en Joost.

“Zou dat nou de gehele Griekse marine zijn?”

“Tja, als de Nederlanders de kraan dichtdraaien wordt het natuurlijk lastig een fatsoenlijk leger draaiende te houden!”

Isabella kreeg zin om met haar ogen te draaien.

Bij de bakker bestelde ze een croissant, een Griekse appelflap en een halve

liter vers sinaasappelsap. Ze zou op de boot wel koffie nemen. Ook de rest sloeg flink in. En gek genoeg was met name Patrick helemaal razend enthousiast over de bakkerij. Zo neerbuigend als hij was over het Griekse militaire apparaat, zo complimenteuz was hij nu over de geur in de bakkerij, de verse broodjes en het versgeperste sap. Isabella kon maar geen hoogte van hem krijgen.

Patrick was lang, slank en erg bleek, met een blonde stoppelbaard op een rond gezicht, dat nog ronder oogde vanwege de pet die hij dag en nacht leek te dragen. Vandaar misschien ook wel die witte gelaatskleur. Hoewel het vandaag weer een hele warme dag beloofde te worden droeg hij een shirt en een lange spijkerbroek. De hele dag gisteren in de schaduw bij de bar had niet echt geholpen; ook zijn armen waren nog steeds zo wit als een melkpak. Isabella moest denken aan een opmerking die hij gisteren had gemaakt, toen Stefan vroeg waarom hij niet even een duik ging nemen in het zwembad.

“Echt niet. Je wilt mij niet in een zwembroek zien. Dat is serieus niet leuk.”

Hij had strak voor zich uitgekeken bijna bozig zelfs, met een flinke frons op het voorhoofd. Ze had ervan staan kijken. Naïef of niet, ze had oprecht niet verwacht dat ook mannen zo moeilijk over hun lijf konden doen. Zou hij erg onzeker zijn? Hij was niet extreem dik, of dun, of zo. Zou hij onder z'n kleren enorm veel moedervlekken hebben of pukkels? Of iets anders raars? Intrigerend.

Maar tegelijkertijd herinnerde ze zich wel dat er in de reispaperassen iets had gestaan over excursies naar kerken of kloosters, en vereiste gepaste kleding. Oftewel: trek alsjeblieft dan geen hotpants of haltershirts aan. Maar een lange spijkerbroek? En ze gingen vandaag toch helemaal niet iets religieus doen of zo?

Nadat ze met hun sapjes en broodzakjes weer bij de boot waren aangekomen en een paar uitstekende plaatsen op het bovendeck hadden uitgezocht, was Joost haar voor.

“Man, waarom heb jij die spijkerbroek aan? Heb jij het niet warm of zo? Ik fik nu al zowat weg!”

Hij wees op zijn korte broek. Het was zo langzamerhand inderdaad subtropisch aan het worden. En Joost droeg niet alleen een korte broek tot aan zijn knieën, maar ook een paar enorme zwarte sneakers en dikke, tot bovenaan zijn kuiten opgetrokken zwarte sokken. Patrick antwoordde kortaf:

“We gaan toch naar dat theater? Nou, dat moet je toch een beetje op chique, of niet?” Meer kwam er niet uit

Als dit een voorbode was van hoe de rest van de vakantie eruit zou gaan zien dan maakte Isabella zich verder niet zoveel zorgen meer. De ochtend gleed langzaam voorbij terwijl ze vlak achter de kapiteinshut op banken en het dek lagen te zonnen drinken en praten. Er was zon, een zeebries en ruimte om te zitten en overal om hen heen die blauwe, blauwe zee. Om negen uur stipt was het voor Joost en Patrick een uitgemaakt zaak:

“Tijd voor bier!”

Vanaf dat moment liep een van hen om de haverklap naar de bar beneden voor flesjes Mythos. De chagrijnige barmedewerker maakte ook prima frap-pé met melk en suiker en had een flinke voorraad cola en ice tea. José bleef de hele reis benedendeks in de schaduw zitten Patrick kwam weer wat los en maakte de ene sarcastische grap na de ander, en Joost was gewoonweg een aardige kletskaus. Tessa en Isabella smeerden zich om de haverklap weer in en waren druk met het bruiningsproces. Ze werden gadegeslagen door de halve boot, vooral als een van de heren weer eens naar beneden liep voor biertjes. Isabella vroeg zich even af of ze zich niet gedroegen als een stelletje luidruchtige cliché-Hollanders. Een Scandinavisch uitziend echtpaar kon hun ogen niet van hen afhouden. En toen besloot ze dat het haar eigenlijk ook geen ruk kon schelen.

Natuurlijk spraken ze ook over singlereizen een concept waar Patrick een grondige hekel aan bleek te hebben. Net als gisteren aan het zwembad was hij er opmerkelijk negatief over.

“Ik weet niet of ik hier wel een hele week blijf. Een vriend van mij woont in Barcelona, nou, dáár is het pas goed verblijven. Barcelona vind ik echt een van de leukste steden die ik ken. Misschien dat ik donderdag of woensdag het vliegtuig pak en die kant op ga. Ik heb niet zo de behoefte om hier per se een hele week te blijven.”

Isabella's eerste gedachte was meteen óf er eigenlijk wel vluchten aanstaande woensdag of donderdag vanaf Athene naar Barcelona zouden gaan. En daarbij: als hij toch alleen maar aan Barcelona dacht en daar zo graag naartoe wilde, waarom was hij dan überhaupt naar Griekenland gekomen? Ze was niet de enige die zo dacht. Tessa had een enorme frons op haar voorhoofd terwijl ze Patrick aankeek, en stelde de vraag die Isabella alleen maar durfde te denken.

“Ja maar, wat doe je dan hier, als je hier eigenlijk niet wilt zijn?”

Patrick leek niet onder de indruk van deze vraag.

“Mjaa, ik had nog wat vakantiedagen over, en ik wilde er graag even tussenuit. Ik heb pas drie weken geleden geboekt. Verder kende ik het hier niet, of zo.” Hij keek om zich heen. “Maar of het hier nou wat is... ‘t is nog voorseizoen hé? Behoorlijk stil, geen echt clubs of zo.”

“We zitten ook niet zo heel erg handig qua hotel vind ik”, zei Joost. “Ik bedoel, het ligt wel mooi hoor, met het uitzicht zeg maar, maar eer je een beetje in de bewoonde wereld zit...”

Daar viel niet veel tegenin te brengen. Eind juni was het hoogseizoen inderdaad nog niet begonnen zo had Beachbabe verteld, dus de clubs, als die er al waren waren nog niet open. Veel leeftijdgenoten hadden ze ook nog niet zien rondlopen hier. Isabella ging in haar hoofd nog eens na wie er gisteren allemaal bij hen in de bus had gezeten van het vliegveld naar Tolo en dacht tegelijk aan het publiek nu op de boot. Nee, ze snapte wel dat ze veelvuldig werden aangegaapt. Ze waren de enige vakantiegangers waar überhaupt iets van beweging en geluid uitkwam. En wat het hotel betrof, dat lag mooi en was schoon en opgeruimd, maar om in Tolo zelf te komen moest je een half uur lopen over een weg waarlangs geen voetgangerspad was aangelegd. Nou was naar beneden lopen op zich nog wel te doen want bergaf. Maar weer omhoog.... Dat zouden een hoop taxiritjes gaan worden deze week.

“En dan, verder, ik weet niet.” Patrick staaarde over het water uit. “Ik bedoel, het is toch triest? Sínglereis, wie verzint dat?!”

Nu won Isabella’s nieuwsgierigheid het.

“Euhh, hoezo, wat is daar dan mis mee?”

“Nou, ja, dat klinkt toch triest? Een hele groep singles bij elkaar. Alsof dat iets is om trots op te zijn! Als wij met z’n allen ergens aan tafel gaan zitten zitten we toch zwaar voor lul?”

Hij keek de rest even uitdagend aan, zakte daarna onderuit en trok zijn pet nog wat dieper over zijn hoofd.

Er viel een stilte. Joost friemelde aan zijn Mythos-flesje. Tessa en Isabella wisselden een blik uit. Dus zo denk je over jezelf, én over ons, dacht Isabella bij zichzelf. Als lui die hier zwaar voor lul zitten. Ze voelde zich geschrokken maar ook aangevallen en boos. Haar gedachten buitelden over elkaar heen. Man, als je het allemaal zó erg vindt, wat doe je dan hier? Ga thuis zielig en geïrriteerd zitten doen en laat ons hier op deze boot zonder gezeur van de vakantie genieten. Wat had deze man een achterlijke instelling. Er kroop haar een gevoel van afkeer, meteen gevolgd door ontkenning. Want tegelijkertijd hoorde ze ook een stemmetje in haar hoofd zeggen: herinner mij er alsjeblieft niet aan dat ik inderdaad alleen en triest ben zo zonder vriend, partner, geliefde, wat dan ook. Maar dat stemmetje drukte ze weg,

net als het ongemakkelijke gevoel dat erbij hoorde. Ze zag dat Tessa ook wat vertwijfeld naar haar sandalen keek.

*

“Ik wist niet dat het zo diep kon zitten.” zei Tessa bedremmeld.

Ze stonden met z'n tweeën benedendeks te wachten voor een bezet toilet.

“Nee, ik ook niet.” antwoordde Isabella. “Ik bedoel, ja, natuurlijk is het jammer, dat alleen-zijn, maar, is je leven dan per definitie mislukt, als je niemand hebt? Zijn we echt zo triest? Stralen we dat uit, of zo? Ik hoop ‘t toch van niet.”

Ze betrapte zichzelf erop dat ze even om zich heen keek, alsof er al naar hen gewezen werd.

“Nou, ik vind mezelf echt niet mislukt hoor!” Tessa keek er verontwaardigd bij. “Ik heb superveel leuke vrienden maar ja, hallo, probeer maar het maar eens zo te regelen dat je nou net die éne week met mekaar op vakantie kan gaan. Of ze hebben al kinderen ja, dan is het helemaal godsonmogelijk.”

“Vertel mij wat.” antwoordde Isabella. “Elk jaar schrik je je te pletter als het opeens weer zomer is. Heb ik opnieuw niks geregeld, en dan heeft er al helemaal niemand meer tijd. Ik hoop gewoon op een heerlijke week met veel zon en strand. En een beetje gezelligheid, en misschien nieuwe mensen leren kennen.” In een flits schoot het gezicht van Claudia voorbij.

“Nou, precies!”

Er kwam een mevrouw in een enorm blauw badpak uit het toilet. Tessa greep naar de deurklink.

“Ik werk er hard genoeg voor! En ik wilde er gewoon even uit. Als Patrick zich zo'n enorme mislukkeling voelt, waarom gaat hij dan überhaupt mee?”

Ze dook het muf ruikende toilet in. Isabella bleef een beetje vertwijfeld achter. Was zij nou zo kortzichtig, dat het haar verbaasde dat een persoon als Patrick zich zo waardeloos kon voelen? Ergens was zij er dus gewoon van uitgegaan dat iemand die op het eerste gezicht fysiek gezien niet bepaald mislukt was en daarnaast ook nog eens best rap van tong, zich toch niet op z'n gemak kon voelen. Of was Patrick gewoon een stuk eerlijker dan zij, door recht voor z'n raap toe te geven dat het leven een stuk minder leuk was in je eentje? Was zij dan misschien gewoon zichzelf aan het flessen dat het zo ook best goed ging? Gadver. Nee, daar wilde ze vandaag eigenlijk niet aan denken

De rest van de boottocht ging al bierdrinkend, slapend en zonnebadend voorbij. De enige hobbel was dat Isabella nog even wilde bellen met Beachbabe

om haar te vertellen over de onrustige nacht. Gelukkig stelde ze geen rare vragen maar beloofde later die dag meteen te appen als ze van het hotel iets had gehoord over de kosten van de nieuwe kamer. Je kon zeggen wat je wilde van de reisleidster met haar gebronsde teint en dure etentjes, goed luisteren en daarna actie ondernemen deed ze wel. Het Scandinavische echtpaar bleef ondertussen zeer jaloers naar de Mythos-biertjes kijken en Joost trok uiteindelijk toch zijn zwarte sokken en schoenen maar uit. Zijn hoofd had zo langzamerhand een tomatenkleur gekregen.

Joost bleek een sympathieke gast. Een eenvoudig levensgenieter en als Isabella zijn verhalen mocht geloven een harde werker in iets met logistiek. Hij verlangde een zonnetje, een biertje, het strand, en klaar. Een goedlachse gast met een beginnend bierbuikje, dat kortgeknipte blonde stekeltjeshaar en een grote mond met even grote, wijd uit elkaar staande tanden. Hij praatte graag, maar toch proefde ze een constante aarzeling in zijn stem. Dat beaamde hijzelf ook, halverwege de ochtend, nadat hij weer een Mythos-biertje had gehaald.

“Ik vind dit toch best wel moeilijk hoor. Gewoon, dit. Kletsen zeg maar.” Ze hadden het natuurlijk weer over het concept singlereizen en kennismaken met nieuwe mensen. En hoe gek het was dat, ondanks dat ze allemaal toch redelijk sociaal waren in het dagelijks leven ze het hier allemaal eigenlijk wel heel erg spannend vonden.

“Ik ben misschien toch niet zo sociaal, geloof ik.” Joost liet even een stilte vallen en keek de rest schichtig aan. “Ik weet nooit zo goed precies wat ik zou willen zeggen. Of kán zeggen ook eigenlijk. Wie weet zeg ik iets stoms of zo, en dan kijkt iedereen je aan alsof je wat mankeert.” Het bleef even stil. Yep, dat voelde bekend, bedacht Isabella zich. En aan de gezichten van Tessa en Patrick te zien herkenden zij ‘m ook. Toch begonnen zij en Tessa meteen om het hardst te roepen dat wat hij zei toch faliekante onzin was. Het was toch hartstikke gezellig zo? En ze merkten er niks van bij hem, van die zogenaamde zenuwachtigheid.

Maar verdraaid, Joost had natuurlijk helemaal gelijk. Isabella vond het maar wat dapper dat hij het ook nog eens hardop durfde te zeggen. Ze voelde precies hetzelfde! Zat zij zelf hier nou honderd procent vrolijk en ontspannen zichzelf te wezen? Nou, niet helemaal. Ze wist verdraaid goed van zichzelf dat de glimlach op haar gezicht gedeeltelijk opgeplakt was, en dat haar voeten die op het eerste gezicht nonchalant over de reling hingen toch ook niet helemaal relaxed en ontspannen waren.

In het toilet had ze als een malle staan friemelen aan haar haar en had ze

zichzelf vervloekt dat ze toch niet vóór de vakantie nog naar de kapper was gegaan. Ze had zichzelf al meerdere keren betrappt op de gedachte of deze jurk uit de uitverkoop van vorig jaar haar toch niet te dik maakte. Maar bovenal vroeg ze zich eigenlijk de hele tijd af of ze wel de juiste dingen zei en zo relaxed mogelijk overkwam. Met andere woorden: of ze wel leuk genoeg was. Wat Joost zei. Precies dat. Hart-stik-ke schuldig dus. Stond ze daar nou elke seconde van de dag bij stil? Nee, dat niet. Maar het gevoel was er wel, als een soort sluimerende aanwezigheid. En nu Joost erover begon: bam! Stond het opeens middenin de kamer, met een schijnwerper er bovenop.

Ze kwam er niet helemaal uit. Wilde het er niet over hebben. Had de energie ook niet om Joost gelijk te geven en eerlijk te zeggen dat ze zijn gevoel herkende. Dus vertelde ze hem nogmaals dat ze het tot nu toe een beregezelige dag met z'n allen vond, wat zijn gevoel en twijfels ook waren. Patrick en Tessa riepen in koor dat zij dat ook vonden

De haven van Epidaurus kwam in zicht. Een klein haventje eigenlijk, met zeilbootjes, een of twee wat luxere boten, wat vissersbootjes vol netten en op de kade twee nog lege terrasjes. Naast de terrasjes was een duikschool, en rechts daarvan liep een weggetje omhoog naar een kleine heuvel waar een spierwit Orthodox kerkje trots stond te stralen in het late ochtendlicht. Links van de restaurants lag een braakliggend terrein, met wat parkeerplaatsen en een grasveldje. In de verte zagen ze de rest van het dorp, en daarachter donkergroene en grijze heuvels, bezaaid met olijfbomen. Ze buitelden over elkaar heen om zo goed mogelijk foto's te kunnen maken. Tessa klom nog net niet op de kapiteinshut.

Ze hadden een flinke omweg gemaakt over zee om bij Epidaurus te komen. Via het land was het met de bus maar een uurtje rijden maar deze excursie combineerde een ochtend op zee, langs de kust en eilandjes, om aan het einde van de ochtend aan land te gaan bij Epidaurus, dat bekend stond om zijn heiligdom van Asklepios en het klassieke theater. Isabella kon niet wachten.

Er stond al een flinke touringcar aan de kade te wachten met een struise blonde dame op leeftijd en in een felgekleurde zomerjurk ernaast. Met een grote glimlach op het gezicht wees de dame in kwestie op de openstaande deur. Haar arm maakte de bekende draaiende beweging. Ze konden zo de loopplank af en meteen de bus in. Al hortend en stotend kwamen de groepjes mensen op de boot in beweging. Tessa en Isabella keken elkaar onderdrukt lachend aan. Wat een heerlijk cliché, ze leken wel een kudde schapen zo.

Húp van de boot, húp in de bus. Zitten en luisteren. Ze werden er maar wat melig van, en dat werd alleen maar erger nadat ze eens goed rondkeken in de bus en hun medereizigers eens wat beter konden bespioneren. Naast hen zat een groep Spaanse dames op leeftijd, met enorme bruinverbrande benen en decolletés en flinke schelle stemmen. Ze hadden geen moeite gedaan zich echt om te kleden en droegen doorschijnende tunieken over hun bikini's. Dunne flipflops maakten het plaatje af. Isabella zakte tevreden weg in haar stoel en besloot het allemaal maar gewoon over zich heen te laten komen. Ondertussen was ook de vrolijke mevrouw de bus ingeklommen.

“I am Suzy and I will be yourrrr guide tzoedeeej” klonk het met een vet Duits accent.

Al grommend en rammelend kwam de bus tot leven en onmiddellijk stak Suzy van wal. Ze strooide een niet-aflatende stroom aan weetjes en feitjes over hen uit terwijl een ruw, rotsachtig landschap voorbyschoot vol olijfbomen grijze uitstekende rotsen en heuvels, miniatuurkerkjes langs de kant van de weg en een prachtige, intens blauwe lucht erboven. De zee lag al snel ver achter hen.

Na een rit van een klein uur door dit ruwe en verlaten landschap vertelde Suzy iets over haar dochter, die recentelijk naar Thessaloniki verhuisd was om een toeristische opleiding te gaan volgen. Daarmee maakte ze een mooi sprongetje naar “..wan of zze most imprezzive monumentzz of Greezz”, terwijl de bus een werkelijk enórm parkeerterrein opdraaide.

Een volledig geel parkeerterrein, want het was van gras, en dat gras was zo dood en verdord als een pier. Olijfbomen fungeerden als afscherming tussen de parkeervakken. Alleen was er weinig af te schermen momenteel. Het terrein was behoorlijk leeg, en de bus reed door tot aan de ingang van het archeologisch park: een open plek met houten barakken, een bordje dat richting toiletten wees, wat verdwaalde tafels en stoeltjes en een enorme hoeveelheid zwerfhonden die als uitgestrekte tapijtjes overal en nergens op het gras lagen. Hierachter bevonden zich, volgens Suzy en hun reisinformatie, het theater van Epidaurus en de tempel gewijd aan Asklepios

Isabella had eerder die week nog even getwijfeld. Moest ze nou nóg een keertje naar dit theater toe? Tig jaar geleden, ze wist al niet eens meer hoe lang geleden precies, had ze het theater voor een echte voorstelling bezocht, compleet in het Grieks en dus onverstaanbaar en al. Met twee dierbare vriendinnen hadden ze een huisje in Epidaurus gehuurd en met de huurauto waren ze in het schemerdonker naar het theater gereden waar de parkeerplaats beduidend voller was geweest dan vandaag. Vanuit alle hoeken van

het schiereiland waren de Grieken aan komen zetten bepakt en bezakt met boodschappentassen vol etenswaren en kussentjes, op naar het theater om een tragedie van Euripides te zien. Om in de vallende duisternis in zo'n machtig oud bouwwerk te zitten, op stenen treden die al honderden jaren in gebruik waren dan de zon achter de heuvels te zien zakken en een paar seconden in het pikkedonker omringd te zijn met alleen maar Grieks gemurmur om hen heen was een magische ervaring geweest. Toch kon ze niet zonder een knagend gevoel terugdenken aan dat theater. Want met één van de twee lieve vriendinnen had ze geen contact meer, nadat de financiële ellende betreffende haar zaak was begonnen en ze daardoor in een strontchagrijnig en opgefokt figuur was veranderd. Ergens geloofde Isabella dat die vriendin haar negativiteit en gezeur op een gegeven moment gewoon niet meer kon handelen. Ook de herinnering aan Epidaurus had daardoor voor haar een wat onaangename nasmaak gekregen

Deze gedachten kon ze maar beter even aan de kant schuiven, ze waren er tenslotte nu toch en Suzy had ongetwijfeld een hoop te vertellen. Met zo'n veertig man liepen ze achter haar aan het terrein op richting de ingang. Suzy praatte aan een stuk door zonder microfoon, en nou was er met haar volume niks mis, maar toch: veertig man was een flink aantal. Tessa en Isabella moesten wel heel goed hun best doen om haar bij te houden en alles te volgen wat ze vertelde. Al wandelend het terrein op probeerden ze zo goed en zo kwaad als het ging bij haar in de buurt te blijven. José probeerde vooral bij Tessa en Isabella in de buurt te blijven en Patrick en Joost probeerden überhaupt niet zoveel. Ze slenterden wat achter de groep aan, petten diep over het hoofd getrokken. Isabella zag ze lopen en had niet het idee dat ze Tessa's en haar meligheid over deze cliché-excursie deelden.

Maar die meligheid nam al snel af terwijl ze tussen de bomen en struiken verder wandelen en aan hun linkerkant indrukwekkende brokstukken zichtbaar werden van een ziekenhuis, renbaan en een ronde tempel van meer dan tweeduizend jaar oud. Isabella herinnerde zich het verhaal dat er in de ondergrondse ruimtes van die tempel slangen werden gehouden; symbool van de Griekse god Asklepios. Ze kon zich de legende niet precies meer voor de geest halen. Moesten patiënten nou de nacht in de tempel doorbrengen? En zorgde het slangengif, in het geval van een beet, nou voor visioenen van de genezende god? Ze wist het niet meer. Suzy zou het vast wel weten. Onder-tussen was de hele groep naar rechts afgeslagen en beklom een stenen trap omhoog. Plotsklaps maakten de dicht op elkaar staande bomen ruimte voor een gigantische open plek. Ze stonden voor het meer dan tweeduizend jaar

oude Griekse theater van Epidaurus, waar voor minstens tienduizend man plaats was. Het was nog net zo adembenemend als tig jaar geleden

Isabella had Suzy graag willen vragen naar de slangen in de tempel, maar helaas spotte ze per ongeluk haar smartphone waarop het blauwe lampje ongeduldig flikkerde. Beachbabe had geappt. Dus klassiek architectonisch hoogstandje of niet, dát moest ze lezen. Er was gelukkig plek op de eerste rij van het theater. Het oude marmer voelde verbazend koel aan, zo middenin de zon. Terwijl een groep scholieren aan de overkant van het theater aan de lange klim naar boven begon en Suzy een plekje in de schaduw van de zijingang koos om daar van wal te steken las ze dat Beachbabe contact had gehad met het hotel. De kamer waar Isabella vannacht had geslapen kostte voor de rest van de week tweehonderdvijftig euro extra.

Ze sloeg er zowat stijl van achterover.

Tweehonderdvijftig Euro?!

Christus, wat een bedrag! De vuile oplichters!

Met grote ogen en een ijsskoude rilling over haar rug keek ze naar het schermje van haar telefoon. Ze stond met haar rug tegen de muur, dat wist ze maar al te goed. Alsof het een optie was om weer bij Claudia in de kamer te gaan liggen. Maar wat een geld.

Ze appte Beachbabe terug dat ze enorm schrok van het bedrag, maar dat ze verder weinig keus had, ze wilde de kamer graag behouden. Dus dankte Isabella Beachbabe voor haar bemoeienis en de info, en dat ze het bedrag aan het hotel zou betalen.

Ze stopte de mobiel weer terug in haar tas. Dat was in ieder geval geregeld, maar voor het theater en de fraaie omgeving had ze nu geen oog meer, zelfs niet toen een meneer middenin de antieke orchestra ging staan en een aria inzette. Het theater stond nog altijd bekend om zijn fantastische akoestiek, maar ze had er geen oren meer naar. Terwijl de omringende bezoekers begonnen te joelen en te klappen stond ze op om naar de uitgang te lopen. Ze konden het allemaal bekijken met dat theater en de tempels en wat al niet aan opgravingen. Op dat moment had ze alleen maar die extra kosten in haar hoofd. Verdomme, verdómmme! Dacht ze een betaalbare reis gevonden te hebben, kón ze eindelijk weer eens op reis, kwam ze op een kamer terecht bij een snurkende irritante bejaarde. En mocht ze al op dag twee een bom duiten neertellen om de week nog enigszins fatsoenlijk door te komen. Bah, bah en nog eens bah

Ze liet Tessa achter bij Suzy en liep terug naar de ingang met de barakken en de zwerfhonden. Daar zaten ook Patrick en Joost aan een tafeltje, met

frappuccino's voor hun neus. Ze ging er ongevraagd bijzitten en bestelde een frappé.

“Is er wat gebeurd?” vroeg Patrick.

Waarschijnlijk stond haar gezicht op onweer.

“Dat kun je wel zeggen.”

Ze vertelde over haar gedeelde hotelkamer, het moeizame contact met Claudia en de middernachtelijke avonturen. En nu ze toch bezig was, gooide ze zo'n beetje ál haar frustratie er maar uit. Dat ze stevig baalde van Headover-Heelz, die zo stom waren om mensen van andere leeftijdscategorieën te accepteren. Dat ze zichzelf een idioot vond, omdat ze zo nodig een gedeelde kamer had gekozen en dat ze woedend was dat ze zoveel extra moest betalen voor een eenpersoonskamer. Isabella voelde dat het hek van de dam was, want in een adem door vertelde ze over de enorme drempel waar ze overheen had moeten stappen eer ze het voor elkaar had gekregen een singlereis te boeken. Dat ze zich jarenlang te pletter had gewerkt, dat het allemaal niet meer zo goed liep, dat haar sociale leven op een wel heel erg laag pitje stond. En dan ging ze eindelijk weer eens op vakantie, en dan kwam ze in een kamer terecht met een snurker van een andere generatie waar niet mee te praten viel. Whoop-de-fucking-doo.

“Dus. Niet echt een goeie dag. En nacht. Zeg maar.”

Ze nam een slok frappé en keek naar een slapende hond met zwarte vlekken op zijn neus en poten. Patrick keek haar vanonder zijn pet bedachtzaam aan.

“Ja, dat snap ik. Daar zou ik ook van balen.”

“Ben je niet nerveus om straks terug te gaan? Ik bedoel, je moet nog verhuizen, je spullen liggen toch nog bij haar in de kamer?”

Dat was Joost. Fijn dat hij dat probleem ook nog even aanstipte. Ze wilde er liever niet aan denken.

“Eh, ja, eigenlijk wel, ja. Vannacht liep het ook al niet zo soepeltjes. En daarbij: wat als zij mij het nou kwalijk neemt dat ik haar verteld heb dat ze snurkt? Wat als ze dat nog helemaal niet wist, of zo? Nee, ik kijk er niet echt naar uit.”

De hond met de vlekken wiebelde in zijn slaap met zijn poten.

“Hoe dan ook, ik heb Beachbabe al laten weten dat ik die andere kamer wel neem, dus als we straks terug zijn ga ik meteen inpakken en verhuizen en dan zien we wel hoe ze reageert.”

“En hoe de rest reageert.” antwoordde Patrick. Hij nam een slokje van zijn koude koffie.

“Hoe de, wacht even, hoe de rest reageert?” Isabella was even uit het veld

geslagen.

“Ja. Hoe de rest van de groep het opneemt.”

Het duurde even voordat ze begreep waar hij op doelde.

Och hemel.

Moest ze daar óók nog rekening mee gaan houden? Wat had de rest van de groep er nou mee te maken? Dit begon veel te groot te worden naar haar smaak...

Gedoe, gepieker en onrust. Hoe kon ze daar nou het beste mee omgaan? Nou, door goed te eten. Dus verorberde Isabella in het haventje van Epidaurus bij taverne Olympia een enorm bord vol gefrituurde calamares en garnaaltjes. Alcohol of sigaretten en andere troep hadden haar nooit veel gedaan, maar eten was altijd haar beste vriend geweest in tijden van nood. En in doen alsof had ze nu al helemaal geen zin meer, dus bestelde Isabella gewoon waar ze op dat moment heel erg veel behoefte aan had. Grappig genoeg leek dat de rest van de tafel eerder te inspireren dan tegen te staan, want samen bestelden ze zo'n beetje de hele menukaart. De tafel stond vol met Griekse hapjes en visgerechten. Met als resultaat dat er ook veel blije obers om hun tafeltje heen liepen.

In de bus terug van het theater had ze Tessa geïnformeerd over haar kamer-debacle. Die had gelukkig een stuk begripvoller gereageerd dan de beide heren en had haar verzekerd dat als de nieuwe hotelkamer komende week tóch nog geclaimd zou worden door een touroperator (oh ja hoor, ze mocht de kamer huren maar alleen onder voorbehoud. Als een touroperator om welke reden dan ook de kamer zou opvragen zou ze 'm kwijt zijn en mocht ze weer terugverhuizen), Isabella zonder problemen bij haar in de kamer kon komen slapen. De schat. Tessa had ook beloofd dit hele verhaal niet aan de grote klok te hangen. Het laatste wat Isabella wilde was een stom schandaal dat groter en groter werd zonder dat het iemand ook maar iets aanging.

Van een van de vrolijke obers kregen ze, gratis bij de sterke koffie en stukjes sinaasappelcake, het advies om 's middags naar de gezonken stad te gaan kijken. Blijkbaar lagen er, op de zeebodem vlak voor de kust van Epidaurus, restanten van een gezonken stad, die met snorkels en zwembrillen uitstekend te bezichtigen waren. Iedere taxichauffeur kon hen er zo naartoe brengen. Iedereen was er wel voor in, en op het pleintje naast Poseidon hielden ze de eerste de beste taxi aan. Ze reden de haven en de bebouwde kom van Epidaurus uit en hoewel de zee aan hun linkerkant steeds dichterbij kwam,

was er niets te zien dat leek op een boulevard met hotels en strandtenten of iets dergelijks. In tegenstelling: de omgeving werd steeds leger, groener en meer en meer overwoekerd met rommelige struiken. Hun taxichauffeur, een goedlachse gebronsde vent met een snor van Bismarck-proporties, stelde zich hartelijk voor als Dimitrios. Hij leek het maar wat leuk te vinden dat deze groep Hollanders er zo'n cultureel dagje van maakte. Hij droeg een gouden kruisje aan een lange gouden ketting, goed zichtbaar tussen een wijd openstaand overhemd en een flinke hoeveelheid grijzig borsthaar. Tussen de flap van de achteruitkijkspiegel stak een afbeelding van een streng uitziende heilige tegen een goudkleurige achtergrond.

“Dus jullie zijn al naar het theater geweest? En de tempel van Asklepios? Jaja, dat is echt prachtig hé! Mijn vrouw en ik gaan er elke zomer meermaals naartoe.

Vorig jaar nog, zagen we echt een enorm indrukwekkende Orestes. Zijn wanhoop was nog op de achterste rij voelbaar! We hebben ook al kaartjes besteld voor komend seizoen, dan spelen ze Agamemnon weer, van Aeschylus. Ach, die zag ik twintig jaar geleden ook al, wát een acteur die Agamemnon speelde! Ik kan alleen even niet op zijn naam komen.... Jammer dat jullie nu in Epidaurus zijn, blijven jullie niet tot begin juli? Want dan kunnen jullie de Archarniërs van Aristophanes nog zien! Een fantástisch blijspel! Ach, en nog zo actueel.”

Isabella en Joost keken elkaar heimelijk lachend aan. Zijn monoloog had iets aanstekelijks.

“Nee, dat wordt toch wat lastig”, antwoordde Tessa droog, “want we gaan eind volgende week alweer terug. Enne: ik spreek ook geen Grieks.”

“Ne, ik spreek ook geen Grieks.” riep José er snel achteraan.

Joost begon wat harder te grinniken. Isabella dacht terug aan haar vorige bezoek aan het theater. Nope, ze sprak ook geen woord oud of nieuw Grieks, maar verdorie, wat zou ze het graag opnieuw meemaken.

“Ach, wat jammer! Nou, dan moeten jullie maar zorgen dat jullie snel weer terugkomen!” Dimitrios lachte er hartelijk bij. “Kijk, daar is de Gezonden Stad!”

Hij wees naar buiten en verwachtingsvol keek iedereen met hem mee in de aangewezen richting.

Om vervolgens niets bijzonders te zien. Dimitrios was van de doorgaande weg afgereden een zanderige parkeerplaats op. De parkeerplaats werd omringd door een paar struiken en wuivend hoog gras en rietkragen. Er was geen bebouwing te zien, alleen staken er links wat aftandse rieten parasols

uit, en er stond iets dat veel leek op een simpele container. Er klonk zacht geroezemoes en het geruis van de zee, afgewisseld met het wuivende riet.

“Hier is het! Jullie moeten hierlangs.” Dimitrios wees op een smal paadje in de hoek van de parkeerplaats tussen het riet.

“En dan komen jullie uit op het strand. Bij de strandtent kunnen jullie snorkelspullen krijgen.” Hij wees op de container.

Hartelijk namen ze afscheid. Het strandje was smal en zo goed als verlaten en ze passeerden een wit krakkemikkig bord waar To the sunken city op stond, met een pijl eronder die naar, ja, naar waar eigenlijk wees? De zee, en het strand? Isabella moest erom grinniken. Alsof ze nu perfect wisten waar ze heen moesten. Die zee was nog best wijds en groot, geen idee waar die sunken city nu precies lag.

“Tja” zei Patrick, terwijl hij peizend naar de zee tuurde, “waar moeten we nou heen?” Onmiddellijk werd de vraag door José herhaald

“Zullen we anders eerst vragen naar die snorkeluitrusting?” stelde Tessa voor. “Ze zullen daar bij die strandtent toch ook wel weten waar we dan precies moeten gaan snorkelen om die stad te kunnen zien.”

De strandtent bleek een uit verschillende houten schuttingen opgetrokken hutje, half rondom de container opgebouwd. Er stonden koelkasten vol fris en bakken schepijs en er was een ruim terras omheen gezet, met ronde tafeltjes en stoelen. Verspreid zaten er niet meer dan vier of vijf mensen. Het rook naar barbecue. Een broodmagere vrouw in een Rolling Stones-T-shirt stond achter een fornuis gehaktballetjes en rijst te koken. Nadat Tessa naar snorkels had gevraagd, zette ze het gas wat lager en haalde een enorme koffer naast de container van het slot. Er lagen tig snorkels en duikbrillen in, vol zand en met verschoten kleuren. Ze waren voor een paar euro een uurtje te huur. Joost en José friemelden aan de duikbrillen die veel te wijd zaten. Isabella en Tessa keken ondertussen naar zee.

“En waar zouden we nu Atlantis kunnen vinden?” vroeg Isabella zich hardop af, meer tegen zichzelf dan tegen Tessa.

Ze tuurde uit over zee. Kabbelende golven een briesje, het wateroppervlak zag er rustig uit. Zou zich hier echt een archeologische toestand onder water bevinden?

“Kijk kijk” antwoordde Tessa met een lachje.

Ze wees naar de rand van het strand. Vlak voor de waterlijn stond weer een bordje in de grond, dit keer duidelijk naar zee wijzend. Sunken City. 50 meters

“Deze kant op mensen!” en zelf gaf ze het goede voorbeeld door met rug-

zak, snorkel en zwembril in de armen richting zee te lopen. Isabella, Joost en José liepen achter haar aan, maar Patrick maakte verder geen aanstalten. Hij was al wat stiller geweest bij het uitzoeken van de snorkelspullen en nu bleef hij in de schaduw van het terras staan.

“Hee man, waar blijf je?” riep Joost.

“Ik heb geen zwemkleding bij me. In het hotel laten liggen.”

Patrick keek om zich heen en liet zich op het dichtstbijzijnde stoeltje zakken. “Ik wacht hier wel.” Hij draaide zich al om naar de provisorische bar. Isabella vermoedde dat hij wel weer een Mythos-biertje lustte. Ze begon zich af te vragen of hij überhaupt wel een zwembroek had meegenomen in zijn koffer. Wat was dat toch, dat hij het zelfs op een strandbestemming vertikte om in z’n blote bast te gaan zitten.

In het water, dat zo glashelder was dat ze de gehuurde zwembrillen bijna niet nodig leken te hebben hadden ze de brokstukken en restanten van de gezonken stad zo gevonden. Ze zwommen rond resten van muren, gebouwen en hele rijen kruiken die overwoekerd werden door zee-egels. Het was er niet diep, bij sommige stukken konden ze over de muren lopen. Soms piepte er een gekleurd visje uit. Het was een heerlijke, verkoelende middag, en met een heel tevreden gevoel ging Isabella later die dag weer aan boord. Ze had het aangename gevoel van een huid die tintelde van de hele dag zon, water en beweging. Aan de gezichten van Tessa en Joost te zien ervoeren zij iets dergelijks. Het Scandinavische echtpaar had weer een hoop te kijken.

*

Het was natuurlijk allemaal leuk en aardig, die nieuwe kamer, maar Isabella moest nog wel even terug naar haar oude kamer om haar spullen op te halen. Daar zou ze waarschijnlijk Claudia tegen het lijf lopen en moeten uitleggen dat ze definitief van kamer zou wisselen. Ze keek er niet naar uit. Op de boot had ze de zenuwen nog kunnen wegduwen maar eenmaal terug bij het hotel liep ze met verbeterd lip richting de tweepersoonskamer nadat ze afscheid had genomen van de rest, José en Tessa wilden nog snel een duik nemen in het zwembad om het zweet van de dag weg te spoelen en Joost en Patrick liepen uiteraard meteen richting bar.

Op het terrasje voor de kamer hingen een paar badhanddoeken en lagen weer wat verse peuken in de asbak. De deur stond op een kier. Oké, Claudia was dus thuis.... Ze stond met haar rug naar de deur, voor de spiegel. Al helemaal gekleed, in een strakke skinny, en een wijd zwart T-shirt.

“Hai!” zei Isabella vrolijk, meer gespeeld dan dat ze zich voelde.

Claudia keek heel even om en richtte haar aandacht meteen weer op haar gezicht in de spiegel.

“Hai.”

Weer zo’n korte klank. Op een dusdanige manier uitgesproken dat het niet echt uitnodigde tot een gesprek. Isabella werd er meteen iebelig van. Hoe moest ze nou op een relaxte manier vertellen dat ze ging verhuizen? Tegen iemand die niet eens keek? Of vragen hoe de dag was geweest? Voordat ze het wist, had ze al iets stoms gezegd.

“Joh, heb je het niet hartstikke warm met die broek aan?” (Aarrgh, had ze dat echt hardop gezegd? Hoe kreeg ze het eruit geserveerd?!)

“Huh, wat? Nee hoor, hoezo? We gaan toch zo eten? Je gaat toch ook mee, of niet?”

“Euh, ja. Ja.” (Begin over de kamer. De kamer!)

“Is het nog gelukt met de kamer?” (Huh? Hoe wist zij nou van de kamer? Had Beachbabe iets gezegd?)

“Euh ja. Ja, dat is gelukt. Hoe weet je dat?”

“Dat heeft Angeliek vandaag verteld.” (Ja dus)

“Ah, vandaar... Nou, tja, ik had je dat liever zelf verteld, geloof ik. Maar ja. Ik heb een andere kamer gekregen.”

Nog steeds stond Claudia met haar rug naar Isabella toe, ze friemelde wat met haar avondtasje. Isabella’s ongemak groeide met de seconde, als een malle begon ze haar spullen in haar rolkoffer te gooien, niet lettend op eventuele kreukels.

“Dat leek mij toch wel handig, in het kader van goed slapen en zo. Dus ik ga nu effe verhuizen...”

Isabella merkte dat ze steeds zachter ging spreken. Alsof met het volume ook de opgeschroefde sfeer in de kamer zou kunnen verminderen. Claudia stond op en liep met haar tasje in de hand richting de deur.

“Oké. Ik zie je zo wel bij de bus.” En weg was ze, zonder verder om te kijken

Na een paar seconden stilte merkte Isabella dat ze weer gewoon durfde te ademen. Oef, wat was dat ongemakkelijk geweest. Wat een opluchting dat ze niet meer alleen met deze vrouw in een kamer stond. Als de wiedeweerga begon ze overal haar spullen vandaan te halen. Badkamer, toiletta's, ondergoed uit de la van de commode, haar jurken en topjes uit de kledingkast. Los grut van het nachtkastje. Hoe eerder ze op haar eigen kamer kon zijn, hoe beter. Met haar strandtas, nog eens extra volgepropt met haar toiletartikelen en een uitpuilende koffer liep ze even later tussen de cactussen door richting

de andere kant van het hotel. In haar nieuwe kamer deed ze meteen de airco aan, een warme bries van buiten was beter dan geen enkele bries, en begon ze haar spullen uit te pakken. Twee nachtkastjes, een kaptafel en een kledingkast, helemaal voor haarzelf! Ze haatte uit koffers leven en besloot alles, tot de laatste onderbroek, uit te pakken en een eigen plek te geven. Nadat zowel haar koffer als de strandtas leeg waren en het zand op het balkonnetje was uitgeklopt, liep ze de badkamer in. Uit haar toilettas haalde ze een hele trits reismini's, van scrubs tot douche crème en shampoo tot conditioner, en besloot haar nieuwe badkamer eens zeer uitgebreid in te wijden. Op bed had ze vast een mooi wit shirt klaargelegd naast een kort broekje van zachte stof. Klaar om zo de stad te gaan slaan.

*

Ze zaten aan een lange tafel, op de zo langzamerhand bekende snoeiharde houten stoelen. Middenin het terras van een restaurant aan de haven. Wat zaten ze in het zicht, zo met z'n veertien lekker centraal. Isabella voelde zich behoorlijk bekeken. En dat werd niet minder toen Beachbabe, gekleed in een simpele zwarte jumpsuit en naar het scheen nog bruiner dan op de aankomstdag, menukaarten begon uit te delen. En op harde toon, zodat de hele tafel en voor Isabella's gevoel ook het hele terras het kon horen begon uit te leggen dat ze een voorgerecht had geregeld van salade, brood en tzatziki. Het hoofdgerecht mochten ze a la carte kiezen maar niet van de specialiteitenkaart. Isabella wierp er snel een blik op. Uiteraard stonden op die specialiteitenkaart de echt fatsoenlijke gerechten. Ze hadden allemaal vijftiengig euro betaald voor dit diner, en nu ze Beachbabe zo hoorde uitleggen wat ze daarvoor zouden krijgen besepte Isabella dat ze behoorlijk werden afgezet. Het duurste gerecht op de lijst waaruit ze mochten kiezen kostte slechts negen euro vijfenzeventig. Waar ging die overige vijftien euro dan in zitten? In de tzatziki? Of zouden ze dan nog een heel bijzonder dessert krijgen? Ze vermoedde van niet. Ze wist dat ze zat te zeuren met deze gedachten, maar ze kon het niet helpen. Natuurlijk wist ze dat bijverdiensten erbij hoorden in de toeristbranche, maar dit was toch wel heel erg extreem. Ze hoorde Patrick, die vlak naast haar aan het hoofd van de tafel zat, er ook over mopperen. Naast hem zat, ongemakkelijk op de hoek ingeklemd tussen Patrick en Tessa, Sunshine Sam, fris gewassen en met een zwierige kuif op zijn hoofd. Hij droeg een kraakhelder overhemd en leek ook iets bruiner dan gisteren maar zijn gezicht stond nog altijd op standje Frons. Naast Isabella zat Jacobine, een van de drie vriendinnen. Een struise meid met boterbloemengeel haar

en flinke rode konen. Isabella verbaasde zich erover dat ze aan deze kant van de tafel was gaan zitten, aangezien de andere twee onafscheidelijke dames aan de andere kant zaten. Maar Jacobine bleek een verbazend gezellige tafelman te zijn. Niet alleen vertelde ze honderduit over het bedrijf in importkazen, dat ze samen met haar ouders runde, ze hield ook nog eens flink van tzatziki. Isabella kon zonder schuldgevoel samen met haar een hele berg wegkanen. Smakkend haalden ze homp brood na homp brood door de witte smurrie, ondertussen herinneringen ophalend over eerdere reizen die ze hadden gemaakt.

Jacobine vertelde net over een barbecue die ze ooit meemaakte aan boort van een zeilschip in Tunesië, toen ze beiden merkten dat er iets gaande was aan de kant bij Patrick en Sunshine Sam. Uit haar ooghoeken zag Isabella hoe een oudere man, van een tafeltje naast dat van hen zich tot Patrick en Sunshine Sam wendde. Hij had een wat spottende uitdrukking op zijn gezicht terwijl hij iets overstaanbaars zei. Patrick reageerde niet echt, maar Isabella kon zien dat hij wit wegtrok en dat zijn lichaam verstijfde. Op de een of andere manier kreeg ook Beachbabe het door. Meteen legde ze de menukaarten aan de kant en ging schuin voor Patrick staan om het gesprek met de man over te nemen. Aan haar houding te zien was het bepaald een geforceerd gebeuren; haar ogen deden niet mee met lachen. Patrick zat ondertussen diep voorovergebogen onder zijn pet en staarde voor zich uit.

“Waar ging dat over?” vroeg Jacobine. Patrick draaide zijn hoofd naar haar toe en stootte een kort lachje uit.

“Hij wilde weten of wij nou zo’n singlegroep zijn. En of dat nou leuk was, op singlevakantie zijn.” Zijn ogen stonden opeens dof. “Het staat gewoon op ons voorhoofd geschreven hé? Het is gewoon aan ons af te zien. Stelletje losers dat we zijn.”

Isabella keek ontstelde naar zijn opgetrokken schouders en opeengeklemd lippen. Dat Patrick niet zo blij was met zijn status van single, daar was ze nu wel achter. Maar dat hij het hele concept van deze reis zó’n enorm drama vond, dat was toch echt van een heel andere categorie. Tessa staarde hem met grote ogen aan.

“Nou ja, zeg! Wat áchterlijk! Wat denkt die vent wel niet! Echt, serieus, luister niet naar zo’n gast.”

Sunshine Sam haalde ondertussen zijn schouders en wenkbrauwen op en draaide zich om naar Patrick.

“Echt, waar maak jij je druk om? Wat weet die man nou van jou, van ons? Of van jouw leven? Heb je gezien hoe hij erbij zit, met z’n vrouw? Ze heb-

ben al een half uur geen woord met mekaar gewisseld. Het enige dat ze doen is een beetje in hun gyros prikken. Alsof zij zo'n boeiend leven met mekaar hebben. En dan gaat zo eentje een beetje opmerkingen over ons zitten maken. Echt. Zó triest.”

Klare taal van Sunshine Sam. Isabella stond er even van te kijken mooier had het niet gezegd kunnen worden. Meteen spiekte ze even naar het tafeltje van de man en zijn vrouw. Verdornd, ze zátén inderdaad nogal stoïcijns in hun gyros te prikken. Tessa en Jacobine knikten ook om het hardst.

En toch.

Toch keken ze allemaal een heel klein beetje schuld bewust om zich heen. Oh, wat was het toch bekend, bedacht Isabella, dat gevoel van ietsje anders zijn. Alsof je je als single moest verantwoorden waarom je daar aan die tafel niet met je geliefde of met je echte vrienden zat. Alsof ze daar met z'n dertien in de schijnwerpers op een toneel zaten voor de hele wereld om aan te gapen.

Isabella staaarde naar de flinke berg tzatziki op haar bord. Er droop wat olijfolie uit. Ze werd er opeens een beetje misselijk van. Je kon nog zo stevig in je schoenen staan, en prima in je singlelevel zitten, op het moment dat je weereens zo'n opmerking naar je hoofd geslingerd kreeg van de een of andere stoethaspel, was het toch altijd weer een tik. Het bleef even ongemakkelijk stil aan hun kant van de tafel.

Het hoofdgerecht stond ondertussen op tafel en dat was niet bepaald de hoofdprijs. Behoorlijk smakeloos vlees, een hoopje sla, wat slappe frietjes. Echt genieten deed Isabella er niet van. Aan haar gezicht te zien Jacobine ook niet.

Patrick en Sunshine Sam hadden zo goed en zo kwaad als het ging de draad weer opgepakt en praatten nu over ex-vriendinnen. Van wat Isabella ervan kon verstaan, had Patrick het over een fraai uitzijende ex uit Estland, waar hij zes maanden lang elk weekend naartoe was gevlogen. Sunshine Sam vroeg, nog steeds met zijn eeuwige frons, of Patrick niet compleet gestoord was.

“Je weet niet hoe ze eruitzag” was zijn reactie. Voor zover Isabella het kon volgen begon Sunshine Sam daarna te vertellen over zijn laatste relatie-ellende. Ze probeerde, voorovergebogen over haar smakeloze souvlaki, te verstaan wat hij precies vertelde. Maar hij mompelde nogal en had de neiging vooral precies de andere kant op te kijken alsof hij ook niet tegen Patrick sprak, maar tegen de muur. Ze hoorde iets over een ‘scheiding’, ‘kinderen’, ‘moeilijk’ en ‘contact’. Zouden dat zijn frons en afwezige houding verklaren?

Zonder dat ze het zelf doorhad, was ze, gebiologeerd door zijn verhaal en de inspanning hem goed te kunnen verstaan, Sunshine Sam openlijk gaan aanstaren. Jacobine was ze even helemaal vergeten. Sunshine Sam kreeg haar starende blik opeens door en keek haar plotsklaps recht in het gezicht aan.

“Wat? Lukt het? Kan je het goed verstaan zo?!”

Ze schrok ervan en kon voor een moment niet anders dan stotteren.

“Eh nee, niet echt. Ik bedoel, sorry, ik was even benieuwd.... Klinkt verdrietig, wat je vertelt.”

Als een zweepslag kreeg ze ‘m terug.

“Verdríetig?!” Zijn ogen puilden zowat uit hun kassen. Zelden had ze iemand bozer zien kijken. “Wat weet jij daar nou van!? Dat gaat je geen zak aan! Ik had het niet tegen jou, dus bemoei je er niet mee!”

De laatste woorden spuugde hij er bijna uit. Zijn blik stond strak van woede terwijl hij haar hijgend aankeek. Ze werd bijna koud van de blik in zijn ogen. Nog twee keer herhaalde hij dat het haar niets aanging en dat ze ‘normaal’ moest doen. Vol verbijstering zat Isabella aan de harde houten tafel, achter een bord met koud geworden souvlaki. Ze werd bijna misselijk van de boosheid van de man tegenover haar. Wat mankeerde hem? Waar kwam dit nou opeens vandaan? Uit haar ooghoeken zag ze Tessa en Jacobine met samenge-trokken schouders heel erg de andere kant op kijken. Patrick was opeens zeer geconcentreerd met zijn gyros bezig.

“Oké, oké, rustig!” Ze had eindelijk haar stem weer gevonden. “Het was niet mijn bedoeling je af te luisteren of je te beledigen of zo. Ik zal het wel helemaal verkeerd begrepen hebben. Het zal niet nog een keer gebeuren goed?” Ze hief haar handen op als een vredesgebaar, en wendde zich meteen tot haar koude hoofdgerecht. Na een korte stilte hoorde ze hoe iedereen weer zachtjes met elkaar te praten. Opgelucht haalde ze adem. Godzijdank, de aandacht was weer verlegd naar iets anders. Jacobine tilde haar hoofd op van het zielige hoopje sla op haar bord en keek haar met een voorzichtig lachje aan.

“Heb je al zin in morgen?”

Ze doelde op de busexcursie. Dankbaar greep Isabella deze mogelijkheid tot afleiding aan en ze begonnen over de excursie van morgen te praten. Ze hielden hun geklets oppervlakkig, alsof ze allebei voelden dat een diep gesprek nu even niet gewenst was. Ondertussen was Isabella nog steeds behoorlijk aangeslagen door Sunshine Sam’s uitbarsting. Haar gedachten maalden als een hyperactieve molensteen in haar hoofd. Wat zat er allemaal in ‘s hemels-naam wel niet achter Sunshine Sam’s houding en uitbarsting van zonet? Wat

speelde er bij hem thuis allemaal wel niet? Allemaal leuk en aardig vakantie, maar je nam nog altijd jezelf en je eigen bagage mee. Ze begon nog sterker het gevoel te krijgen dat aan deze lange houten tafel wel erg veel kruisjes zaten.

Ze keek even op om haar schouders te strekken en ving Tessa's blik op. Die haalde lichtjes haar schouders en handen op, alsof ze wilde zeggen dat zij het ook allemaal niet meer begreep.

Obers begonnen de tafel leeg te ruimen. Isabella was grondig klaar met dit veel te dure diner. Ze hoopte tegen beter weten in nog op een goed toetje, zoals huisgemaakte taart, druiven ijs, ouzo, wat dan ook. Maar helaas. Borden met stukken watermeloen. Alweer, en net als gisteren ook nog eens boordevol pitten en hartstikke melig. Gadverdamme. Ze werd steeds pissiger als ze aan die vijftientig euro dacht. Wat een dolle boel hier. Veel te duur eten en depressief-agressieve tafelenoten er gratis bij. Ze begon naar de rust van haar hotelkamer te verlangen. Maar daar was natuurlijk nog lang geen sprake van, nadat de helft van de meloen was geproefd en de rest als afval bleef liggen stelde Beachbabe hyperenthousiast voor om lekker naar een cocktailbar te gaan die echt 'superchill' was. Waren ze op singlereis, of niet? Dus hup, niet zaniken en vooral vrolijk meedoen. En niet aan de pieken denken dacht Isabella er meteen achteraan.

De cocktailbar waar Beachbabe zo vrolijk van werd, heette Jeffrey's en had op het eerste gezicht bar weinig met Griekenland of de Peloponnesos van doen. Op het tweede gezicht overigens ook niet. De inrichting was zwart en knalrood, met leren fauteuils als terrasstoelen. Die er spuuglelijk uitzagen maar, eerlijk was eerlijk, veel beter zaten dan die vervloekte houten restaurantstoelen. Isabella hoorde geen woord Grieks, voor zover ze dat kon herkennen en op de kaart stonden de meest exotische en creatieve cocktails met voornamelijk Britse benamingen. De ene serveerster was nog hipper gekleed en gekapt dan de ander en in het midden van het terras stond tussen de tafels de eigenaar zelf (Jeffrey? Of gewoon Giannis?), een klein, stevig gebouwd mannetje in een te vaak gewassen zwarte broek, een wit overhemd en op zijn hoofd een flinke mop haar, dat zodanig geknipt was dat Isabella het er precies als een toupet uit vond zien. Als een malle stond hij dolblij te wezen bij elke nieuwe klant die op zijn terras kwam zitten. Nadat hij Beachbabe spotte met haar dertien volgelingen stond hij als een kind op en neer te springen.

Wat kon ze er verder van zeggen? Haar soort tent was het niet. Te gelikt, te luidruchtig, de verkeerde kleuren. Dat laatste was natuurlijk een belachelijke reden dat snapte ze ook wel. Maar dat rood en zwart... het deed gewoon

pijn aan haar ogen. De serveersters hadden, heel aardig, drie tafels bij elkaar gezet, zodat ze als een verjaardagsvisite in een kring konden gaan zitten. En weer kwam Isabella, net als de avond ervoor, in het midden terecht. Met de drie vriendinnen weer verenigd, samen met Sunshine Sam links van haar, en rechts Tessa, Fleur, José, en Claudia, met naast haar Beachbabe. Tegenover haar, maar te ver weg om mee te kunnen praten zaten Patrick, Joost, Oscar en Stefan.

Met Tessa kon ze gelukkig wél praten en goed ook. Het was opmerkelijk wat voor uitwerking wijn, of beter gezegd alcohol in z'n algemeenheid, had op Tessa. Van lief, rustig en gezellig ging ze in razend tempo naar ad rem, luid en dolkomisch. Met zo'n buurvrouw deed de belachelijke omgeving er een stuk minder toe en samen doken ze in de cocktailkaart. Bij iedere titel werden ze meliger. Prince of Norway, Brazilian Bubble, To the Moon and Back, waar haalden ze het hier vandaan? Uiteindelijk koos Isabella voor een Café Parisienne en Tessa voor een Mojito, met de belofte aan elkaar dat ze daarna gewoon de hele lijst van boven naar beneden zouden afwerken. Het contrast met Fleur en José, die naast hen aan fruitsapjes zaten met de armen over elkaar, was aanzienlijk. Het einde van de lijst zouden ze uiteindelijk niet halen, daarvoor waren de glazen iets te groot en het alcoholpercentage per cocktail iets te hoog, maar gezellig werd het wel. Steeds luidruchtiger spraken ze met elkaar over guilty pleasures zoals RuPaul's DragRace, toastjes met brie en Andre Rieu op het Vrijthof. Deze gespreksstof, gecombineerd met de alcohol en het zicht op het wannabe-toupet van de eigenaar, maakte dat Isabella voor het eerst tijdens deze reis kon ontspannen en enorme lol had. Nadat ze waren overgestapt op het analyseren van het laatste seizoen van Temptation Island keken zij en Tessa even besmuikt over de randen van hun glazen naar de starre hoofden van hun buurvrouwen met de fruitsapjes.

Ze moesten er nog veel harder om lachen. Aardig was dat niet nee, maar dat interesseerde Isabella even helemaal niet. De slappe lach bleek een prima medicijn tegen de spanningen en buikpijn van de afgelopen twee dagen. Alsof de rest, met al hun sores en gedoe, haar nu even niet kon raken. Bij bestelronde drie (Tessa een Black Jack Berry, zij een Island in the Sun) merkte ze dat de twee buurvrouwen, haar voormalige kamergenote en Sunshine Sam verdwenen waren. Op tafel stonden twee lege sapplesjes.

Hoofdstuk 3

Rondrit

Een briljante nacht zou Isabella het niet willen noemen. Slapen in die enorme hitte viel niet mee, zeker zonder airco. Of beter gezegd: wel met airco, maar dan eentje die vanwege het zogenaamde voorseizoen louter warme lucht rondblies. Ze plakte bijna aan het matras vast. Terwijl ze zich oprichtte en tegen het kussen leunde om wakker te worden, voelde Isabella aan haar glimmende gezicht. Er zaten al wat druppeltjes zweet op haar voorhoofd en wangen. Na ja, niet klagen maar, dacht ze terwijl ze de kamer rondkeek. In de kast louter haar eigen kleren, in de badkamer slechts háár shampoo en douchscrubs. En het was stil. Het enige dat nog miste was een ochtend zonder wekker. Want ook vandaag was bepaald hoe laat ze moesten aantreden, om negen uur zou de bus vertrekken voor een, ze hield haar hart om eerlijk te zijn vast, tour over het schiereiland. Een kloosterbezoek, een kruidentuin, een keramiekatelier...en een heel bijzondere lunch in een prachtig gelegen restaurant. Beachbabe was razend enthousiast geweest toen ze over de tour vertelde. Dé manier om de prachtige Peloponnesos te ontdekken had ze gezegd. Zóveel kleuren, zó'n afwisselend landschap.

En Isabella, slapjanus als ze was onder het genot van de zoveelste cocktail gisteravond, had, nadat ze begreep dat er aardig wat mensen uit hun groep zouden meegaan, uiteindelijk toch maar toegestemd om ook van de partij te zijn. En dus had ze de vijfendertig euro voor de excursie gedokt, waarna Beachbabe doodleuk vertelde dat de lunch van twintig euro overigens exclusief was. Het zou toch niet eens. Isabella moest er bijna om lachen terwijl ze nog even onderuitgezakt op bed bleef staren naar de spiegel boven de commode. Er zat een rieten lijst omheen, hetzelfde materiaal als de laatjes in de kast.

Negen uur was nog steeds belachelijk vroeg voor een vakantiedag, maar in ieder geval kon ze nu tenminste eens gaan ontbijten in het hotel. Ze trok haar verwassen slaap-T-shirt uit en liep naar de badkamer voor een flinke plens water in haar gezicht. Klooster kruidentuin keramiekatelier. Ze had zin om vandaag haar nieuwe paarse jurk aan te trekken. Tot over de knie, dus daar kon geen monnik een buil aan vallen.

Kaal, leeg, en met volledig wit gestucte muren. De meeste tafels stonden buiten, onder de houten pergola. In de ontbijtzaal zelf stonden slechts een stuk of wat lange houten tafels met daarop schalen, stapels borden en bakken bestek. Ze wist niet zo goed waarom, maar ze voelde zich wat bekeken toen ze de witte eetzaal binnenliep en een dienblad en bord pakte. Raar natuurlijk, het hotel zat goed vol en er liepen een heleboel gasten met volgestouwde borden rond, dus zo erg viel ze toch echt niet uit te toon. Tijdens haar reizen naar beurzen had ze altijd kleine familiehotels uitgekozen. Niet voor de luxe, maar voor de persoonlijke sfeer en het zogenaamde huiskamergevoel. Daar was ze vaak een van een handjevol gasten geweest, maar toch had ze zich daar minder opgelaten gevoeld als hier. Met een ietwat gebogen hoofd liep ze langs de schalen. Kaas, ham, kleine plakjes brood, feta, komkommer en de overbekende watermeloen. Gefrituurde beignets met zaadjes en honing naast plakken cake in de smaken naturel en chocola. Vooruit, met een kop thee erbij was het best te doen, gezeten onder de houten pergola en met een uitzicht op het nog rustige zwembad. Alleen jammer dat het weer van die harde rechte stoelen waren.

Terwijl ze van de beignets at, keek ze voorzichtig naar de andere gasten. Waren er al andere mensen van haar groep op? Aan de andere kant van het terras zag ze plots Tessa en Fleur zitten. Aan hun gezichtsuitdrukkingen te zien waren dat ook geen ochtendmensen. Voor de rest herkende ze niemand. Terwijl ze zich meende te herinneren dat volgens Beachbabe een groot gedeelte van de groep zou meegaan. Zelf zou Beachbabe ook van de partij zijn, al kon Isabella zich ook niet meer goed voor de geest halen waarom eigenlijk. Terwijl ze op een derde beignet knabbelde moest ze eerlijk bekennen dat ze zelf ook niet zo goed meer wist waarom ze nou ja had gezegd tegen deze excursie.

Stipt om negen uur stond de bekende avondse bus bovenaan de weg klaar. Die bus bleken ze vandaag echter niet alleen voor zichzelf te hebben. Door de voorruit heen kon Isabella zien dat er al wat mensen inzaten, hier en daar herkende ze vaag wat gezichten van de aankomstdag op het vliegveld. Op de eerste bank, pal achter de chauffeur, zaten twee breed lachende dames, van waarschijnlijk in de vijftig. De een was blond, de ander donkerbruin.

Ze droegen hele korte en strakke broekjes, met daarover wijde tunieken met veel franjes en kraaltjes en dingetjes. Fleur en Tessa namen de andere voorste bank en Isabella liet zich vlug op de bank achter hen glijden. Met een flits herkende ze Beachbabe's bos haar en witte tandpastaglimlach achterin de bus. Snel zwaaide ze even. Het zicht door de voorruit was uitstekend en even leek het erop dat ze geboft hadden met uitstekende plaatsen. Totdat de bus begon te rijden en het duidelijk werd dat de twee dames links vooraan enorm op de praatstoel zaten. Met name bij de blonde mevrouw was dat nogal een beproeving: ze had een stem als gerecycled schuurpapier. Isabella vermoedde dat deze vrouw een kettingrookster van jewelste was. Zolang de dames met elkaar giebelden en fluisterden was het nog wel te doen, maar bij ieder lachstuip, en dat waren er nogal wat, werd het moeilijker Tessa of Fleur te verstaan, laat staan de gids die ondertussen de microfoon erbij had gepakt. Nicoletta, zoals de gids heette, hadden ze al op het vliegveld ontmoet. Het was dezelfde gids die met een clipboard bij de bus had gestaan. Vandaag droeg ze een lange witte bloemetjesjurk en ze had een toefje lippenstift opgedaan. Ze had praktisch, kortgeknipt wit haar en was slank en ontzettend bruin. Last van plankenkoorts had ze bepaald niet, de bus had zich nog niet in beweging gezet of ze stak al van wal. Vlot vertelde ze over de omgeving van Tolo en het economisch belang van het toerisme in deze streek. Isabella luisterde gebiologeerd naar haar, Nicoletta's stem was niet te hard of te zacht en van een aangename klank. En ze kon haar niet een keer op het woord 'euhh' betrappen. Ze kon zich presentaties herinneren van gerenommeerde verkopers en trendwatchers die hier niet aan konden tippen. Ondertussen reed de bus door de straten van Tolo en stopte hier en daar om nieuwe gasten in te laten stappen, veelal echtparen in bij elkaar passende korte broeken en T-shirts. Via de weg langs de kust reed de chauffeur uiteindelijk de stad uit. Onmiddellijk herkende Isabella een billboard met daarop aangekondigd de nabijheid van beachclub Apollo. Was dat niet die hele hippe strandtent waar Beachbabe het de eerste avond over had? Met bedjes aan zee, parasols met knopjes voor de bediening en loungemuziek? Dat moest ze even onthouden.

*

Nicoletta vertelde honderduit over de aankomende dag en wat er allemaal wel niet op het programma stond. Isabella leunde achterover in de zachte stoel en deed heel erg haar best om te luisteren, maar ze merkte dat haar gedachten al snel elders waren. Autoreizen maakte haar altijd lichtjes apathisch, zelfs lezen vond ze moeilijk. Ze had geen behoefte zich te mengen in

het gesprek tussen Tessa en Fleur, en staarde naar het langsrazende landschap van uitstekende rotsen en enorme oleanders langs de kant van de weg. Al snel be kroop haar het verlangen naar een koude en romige frappé, een terrasje met luifels en uitzicht op zee, even zwemmen en dan weer lekker onderuitgezakt gaan zitten. Ergens in de verte hoorde ze hoe Nicoletta vertelde over een bijzonder klooster dat als eerste op het programma stond. Ze ving ook iets op over het keramiekatelier, en nog iets over lokale kruiden, en daarna haakte ze definitief af. Kijkend naar het groene landschap, doorspekt met de zilvergrijze vlekken van stenen en lijfbomen. En be kroond met een geblokte blauw-met-witte lucht, dacht ze aan de inrichting van een bloemist die ze een paar jaar geleden verzorgd had. Grijze granieten stenen op de vloer, zachtblauw behang met een wit parelpatroon en een grote brede mosgroene toonbank. Als ze haar ogen sloot kon ze de bedwelmende bloemengeur opnieuw ruiken. Ze kreeg een beetje heimwee.

Ondanks haar dagdromen voelde ze dat de bus vaart minderde. Ze reden nu omhoog, weg van zee en de bergen in. Er stonden bijna geen huizen meer langs de kant van de weg, slechts magnolia's, felroze van kleur, met daarachter struiken en olijfbomen, en boomgaarden vol vijgen- en sinaasappelbomen. Daarboven steile heuvels. Plots doemde er linksboven een wit gebouw op, met een hint van rood erboven. De witte muren en rode dakpannen leken wel tegen de heuvel aangeplakt. Het gebouw bestond uit meerdere onderdelen en was omringd door bomen en struiken en leek tegen de heuvel aan te zweven. Pas nadat de bus op een kleine parkeerplaats halthield was te zien dat het klooster, want dat was het, gebouwd was op een flink plateau en goed onderhouden werd. Niks geen afbrokkelende muren, afbladderende verflagen en bestrating met gaten. Nee, de muren waren spierwit, de kozijnen fris bruin geverfd en overal stonden grote terracottapotten vol met rond geknipte boompjes en enorme trossen petunia's.

Ze werden nog wel even streng toegesproken door Nicoletta, of ze er wel aan wilden denken om schouders en knieën te bedekken. De acht monniken die nog in het klooster woonden waren blijkbaar niet opgewassen tegen een bus vol blote schouders en knieën en al wat ertussen zat. Op de parkeerplaats kwamen daarop de meest kleurrijke sarongs en omslagdoeken tevoorschijn. Isabella kon niet anders dan er wat verbijsterd naar kijken. Haar nieuwe paarse jurk kwam tot halverwege haar kuiten en ook haar schouders waren ietsje bedekt. Het was niet in haar opgekomen om in een ultrakort broekje en topje op excursie te gaan. Dat trok ze überhaupt alleen maar aan als ze naar het strand ging, en sowieso was ze niet dol op al te blote, korte en strakke kle-

ding. Met haar Hollandse maat leek haar dat nooit echt verstandig, en daarbij kwam dat ze veel meer affiniteit voelde met de Italiaanse vrouwen die ze altijd zo had bewonderd in Florence en Milaan, als ze de stoffenwinkels ging bezoeken. Al vielen de Mediterrane mussen van het dak, de Italianen zweetten niet, droegen tijdens werktijd gewoon een pak en lieten zelfs in een stedelijke omgeving slechts hoogst zelden een millimeter knie of sleutelbeen zien. Kort en bloot is allemaal prima, maar alleen voor op het strand of bij het zwembad. En daar sloot Isabella zich hartgrondig bij aan. De lappen textiel die nu om haar heen om benen, buiken en schouders werden gedrapeerd, matchten in geen velden of wegen met de daaronder gedragen kleding. Ze leken wel een groep volwassenen die een kinderverkleedpartijtje naspeelden. Ze moest er stiekem om gniffelen. Totdat ze een weerspiegeling van zichzelf zag in de glimmende zijkant van de bus. Met haar langere jurk en zonnehoed die ze gisteren gekocht had leek ze in een flits wel op een oudere Italiaanse matrone. Die gedachte maakte dat ze niet veel meer te gniffelen had.

Het klooster was in zijn totaliteit een enorm bouwwerk, zo vertelde Nicoletta, maar de acht monniken die er ergens nog zaten verwelkomden niet graag toeristische pottenkijkers. Ze mochten de kerk bezoeken, de enorme houten iconostase voor het altaar bewonderen en naar de winkel om flesjes water en rozenkransen te kopen. En naar het verhaal van Nicoletta luisteren uiteraard, maar tot haar grote schrik merkte Isabella al snel dat ze zich totaal niet kon concentreren. Na een minuut of vijf was ze al faliekant afgehaakt en dwaalden haar gedachten af naar de bossen petunia's (zo groot werden ze nooit op haar Haagse balkon), of er in de buurt misschien een café zou zijn voor cappuccino, en het zwembad van het hotel. Zou het er druk zijn? Zou Penelope al voorbereidingen treffen voor de lunch? Met die gefrituurde uienringen? Zou Joe er ook zijn vandaag?

Bij deze gedachte stopte ze subiet. Waar kwam die nou opeens vandaan? Die gespierde Duitser met z'n belachelijk gebruinde torso had ze bij aankomst wat schaapachtig aangekeken omdat het moest van Penelope, maar verder.... Had ze hem gisteren nog ergens gezien, misschien? Nee. Ze waren zo vroeg vertrokken vanwege de excursie, en 's avonds waren ze in de haven geweest. Vaag. Verbaasd over zichzelf hield ze zich de rest van de rondleiding afzijdig.

Het café voor een cappuccino was er uiteraard niet. Niet bij de monniken, en ook niet tijdens de busrit. In een ruk reden ze na het kerkbezoek door naar het keramiekatelier, dat ergens langs de weg als een weggeworpen blikje middenin een verlaten overwoekerde tuin lag. Volgens Nicoletta was Panos,

een smoezelige en grijscharige man die kromgetrokken achter een draaitafel tussen de enorme grassprietten zat, de grootste en bekendste en belangrijkste keramiekmaker van het hele schiereiland. Fluks ging de man aan het draaien, om vervolgens met een paar reeds uitgewerkte vazen en schalen naar een oven te lopen. De helft van de groep was op dat moment al lang afgehaakt en hing op krakende picknickbanken in de paar luttele plekje schaduw die in de tuin te vinden waren. Isabella zag dat zowel Fleur als Tessa en de mannen Joost, Stefan en Patrick onderuitgezakt voor zich uit starden. Het was nog vroeg in de ochtend, maar waarschijnlijk was het al rond de drieëndertig graden. Isabella besloot de schaduw elders in het atelier, waar koopwaar uitgesteld stond op scheve planken, op te zoeken. Rijen en rijen zogenaamde bekers van Pythagoras, in alle kleuren en maten, bevolkten de meeste planken. Isabella vond ze maar knobbelig en lelijk. Ze werd met de minuut recalitranter van deze mislukte verkoopdemonstratie en verlangde naar het zwembad of de zee. Gezien de houdingen en gezichtsuitdrukkingen van vele andere aanwezigen was ze waarschijnlijk niet de enige die er zo over dacht, maar dat leek Nicoletta en Panos niet in het minst te deren. Beachbabe overigens ook niet, die zat even breed glimlachend als altijd in een zomerse broek en top rond te kijken alsof ze het uitje van haar leven beleefde. Er volgde nog een zeer uitgebreide uitleg over het gebruik van de Pythagoras-beker, waarna er nog steeds door niemand een werd aangeschaft, en daarna leidde Nicoletta de hele groep naar een nabijgelegen kruidentuin en schuur waar een persmachine stond. Voor lavendel? Of voor aromatische kruiden? Isabella hoorde het de gids zeggen en vergat het daarna meteen weer. Haar hele lijf voelde loodzwaar aan in de zomerhitte. Van de zwaar-zoete lucht in de schuur, waarschijnlijk door al die lavendel, werd ze ook al helemaal loom. Zonder er goed over na te denken liep ze de groep achterna richting bus.

Maar eerst volgde nog een stop bij een tweede, kleinere schuur, waar een winkeltje in was gevestigd. Zakjes kruiden, lavendelthee, stukken zeep, biologische hoestbonbons. En om de een of andere reden ook blikjes olijfolie. Hier werd zowaar flink ingekocht, door met name de oudere gasten uit de bus. Fleur was buiten op de stoeprand gaan zitten en starde voor zich uit. Isabella zag Patrick, met zijn eeuwige pet op zijn hoofd, met een verbaasde, bijna verbijsterde gezichtsuitdrukking om zich heen kijken naar al die potjes en zakjes en blikjes. Isabella vermoedde dat hij straks bij het eten wel weer los zou gaan over het concept van deze vakantie. Maar voor deze keer kon ze dat eigenlijk wel begrijpen.

Na weer een busrit vol bochten en ravijnen kwamen ze aan bij een klein

bergdopje, waar volgens Beachbabe, die er nog steeds verdacht fris en enthousiast uitzag, een fantastisch restaurant zat. Pas een nieuwe eigenaar, overgenomen van zijn ouders, net gerenoveerd, met een geweldige keuken. Isabella vermoedde dat Beachbabe de eigenaar vast érg goed kent, en waarschijnlijk niet per se vanwege zijn culinaire kunsten.

“Trek jij het nog?” vroeg Tessa die naast Isabella was komen lopen. Ze wandelden door kleine steegjes langs blauwgeverfde deuren en gekleurde bloempotten naar het restaurant. Ze had roodgekleurde wangen en een dun laagje zweet op haar bovenlip. Isabella moest lachen.

“Nou.... Ik weet het niet hoor.” Ze krabbelde aan een muggenbeet op haar arm. “Wat een ochtend. Je hoort altijd zoveel over dit soort commerciële demonstraties, uit van die stomme tv-programma’s, en van verhalen van anderen. En je neemt jezelf voor dat jij zelf dit soort ongein nooit, maar dan ook nooit gaat doen. En ziedaar: vanochtend stond ik in de verzengende hitte in een keramiekatelier, én een kruidentuin! En ‘t was geeneens mooi wat die man maakte!”

Ze moeten er samen om proesten.

“Maar weet je, dit vind ik dan wel weer mooi.” Tessa keek om zich heen naar de bloempotten en de gevels in het kleine straatje. “Dit is toch waar je op hoopt als je naar Griekenland gaat? Ik had eigenlijk gedacht dat de excursie vooral dit soort plekjes zou laten zien.”

Isabella kon niet anders dan het met haar eens zijn. Het dorpje was verlaten en stil, er klonken alleen cicaden, en de kleine huizen spraken in al hun schilderachtigheid tot de verbeelding. Langzaam draaide de steeg naar links en kwam een klein pleintje in zicht, gedomineerd door een enorme boom waaronder een terrasje was neergezet. Aan sommige takken hingen houten menukaarten. Helaas bleek dit niet het beroemde restaurant van Beachbabe te zijn; die wenkte uit weer een andere steeg, waardoor Tessa en Isabella uitkwamen op een weg aan de buitenkant van het dorp. Ze hadden uitzicht over weidse velden en heuvels. In de verte was een zilveren streep zee zichtbaar. Het restaurant bleek een goed gerestaureerd bakstenen gebouw langs de weg. Binnen stonden de ramen open voor frisse lucht. Er stonden moderne stalen tafels en stoelen, een witgeverfde fiets ter decoratie, en uit boxen klonk de meest afgrijpselijke liftmuziek die Isabella ooit gehoord had.

“Hoe hebben ze dát ooit kunnen uitkiezen?” vroeg een lachende Jacobine. “Ze waren na de werkzaamheden aan de keuken en het interieur vast nog niet aan Spotify toegekomen!”

Niet alleen het interieur was nieuw. Ook de ober leek vers geïmporteerd, hij

deed erg zijn best hip en modern te doen, met grapjes die Isabella niet aan het lachen konden maken. Het kostte ook aanzienlijk wat tijd voordat er voor hun hele tafel drankjes waren besteld. Het duurde nog langer voordat die ook op tafel stonden. Ze waren al halverwege hun lunch toen Stefan en Patrick's biertjes werd gebracht. Isabella had dankzij de muziek en de ober zo haar twijfels over deze plek gehad, en die werden nog versterkt gezien het verloop van de ochtend en de excursies die ze achter de rug hadden. Maar ze moest eerlijk toegeven: het eten bleek heerlijk. Beachbabe had voor iedereen een bord vol verschillende groentes, spanakopita, salades en moussaka geregeld. Isabella had nog nooit zulke heerlijke moussaka gegeten. Hoewel ze met een hele groep aan tafel zaten met Fleur, Patrick, Jacobine en Beachbabe aan een kant en José, Joost, Tessa en Isabella aan de andere, was het even helemaal stil terwijl iedereen van het eten genoot.

Maar natuurlijk moest er op een gegeven moment weer over het programma van deze week gediscussieerd worden. Tot nu toe had de groepsapp elke dag volgestaan met vragen en opmerkingen van de groep over mogelijkheden tot het huren van scooters en auto's, en vragen van Beachbabe over wie er die avond mee zou eten met het diner. Reacties wilde ze graag voor twaalf uur 's middags ontvangen. Die ontving ze echter nooit op tijd, wat weer tot nieuwe appjes van zowel haar als vanuit de groep leidde. Ook nu was er een enorme onduidelijkheid ontstaan over het diner van die avond. Toevallig had Isabella in de bus van Fleur gehoord dat Beachbabe op haar aanwezigheid die avond rekende. Dat had haar enorm verbaasd, want voor zover ze zich kon herinneren had ze zich niet opgegeven. Na het debacle van gisteravond had ze even geen zin meer in die te dure tzatziki en watermeloenen. En al helemaal niet in moeizame smalltalk. Ze besloot het tijdens de lunch toch maar even na te vragen.

“Jawel, je hebt gisteravond gezegd dat je mee zou gaan!” antwoordde Beachbabe met een licht verwijtende klank in haar stem.

“Sorry, maar dat is echt een kwestie van miscommunicatie. Ik kan mij dat niet meer herinneren. Wanneer was dat dan?”

“Tijdens het eten!”

“Oh, toen. Ik dacht dat dat over deze lunch ging.” Maar om eerlijk te zijn kon ze zich dat ook met geen mogelijkheid meer herinneren. Haalde Beachbabe haar niet met een ander door de war?

“Maakt niet uit.” Beachbabe lachte alweer. “Ik zal het zo nog wel een keer aan iedereen vragen.”

Nadat alle laatste kruimels moussaka waren verdwenen, richtte ze zich tot

iedereen aan tafel.

“Zijn er nog mensen die vanavond mee willen eten?”

Er viel even een stilte. Toen gingen aarzelend de handen van José, Jacobine, Joost en Stefan omhoog. Patrick, Fleur, Tessa en Isabella reageerden niet.

“Angela en Chantal gaan ook mee vanavond.” zei Jacobine nog vlug. Gelukkig, dacht Isabella, hadden ze dat ook weer gehad.

*

Een duik in het zwembad en daarna een snickerijsje waren precies wat ze nodig had. Wat een dag. Isabella voelde haar voeten niet meer van al dat staan en luisteren. Na de lunch waren ze doorgereden naar een wijnproducent. De route ernaartoe was weliswaar prachtig geweest, met de zee die steeds dichterbij kwam en boomgaarden aan weerszijden van de weg. Maar het bezoek aan de wijnboer had veel te lang geduurd. De middaghitte maakte buiten staan tussen de wijnranken totaal onmogelijk. De wijnboerderij zelf was te klein geweest voor de hele groep, en hoewel het uitgestrekte landgoed over een flauwe heuvel had gelegen met een prachtig uitzicht, was rondwandelen te veel van het goede geweest. Toen ze aan de beurt was om binnen naar het verhaal van de wijnboer te luisteren, had Isabella gevoeld hoe haar kin een paar keer op haar borst was gezakt. Ze dronk ook geen wijn, dus de proeverij had haar veel te lang geduurd. Gelukkig hadden er in de wijngaard ook een paar fantastische vijgenbomen gestaan die vol hadden gehangen met overrijpe vruchten. Ze had er een handvol van in haar tas gestopt. In de bus terug hadden de meeste mensen liggen slapen. Fleur, Tessa en zichzelf hadden zich kapot geërgerd aan de twee vrouwen op de voorste bank. Hun doorrookte stemmen, harde gelach en constante stroom vragen aan Nicoletta gingen door merg en been. Vooral na de wijnproeverij was het volume niet meer om aan te horen. Ze waren pas rond half zes weer bij het hotel afgezet, met Beachbabes belofte dat ze de dinergangers om zeven uur weer zou komen halen. Godzijdank hoorde ze daar vanavond niet bij. Ze was meteen naar haar kamer gegaan om haar bikini aan te trekken en een badhanddoek te pakken, om daarna richting zwembad te lopen. Het koude water was als een frisse omhelzing. Schoner en helderder dan ze de hele dag was geweest was ze op een bedje gaan liggen met het ijsje en haar detective.

Vanuit haar ooghoeken had ze kunnen zien dat ook Fleur en Tessa richting zwembad waren gekomen. Niet veel later volgde ook Claudia, die ze sinds haar vlucht naar een eigen kamer en enkele halfslachtige pogingen tot conversatie bij het diner gisteren niet meer had gesproken. Tessa was ondertus-

sen naast haar komen zitten.

“Heb jij nog zin om straks de deur uit te gaan om te eten?” vroeg ze.

“Nee, eigenlijk niet.” Isabella knabbelde aan een nootje. “Zou het restaurant hier niet wat zijn?”

“Zal toch wel?” antwoordde Tessa. “Maar eerst nog van de zon genieten.” En ze smeerden zich nog eens in met factor dertig. Met de gezichten naar de zon gedraaid verstreken nog een aangename anderhalf uur. Nadat ze met bier en cola op het terras waren gaan zitten, kwam Fleur erbij. Met haar stuurse blik en haar onwil om een bikini, badpak of zelfs maar een korte broek aan te trekken, kon Isabella maar moeilijk hoogte van haar krijgen. Ergens deed ze haar aan Patrick denken, met haar bleke huid en elke dag lange broeken aan. En ook bij haar verbaasde Isabella zich over haar voelbare weerzin tegen, ja, tegen wat eigenlijk? Tegen het op vakantie zijn, tegen de zon, of tegen een singlereis? Isabella had haar nog niet in de zon zien zitten, of in badkleding gezien. Toch leek ze een zelfredzaam iemand die stevig in haar schoenen stond. Ze was, zo had Isabella al gemerkt, niet op haar mondje gevallen en was erg direct in haar manier van communiceren. En toch....

Tot nu toe hadden ze slechts wat woorden gewisseld in de bus op de eerste avond, en vandaag tijdens de excursies. Ze had een mooi en gaaf gezicht, zonder vlekjes of plekjes, met een roze blos op haar wangen en een dikke bos bruin haar tot op haar schouders. Vanaf haar middel veranderde haar fysiek snel: ze had flinke heupen en bovenbenen waardoor ze zichtbaar moeilijk kon lopen. Een beetje waggelend, schommelend van links naar rechts. Ook haar schouders waren best breed. Isabella vroeg zich af wat daar de oorzaak van was.

Aan de bar, niet gehinderd door het luidruchtige gekwetter van de drie vriendinnen en het stoere geklets van de mannen, raakten ze al snel aan de praat. Natuurlijk spraken ze eerst over de suffe excursie, maar op een gegeven moment kon Isabella zich niet meer inhouden. Ze was te nieuwsgierig.

“Fleur, heb jij na zo’n lange en warme dag nou niet effe zin in een duik?”

Fleur keek met opgetrokken wenkbrauwen haar kant op.

“Nee. Dat hoeft voor mij nou echt niet.”

Ze zakte wat onderuit in haar stoel. “Ik ga gewoon heerlijk naar mijn kamer, uitgebreid douchen, en dan op bed liggen met een boekje en de aircó aan. Dát is voor mij bijkomen. En ik hou trouwens niet van badkleding. Ik weet heus wel hoe mannen over vrouwen praten als er geen vrouwen bij zijn. En ik heb geen zin om ze extra gespreksstof te geven.”

Dat antwoord had Isabella niet verwacht. Tessa ook niet, aan haar gezicht

te zien. Met grote ogen keek ze Fleur aan, die schijnbaar onaangedaan in haar stoel hing. Ja, zij wist ook wel hoe mannen praatten, en de herinnering aan de eerste middag aan het zwembad en de twee zich insmerende meisjes kwam haar weer helder voor de geest.

“Maar, je kunt het toch ook omdraaien?” Isabella ging verzitten. “Ik bedoel, mannen kijken en praten toch wel. En laten we eerlijk zijn, wij toch ook?! Ik zie ook liever een Joe dan een Joost - Tessa begon te grijnzen, ze had Joe gistermiddag ook voorbij zien lopen - dus ik ben eigenlijk toch net zo schuldig als die mannen! Maar zou je daarom iets laten? Enkel en alleen omdat een paar mannen misschien iets tegen elkaar gaan zeggen over jou? Kom op, ‘t is toch ook jouw vakantie?”

Wat een heilige maagd Maria was ze toch weer, dacht Isabella. Alsof het haar niks deed als ze in bikini op over het terras liep en de mannen aan de bar zag zitten. Reken maar dat ze zelf ook dacht aan eventuele opmerkingen over haar maat en buikkwabben. Maar om dan maar niet in een bikini te gaan lopen? Ze peinsde er niet over.

“Ja, dat klinkt allemaal heel erg leuk en aardig, maar zo werkt het dus niet” antwoordde Fleur gedecideerd. “Ik ben ooit heel sportief geweest. Tot mijn achttiende deed ik aan hockey, hardlopen, elk weekend dansen. Ik was altijd bezig. En toen kreeg ik een bindweefselziekte, daardoor worden de banden tussen mijn gewrichten heel slap, en slijten ze snel”. Ze wees op een paar enorm littekens op haar schouders.

“Ik ben al tig keer geopereerd aan mijn knieën en mijn schouders. Langer lopen dan een kilometer of twee is niet te doen voor mij, daarna ben ik bekaf. Ik kan gewoon bijna niks meer, en dit”, ze wees op haar lichaam, “is het resultaat. Altijd mag ik weer uitleggen waarom ik zo dik ben. Waarom ik niet meekan met het tempo. En daar word ik schijtziek van. Laat staan als ik ook nog eens weet dat er achter mijn rug om over me gesproken wordt.”

Het was even stil op het terras. En Isabella begon langzaam te begrijpen dat haar eerdere opmerking ‘Joh, maak je niet druk om die bikini, alsof ik zo’n goed lijf heb!’, waarna ze haar jurk had opgetrokken en een klapje op haar eigen buik had gegeven, misschien niet in goede aarde was gevallen. En inderdaad.

“Ik word dus ook niet zo blij als mensen zeggen dat het allemaal wel meevalt en naar hun eigen lichaam wijzen”, zei ze terwijl ze Isabella een veelbetekende blik toewierp. “Want je kunt het een niet met het ander vergelijken.”

“Shit Fleur, ik had er geen idee van”, reageerde Isabella vlug. “Dat was dan inderdaad niet een erg fijne opmerking van mij. Sorry daarvoor”.

“T is wel goed”, zei Fleur met een lachje, “Maar dan weten jullie bij de-zen hoe het zit. Ik hou er sowieso niet van als dingen niet worden uitgesproken. Dat zorgt maar voor verwarring en onduidelijkheid. En over verwarring en onuitgesproken dingen gesproken...”

Ze keek naar het zwembad, waar Claudia net kwam aanlopen. “Jullie wilden toch ook hier eten vanavond, in het restaurant van het hotel? Laten we Claudia dan ook vragen.”

Die laatste zin was overduidelijk geen vraag. Meer een statement. Tessa keek ongemakkelijk weg van de tafel. Isabella had Tessa over haar perikelen van de afgelopen dagen verteld, maar ze had zich niet echt over de situatie uitgesproken. Isabella kreeg het gevoel dat ze voor een voldongen feit werd gesteld. Maar dineren met Claudia....

“Euhh, ja. Nou, dat kán....” stotterde ze, niet wetende wat ze nou eigenlijk van de situatie vond.

“Oh nee, we vragen haar gewoon mee te eten hoor, kom óp zeg!” gooide Fleur haar voor de voeten. “Ik heb geen zin in een soap. Stel je niet aan.”

Ze stond op en liep op Claudia af. En daar kon Isabella het mee doen. Was ze net van haar snurkende kamergenoot af, kon ze er een avond mee aan dezelfde tafel gaan zitten. Great.

Wat een verassing: de stoelen op het terras van het hotel-restaurant zaten al net zo oncomfortabel als elders op dit eiland. Isabella zat ongemakkelijk naast Fleur, tegenover Tessa, met daarnaast Claudia. Ze had zich niet omgekleed, en haar overhemdjurk was wat te kort om onder haar billen te schuiven. Met als resultaat dat ze met haar dijen en bovenbenen als een malle aan de stoel vastplakte. In stilte bestudeerden ze de menukaart, waar de bekende Griekse gerechten op stonden. Gyros, souvlaki, salades met tomaten en feta. Er was ook een buffet, in de ontbijtzaal binnen, voor slechts tien euro. Budget-technisch hadden ze niets te klagen dus. Maar verder.... Schuin tegenover haar zat Claudia te vertellen over haar dag aan een verlaten strandje. Het was blijkbaar een heerlijke dag geweest en het strandje had er prachtig bijgelegen. Tessa vroeg enthousiast waar ze dat strandje konden vinden. En op de een of andere manier kreeg Claudia dat maar niet uitgelegd. Of hoe ze er gekomen was.

“Ja, dáár. Dus.” En ze wapperde wat met haar rechterhand in de vage richting van de haven.

“Héél mooi. Je moet er een moeilijk begaanbaar en steil pad voor aflo-

pen, dáár,” en ze wapperde weer met haar hand, maar nu in een totaal andere richting, “en dan kom je op een heel klein en stil strandje vol rotsen, dat je helemaal voor jezelf hebt. Ik heb er de hele middag heel rustig gezeten?” Klonk zeker niet slecht, dacht Isabella, al had ze nog steeds geen idee waar dat strandje nou precies lag. Ze gaf het op. Bij de serveerster bestelden Tessa en Fleur gyros, Claudia gefrituurde aubergines en pittige gehaktballetjes en Isabella besloot het buffet maar eens te proberen. Er lagen feta-salade, gegrilde groentes en flinke punten courgettetaart. Claudia’s voorgerecht van gefrituurde aubergines kwamen ook al snel en tijdens het eten praatten ze over koetje, kalfjes, het weer, het zwembad, Griekenland als vakantiebestemming en de excursies van deze week. Erg duidelijk was ze er niet over, maar Isabella kreeg het gevoel dat ook in Claudia’s eerste vakantieweek niet veel mensen hadden meegedaan met de geboden excursies. Ze spraken wat over de prijzen, en de inhoud van de uitstapjes. Opeens moest Isabella denken aan eerdere vakanties op Griekenland, en de obligate Griekse Avond die altijd wel ergens op een programma stond. Dames in klederdracht, sirtaki’s en veel hoppa’s!, dat soort werk. Daar had ze Beachbabe nog helemaal niet over gehoord. Niet dat ze daar nou om stond te springen, maar het was weer een gespreksonderwerp erbij.

“Zeg, wat ik mij nu eigenlijk realiseer,” zei ze lachend tegen haar tafelgenoten, “wat ik hier nou nog mis, is...”

“Gesnurk!” antwoordde Claudia triomfantelijk.

Huh? Wat?

Waar kwam zij nou opeens mee? Isabella keek Claudia verwonderd aan.

“Euhh, sorry...? Vroeg ze verdwaasd. “Ik weet even niet wat dit is.”

Claudia had haar hoofd al weggedraaid en concentreerde zich weer op haar bord. Dat maakte Isabella’s verwarring alleen maar groter.

“Hèhè, eindelijk!” Dat was Fleur weer. “Eindelijk iemand die de boel openbreekt!”

Tessa zat erbij en keek alsof door de bliksem getroffen van Claudia naar Fleur en weer naar Isabella. Haar vork bleef halverwege haar bord en mond hangen. Ook Isabella was de kluts compleet kwijt. In wat voor situatie was ze nou weer terechtgekomen? En wat ging dit Fleur aan? Zat het snurk-gedoe Claudia dan zo hoog? Jezus, waarom trok ze haar mond dan niet even open op een moment dat er niemand bij was?

“Euhh, nee, dat mis ik nou weer niet nee,” antwoordde Isabella weifelend. “Ik wilde eigenlijk iets heel anders zeggen...”

Maar Claudia sprak al door haar heen.

“Nee, dat dacht ik al!”

“Ja, sorry, maar ik weet even niet wat ik hierop moet zeggen.”

Fleur was ondertussen rechteop gaan zitten. Wow, wat was die opeens wakker. Ze leek wel te groeien.

“Ja, dit duurde echt al veel te lang. Het werd zo’n nare sfeer. Heel goed dat je het nu benoemt Claudia!” Fleur keek Isabella uitdagend aan. Isabella voelde een koude rilling over haar rug gaan. Nare sfeer?! Hoezo nare sfeer? Allemachtig, waar hadden ze het over, haar verhuizing was alweer van een nacht geleden. Iedereen had er alweer een hele vakantiedag opzitten. En waar bemoeide dat mens Fleur zich mee? Dat ze vooral even lekker thuis de mislukte life-coach ging uithangen.

“Ah. Nou, ik wist niet dat jij er zo’n last van had Fleur.” Isabella rechtte haar schouders en keek Fleur direct aan. “Ik wist ook niet dat het feit dat ik toch liever een eigen kamer had en heb genomen, blijkbaar zo’n domper was voor alles en iedereen. Laat ik vooropstellen dat dat nooit mijn bedoeling is geweest.”

“Nou, of iedereen er last van heeft, weet ik natuurlijk niet. Alleen Claudia en ik waren vanochtend bij het ontbijt. Maar ja, natuúrlijk voel je toch dat er spanningen zijn en er iets speelt.”

Ze had nog steeds die triomfantelijke blik op haar gezicht. Isabella moest zich inhouden om niet tegen Fleur uit te vallen. Alleen zij en Claudia?? Godallemachtig, waar haalde dat mens dan het lef vandaan om hierover als een soort autoriteit te gaan zitten wauwelen? Fantastisch. Na de ontdekking dat haar bejaarde en contactgestoorde kamergenote snurkte en ze halsoverkop voor een flinke bom duiten een andere kamer moest gaan zoeken, werd haar nu ook nog een schuldgevoel aangepreut. Het werd met de dag leuker hier. Isabella voelde zich goed kwaad en aangevallen, maar balde haar handen onder de tafel en dwong zichzelf rustig te blijven. Ze wendde zich tot Claudia.

“Jeetje, tja Claudia. Heb ik je op de een of andere manier laten schrikken? Met mijn opmerking dat je snurkt? Wist je het nog niet of zo?” vroeg ze voorzichtig. Voorzichtiger dan ze zou willen.

“Oh jawel hoor!” Claudia keek Isabella opeens recht aan. “Ik snurk al jaren. Maar ik sta verbaasd dat iemand die een tweepersonskamer boekt, daar geen rekening mee houdt.”

Vanuit haar ooghoeken zag Isabella Fleur goedkeurend knikken. Ze besepte onmiddellijk hoe dwaas ze was geweest om überhaupt een gedeelde kamer te boeken. Het zou nooit in haar eigen hoofd opgekomen zijn om een kamergenoot lastig te willen vallen met gesnurk. Maar ze had het moeten omdraaien. Zij koos voor een gedeelde kamer, dus koos ze automatisch ook voor de ongemakken die daar eventueel bij hoorden. Dus als de kamergenoot

snurkte, tja, dan ‘koos’ je daar uiteindelijk zelf voor. Terwijl ze opkeek, zag ze het lachje om Fleurs gezicht.

“Oké, da’s duidelijk. Dan ben ik waarschijnlijk erg dwaas en naïef geweest. Ik heb er op zo’n manier nooit rekening mee gehouden. Het heeft oprecht niets met jou persoonlijk te maken Claudia (dat was een klein leugentje, maar oké), maar ik weet uit ervaring dat ik echt niet door gesnurk heen kan slapen.”

Claudia haalde haar schouders op.

“Oké.”

En daarmee was het onderwerp wat haar betreft blijkbaar ten einde. En voor Fleur ook, die opeens wel heel tevreden en breed lachend de tafel rondkeek. Kon Elena, de enige serveerster van het restaurant, soms ruiken dat ze toe waren aan afleiding? In ieder geval kwam ze precies op dat moment aanlopen met de hoofdgerechten. Dankbaar voor deze onderbreking liep Isabella snel het restaurant in voor een tweede buffetronde. Nog nagloeïend liep ze langs schalen spinazierolletjes en gevulde paprika’s. Pakte schoon bestek en bleef even stilstaan om naar de servetten te staren. Wát was daarbuiten net gebeurd? Zat Claudia er nou wel of niet mee, dat ze was weggegaan? En waarom werd de rol van Fleur hierin opeens zo groot? Wat een stelletje weirdo’s bij mekaar. Net toen ze een servet wilde pakken, voelde ze de aanwezigheid van iemand vlak achter zich. Fleur. Nog steeds met die brede glimlach om de mond.

“Ik vind het echt goed dat het nu uitgesproken is. Die nare sfeer is iets waar ik zó slecht tegen kan.”

Isabella kon haar oren niet geloven. Ze moest wel reageren.

“Fleur, waar héb je het over? Ik begrijp hier werkelijk geen klap van! Hoezo slechte sfeer? Hoezo heb jij daar nou last van? En wat Claudia betreft, ik heb haar sinds die nacht amper gezien of gesproken!” Ze moest oppassen dat ze niet te hard ging praten.

“En als ik haar zie (ze dacht aan het eten in de haven de gisteravond) en ik probeer een gesprek met haar aan te knopen, kijkt ze mij niet eens aan. Ik kan compleet niet communiceren met die vrouw!” Ze voelde dat ze begon te ratelen, maar nu was ze niet meer te stoppen.

“Ze maakt geen oogcontact, niks. Al vanaf het moment dat ik in die kamer aankwam, was het zó moeilijk om met haar te praten. Ze draait zich weg, ze staat met haar rug naar mij toe, en dat eeuwige gefriemel aan haar haar of tenen, ik krijg éénlettergrepige antwoorden als ik iets vraag. Serieus Fleur. Ik kan er niks mee!”

Fleur keek naar de spinazierolletjes.

“Grappig. Ze zegt hetzelfde over jou.”

“Pardón!?”

“Ja, ik sprak haar vanochtend aan het ontbijt. Zij zei echt exact hetzelfde. ‘Ze kijkt me niet aan. Ze lijkt wel een hekel aan mij te hebben. Ze zegt niks!’ Dus tja.”

Isabella staarde haar met open mond aan. Het leek alsof ze in een of andere surrealistische nachtmerrie terechtgekomen was. Dit leidde nergens heen. Maar tot haar eigen stomme verbazing hoorde ze zichzelf bijna smekend doorpraten.

“Maar jij ziet toch ook nu aan tafel hoe het gaat? Ik kijk haar kant op, maar zij niet naar mij. En je hoort toch hoe ze amper terugpraat? Ik doe mijn best, maar ik kan haar gewoon niet bereiken.”

Fleurs blik gleed langs de schalen van het buffet. Haar ogen bleven bij de plakken sinaasappelcake hangen. Ze haalde haar schouders op.

“Ik weet het niet, dit is in ieder geval wat zij zegt. Hoe dan ook, twee volwassen mensen en dan zo om elkaar heen draaien en problemen niet uitpraten, ik vind dat zó niet nodig. Nu is de lucht in ieder geval geklaard. Goed gedaan!”

En nogmaals een blik werpende op de cake schommelde ze weer naar buiten. Isabella had er schoon genoeg van. Ze was vanavond voor de verandering weer eens omringd door malloten. Ze voelde zich leeg en moe. Diep zuchtend pakte ze een schoon bord en besloot het buffet af te gaan. Schijt aan de calorieën, dan had ze tenminste nog iets om zich aan die tafel op te concentreren.

Op het terras bij het zwembad was het een drukte van belang. Het was de avond van een voetbalwedstrijd Zweden – Duitsland, en aangezien er blijkbaar nogal wat Zweden en Duitsers in het hotel verbleven, was het een mazzeltje dat Isabella en Fleur nog een tafeltje met uitzicht op het tv-scherm hadden weten te bemachtigen. Nadat ze na het eten de belachelijk lage rekening hadden betaald, was Claudia naar haar kamer gegaan om een vestje te halen. Ook Tessa had het koud gekregen en wilde zich even omkleden. Fleur en Isabella, de laatste weliswaar met nog altijd een greintje tegenzin na het voor haar gevoel dramatisch verlopen diner, hadden zich tussen de voetbal-liefhebbers door gewurmd en een aantal fatsoenlijk zittende stoelen geconfisqueerd. Ze hadden er beiden niet aan moeten denken nog een hele avond op keiharde stoelen te moeten zitten. Tussen de andere gasten door hadden ze overal de nog vrije stoelen met zachte zittingen en rugleuningen wegge-

kaapt. Terwijl ze van hun cocktails nipten, zag Isabella dat Claudia alweer terug was. Ze stond aan de zijkant van het terras, vlak naast de ingang van de toiletten, te bellen. Nu het donker werd was een gedeelte van het receptiegebouw in duisternis gehuld. Alleen bij de bar en de appartementen waren de lantaarns en kleine schijnwerpers op het gras aan. Ze kon Claudia niet heel goed zien, maar herkende wel haar jurk en zag dat ze druk gesticuleerde met haar rechterhand. Ook haar hoofd leek flink op en neer te gaan. Dat moest een pittig belletje zijn. Fleur zag haar kijken.

“Ah ja, daar vertelde ze vanochtend ook over. Ze ligt in scheiding. Haar tweede. En haar man, of ja, haar ex-man zeg maar, probeert steeds haar huis binnen te komen. Voor spullen of zo. Dus ze heeft de buurvrouw gevraagd om een oogje in het zeil te houden, maar die vrouw is al de hele dag aan het bellen. Dat vertelde ze in ieder geval vlak voor het eten. Het is mij ook niet helemaal duidelijk wat en hoe precies, maar ze heeft ook een dochter die nog in haar huis woont, en die heeft net als zij een achtergrond van woedeaanvallen en zo, en hysterische buien, en psychoses, ik weet het niet, en die wordt dus ook door de buurvrouw in de gaten gehouden nu zij op vakantie is, en.....nou ja, volgens mij loopt ‘t allemaal niet zo goed.”

Isabella keek Fleur met grote ogen aan. Ze zat er onderuitgezakt en onaangedaan bij, ze vertrok in ieder geval geen spier en keek eerder een beetje vermoeid dan geschrokken. Isabella wist even niet waar ze het zoeken moest, want dankzij deze informatie vielen op de een of andere manier opeens wel heel erg veel puzzelstukjes op z’n plaats.

“Joh, meen je dat nou? Hoe weet je dat allemaal?”

“Oh, we hebben vanochtend voor het ontbijt wat zitten praten. Toen vertelde ze dat ze zich zorgen maakte, vanwege die ex-man, want die heeft de sleutel nog van het huis, en ja die dochter zwerft veel op straat, heeft van die foute vrienden en zo, en die krijgt blijkbaar steeds vaker woede-uitbarstingen. Kijk, zij heeft zelf ook zo’n geschiedenis, ze loopt al jaren bij instanties, en ze herkent de symptomen nu bij haar dochter. Vandaar dat ze zich zo’n zorgen maakt.” Ze schonk Isabella een flauw lachje. “Ik werk in de psychiatrie. Ik krijg dit soort verhalen altijd te horen, of ik nou op vakantie ben of in de kroeg zit. Ik schijn het aan te trekken.”

“Jezus Fleur.” Isabella rilde even door een briesje dat over het terras woei. “Ik bedoel, wat triest voor haar, en haar familie, natuurlijk. Maar ook voor jou. Zit je dat maar de hele tijd aan te horen.”

“Ja, vlak voor het diner kwam ze me al opzoeken, om te vertellen over die belletjes van de buurvrouw vandaag.” Fleur ging even verzitten. “Ik zit er

eigenlijk niet op te wachten, maar wat moet ik dan doen, haar afkappen? Dat krijg ik niet voor elkaar. Maar ik hoop wel dat het nu meevalt, want ik heb echt niet nog een keer zin in zo'n heel verhaal.”

Isabella en Fleur keken beiden voorzichtig in de richting van het hoofgebouw. Claudia had ondertussen opgehangen en kwam hun kant op. Ze had natte ogen zag Isabella toen ze dichterbij kwam. Ze zei niets, maar ging meteen schuin aan hun tafeltje zitten, zodat ze met een kant richting de tv gekeerd zat. Nadat ook Tessa weer bij hen was aangeschoven nam ze geen deel aan de discussie over het voetbal. Op Fleur's 'Alles goed?' knikte ze met getuiste lippen en haalde tegelijkertijd haar schouders op. Meteen daarna stond ze op en liep ze naar de bar. Ze zagen haar een biertje bestellen, terwijl bijna tegelijkertijd haar mobiel weer afging. Met de mobiel in haar hand holde ze naar de rand van het zwembad en begon een luidruchtig gesprek. Het hele voetbalkijkende terras kon haar huilerige toon horen. Fleur keek over haar schouder Claudia's kant op en rolde even met haar ogen.

“Allemachtig, kalm aan”, mompelde ze.

Ze probeerden zich weer op het voetbal te concentreren, maar voordat ze het wisten stond Claudia alweer achter Fleur, tikte haar op de schouder en knikte met haar hoofd richting zwembad. Fleur zuchtte even, stond op en liep achter Claudia aan totdat ze in de schaduw bij het zwembad stonden. Isabella en Tessa wisselden een blik uit. Snel vertelde Isabella wat ze zojuist van Fleur had gehoord.

“Echt, wat is dit voor reis?” vroeg Tessa zich hardop af. “Ik dacht, probeer eens een singlereis uit. Nog nooit eerder gedaan, vast gewoon een relaxed weekje lol in de zon met leuke mensen van je eigen leeftijd. Maar daar klopt dus echt geen zak van hé? Het lijkt wel alsof er met iedereen wat mis is.”

“Nou hé?”

Isabella dacht weer aan het eten van vanavond. En gisteravond. En de nacht daarvoor.

“Ik bedoel, alleen maar zwaar gefrustreerde mannen die alles maar stom vinden, en niet eens een zwembroek aantrekken als ze aan het zwembad zitten. Vrouwen die met elkáár een singlereis boeken en vervolgens totaal niet meer naar de rest omkijken. En nou dit weer. Waar gaat dit over?” Tessa trok er een raar gezicht bij.

“Yep. Same feeling hier.” Isabella keek Tessa moe aan. “Je gaat je bijna afvragen of er überhaupt nog wel normale singles zijn. Zijn wij eigenlijk ook zo knettergek, maar hebben we het zelf nog niet door of zo?”

Tessa begon te lachen.

“Je zou het bijna gaan denken hé? Nou, echt niet hoor. Zo gefrustreerd en asociaal als dat zootje hier rondloopt: nee hoor. Zo ver heen zijn we echt nog niet! Je zal wel blij zijn dat je niet meer bij haar op de kamer ligt. Ik bedoel, lullig, dat dit allemaal met haar gebeurt, maar kom op hé, doe effe rustig.”

Hear hear, zou Isabella bijna hardop willen zeggen. Het verhaal van Claudia was niet fraai, en deze hele situatie gunde ze niemand, maar ze voelde toch ook een sprankje opluchting. Het leek wel alsof haar schuldgevoel over de kamer en het snurken minder werd. Ze had zich tijdens het eten geen raad geweten met Claudia's houding, en al helemaal niet met de informatie waar Fleur bij het buffet mee kwam. Maar nu leek een en ander toch wat beter op zijn plaats te vallen. Haar moeite om oogcontact te maken, de korte antwoorden, de vage antwoorden! En haar onvermogen een normaal gesprek aan te gaan. Dat had dus toch niet aan haar gelegen. En die rare sfeer, al op de eerste dag in die stomme hotelkamer had ze dus toch goed aangevoeld. Dat luchtte op. Maar daar schaamde ze zich dan ook weer meteen over. Tessa had gelijk. Wat een groep. Ze zaten hier pas drie dagen, en nu al zoveel gekloot en gedoe. Hoe zouden ze de komende vijf dagen doorkomen?

Hoofdstuk 4

Stranddag

Isabella werd met een ongelofelijk blij gevoel wakker. Voor vandaag had ze geen wekker hoeven zetten, er was geen strakke planning waar ze zich aan moest houden. Er waren alleen maar zon en strand. Terwijl ze zich op bed als een zeester uitrekte, dacht ze aan haar plannen voor vandaag. Op haar gemak ontbijten, naar de haven wandelen en een mooi strandje uitzoeken, en dan later op de dag ergens heerlijk aan het water lunchen. Maar bovenal wilde ze zonnebaden, verder in haar detective lezen en zwemmen. Ze had er nog aan gedacht om de plastic waterschoentjes, die ze jaren geleden had gekocht tijdens een reis naar Corfu, mee te nemen. Die zaten al in haar strandtas. Ze verheugde zich ook op een dag zonder gedoe en gezeur van haar reisgenoten. Van Tessa had ze begrepen dat de mannen vandaag met scooters het eiland gingen verkennen. Wat of waar de drie vriendinnen uithingen, geen idee. Claudia zou gaan paardrijden? Ze wist het niet zeker meer. Hoe dan ook, ieder zijn eigen bestemming. Heerlijk.

Gisteravond hadden Claudia en Fleur na Claudia's dramatisch telefoontje nog zo lang bij het zwembad staan praten dat ze een groot gedeelte van de eerste helft hadden gemist. Claudia's bier was volkomen dood, Duitsland had al een keer gescoord en Isabella en Tessa hadden elkaar meerdere keren veelbetekenend aangekeken terwijl het gesprek bij het zwembad eindeloos door leek te gaan. Na wat een eeuwigheid had geleken kwamen Fleur en Claudia terug zonder een woord van uitleg. Fleur had met een stuurs gezicht naar het voetbal gekeken terwijl Claudia met haar bierglas bleef friemelen. De ongemakkelijke stilte had gelukkig niet lang geduurd, Claudia had na een klein slokje van haar dode bier aangekondigd dat ze naar bed ging. Ze was

de hoek van het terras nog niet om of Tessa en Isabella hadden zich tegelijkertijd naar Fleur omgedraaid en om een uitleg gevraagd. Fleur had diep gezucht. Op haar gezicht was een uitdrukking te zien die een stuk minder begripvol was dan eerder die avond. Laat staan triomfantelijk of betweterig.

“Ach, nog steeds het gezeur over de thuissituatie. Haar dochter is vanmiddag opgepakt door de politie na een uitval naar de buurvrouw. Volgens mij staat er niets meer overeind in de achtertuin, ze is enorm tekeergegaan. En nou moet haar ex-man naar het bureau, en de buurvrouw is boos. Wat een gezeik! En ik het maar aanhoren. Ik ben verdomme niet aan het werk!” Isabella had daar nog lang over nagedacht. Ze vond Fleur nou niet echt iemand waar ze snel haar hart bij zou uitstorten. En toch had Fleur hier vaker last van? Het was Isabella in ieder geval wel opgevallen dat Fleur tijdens het eten gisteravond erg veel naar thuissituaties en families vroeg. Soort beroepsdeformatie of zo?

“Maar is het dan niet een idee om het de volgende keer, nou ja, om het wat korter te houden?” had Isabella gevraagd. “Voor zover dat gaat natuurlijk... Ik bedoel, misschien, toon je zelf wel iets te veel interesse, of zo. Ach, ik weet het ook niet.”

“Oh, dat zal ik zeker ook doen!”

Fleur had haar met grote ogen aangekeken.

“Als ze morgen weer de behoefte heeft om te spuien, dan ga ik haar echt wel even zeggen dat ik haar niet wil of kan helpen. Ik denk eigenlijk dat het slimmer zou zijn als ze morgen gewoon naar huis gaat. Ik bedoel, alsof ze nou nog aan ontspanning toekomt! Je dochter in een cel, halló! Stel je voor!” Daar zei ze zowat. Isabella had er zelf nog helemaal niet aan gedacht, maar het was inderdaad pas zaterdag. Ze zaten hier nog vijf dagen. Ging Claudia serieus nog vrolijk vakantievieren terwijl thuis blijkbaar alles in het honderd liep? Ze wist niet zeker of zij dat zou kunnen.

Ze hadden met z'n drieën de wedstrijd uitgekeken, te midden van steeds vrolijkere Duitsers en timide Zweden. Het bier en de cocktails hadden rijkelijk gevloeid en Isabella had vaste gast Joe aan de bar gespot, uitgelaten lachend en pratend met Penny. Na de match was ze, ondanks het rare entetje, nog best tevreden en ietwat onvast ter been naar haar kamer gegaan. Het was nog steeds bloedheet geweest en vanwege de beestjes had ze de ramen niet open durven zetten. Toch was het sinds haar aankomst de eerste nacht waarin ze fatsoenlijk had geslapen.

Nadat ze supersloom was opgestaan en vervolgens haar teennagels een nieuw laagje Chanel had gegeven was het tijd om te onderzoeken wat het

ontbijtbuffet vandaag te bieden had. Er waren watermeloen (nee maar!), druiven, cakes en de bekende beignets met zaadjes en honing. Het terras zat verrassend vol vanochtend, met opvallend veel gezinnen en echtparen. Van haar eigen groep zag ze niemand. De mannen waren vast op tijd vertrokken. En Oscar? Geen idee, die was ongetwijfeld aan het diepzeeduiken, powerzeilen of iets anders überhyps en actiefs aan het doen. Allemaal niets voor haar. Isabella was zo onhandig als de neten als het op sportieve activiteiten aankwam. Zumba lukte nog net, maar ze zag zichzelf niet op een scooter zitten. Geheid dat ze bij het minste of geringste zo een ravijn in zou rijden of in volle vaart tegen een berghelling aan zou knallen. Over zeilen en duiken durfde ze niet eens na te denken. Inwendig moest ze om die gedachten grinniken. Voor haar waren vakanties vrij simpel: zon, een bedje met een grote handdoek en iets lekkers erbij. En een goed boek. Ze nam nog een kop thee en een hap beignet. De zaadjes bleven tussen haar tanden zitten. Ze merkte hoe ontspannen ze onder de pergola van het restaurant aan tafel zat, zo zonder reisgenoten om haar heen of strakke planning voor de rest van de dag. Ze werd blij van die gewaarwording. En terwijl ze stilstond bij haar gemoedstoestand, begonnen haar gedachten te stromen. Hier, in haar eentje aan dat gammele tafeltje, met thee en zoete beignets, voelde ze zich voor het eerst die reis helemaal op haar gemak. Geen reisgenoten, geen Beachbabe, nada. Wat zei dat over haarzelf? Wilde ze eigenlijk wel gezelschap? Of sociale contacten? Wilde ze eigenlijk wel een man? Zodra er mensen om haar heen stonden, werd ze er nerveus van, was ze niet meer helemaal zichzelf. Kwam dat nou puur door het specifieke gezelschap hier? Het was ook wel extreem gebleken de afgelopen dagen, zoveel onderhuids verdriet en onvrede. Ze had niet het gevoel dat ze deze week nog veel leuke contacten zou opdoen of overhouden aan deze groep.

En toch.

Nu was alleen zijn even heel fijn, zonder stress of rekening houdend met de rare omgangsvormen van vage lui, maar uiteindelijk was ook zij ontevreden met single zijn. Verdorie, ze was zevenendertig en hartstikke alleen. Ze had te lang te hard gewerkt en te weinig ruimte vrijgemaakt voor vrije tijd. En oh wat haatte ze de digitale wereld. Tinder, Happn, online daten whatever, ze had er geen zak mee. Ze hield totaal niet van de godganse dag op een scherm kijken, of dat scherm nu bij een computer, laptop, smartphone of iPad hoorde. Ze hield van de mooie foto's op Instagram, oké, maar was nooit aan Pinterest begonnen. Tuurlijk kon je de prachtigste foto's online vinden. Maar die waren vaak toch niet echt, dus dan was één app echt wel genoeg om

soms even voor je plezier doorheen te scrollen. Om daarvoor nou het gewone leven op te offeren. Ze wist het heus wel: dat was zó niet meer van deze tijd. Vrienden lachten haar er vierkant om uit, uit welke eeuw kwam ze eigenlijk? Ja, ze wist het allemaal prima. Maar toch kreeg ze het niet voor elkaar. Gezichten vergelijken op een app, naar links of rechts swipen. Stront eigenwijs was ze, tuurlijk. Ze wilde het ook gewoon niet op die manier doen. Ze wilde een leuke man tegenkomen op de werkvloer, zeg maar zo'n collega van een andere afdeling, die je dan bij de koffieautomaat tegen het lijf liep. Of in een toffe koffietent in het centrum tegen een fijn iemand opbotsen... Ach ja, van die mooie verzinsels, zeg maar. Ze zag zelf heus wel in dat ze hersenspinsels najaagde.

Ze vroeg zich af of ze die ontevredenheid over haar alleen-zijn ook uitstraalde. Konden buitenstaanders duidelijk zien dat ze soms radeloos en ontevreden was, bij vlagen vol opgekropte woede, net als Sunshine Sam of Patrick? Hing er om haar ook zo'n sfeer van niet-goed-in-je-vel-zitten heen? Of was misschien het tegenovergestelde het geval? Had ze misschien meer een uitstraling van jou-heb-ik-niet-nodig-ik-red-mezelf-prima-zonder-jou!?

Ach man, wat was dit toch ingewikkeld. Want ze redde zich de laatste tijd helemaal niet prima alleen. Het verlies van haar stoffenzaak hing nog altijd als een molensteen om haar nek. Ze voelde zich een enorme loser, hoopte elke dag dat ze vooral geen bekenden op straat tegenkwam, want de vraag 'hoe gaat het?' kwam haar zowat de neus uit. Uitzicht op een nieuwe, fatsoenlijke baan had ze totaal niet, na de afwikkeling van haar eigen zaak kon ze alleen bij een callcenter aan de slag.

Callcenter.

Zoveel moeite als Patrick had met het woord 'singlereis', zo'n hekel had zij aan het woord callcenter. Ze kreeg het woord amper over haar lippen. Ze had een contract tot een oktober, en daarna... Nog geen idee. Waarschijnlijk kon ze er wel blijven, maar dan zat ze weer voor langere tijd aan onregelmatige tijden vast, met een headset op haar hoofd, achter twee enorme beeldschermen. Veertig uur per week. Werk te doen waar ze absoluut niet vrolijk, blij, gelukkig en enthousiast van werd. Ze zocht zich ongans op vacaturesites, bekeek tig keer per dag LinkedIn en probeerde te netwerken bij het leven. Ze werd er doodmoe van. Constant weer de verwachting dat het nu misschien wél iets ging worden, dat ze nu wél het juiste contact te pakken had, dat ze nu wél de juiste toon in een sollicitatiebrief had gevonden. Eerst altijd weer de opgewonden spanning, omdat ze iets had gevonden en actie had ondernomen, dan het afwachten, hopen, duimend, fantaserend en daarna

steeds weer de zware teleurstelling als er vervolgens toch niets gebeurde. De emotionele achtbaan putte haar steeds meer uit. Daarbij kwam ook nog eens de financiële chaos. Ze had geen rooie cent meer. Callcenters stonden niet bekend om hun briljante salarissen en natuurlijk was alles beter dan een uitkering, maar dit was karigheid troef.

Maar ja, wat deed ze dan hier, in Griekenland? Hartstikke schuldig! Dat had ze niet hoeven doen, helemaal waar. Maar ze had gesnakt naar een zonzakantje. Het was jaren geleden dat ze zo'n vakantie had gehad. Maar dit soort doldrieste acties werden altijd afgestraft. Want nu kwamen de kosten van die eenpersoonskamer er nog bij, en....

Laat maar, ophouden nu. Haar gedachten gingen de verkeerde kant uit. Ze nam een flinke slok thee en sneed in de watermeloen. Deze was in ieder geval wel sappig, zoet en perfect rijp.

Isabella begon net aan haar knapperige witbrood met feta toen Tessa kwam aanlopen, een vol blad balancerend in haar rechterhand. Ze plofte bij Isabella aan tafel en liet haar strandtas op de grond vallen. Gelukkig, goed gezelschap aan het ontbijt! Isabella ging deze Limburgse, anders dan de rest van de groep, steeds leuker vinden. Ze was vrolijk, kon de meest komische opmerkingen er gortdroog uitspreken en op kritische momenten zó sceptisch haar wenkbrauwen optillen, dat Isabella zich vaak de blubber lachte als ze naast haar zat. Gezien de uitpuilende strandtas die ze bij zich had, had ook zij erg veel zin in een dagje strand.

“Hèhè, ben jij ook zo blij dat er vandaag niks moet?” Tessa roerde blij suiker en melk door haar koffie. “Vanochtend had ik mijn wekker niet gezet, da's ook voor het eerst deze vakantie! Belachelijk toch, eigenlijk.”

“Yep, ik weet wat je bedoelt. En ik wilde juist eens proberen wat minder op mijn telefoon te kijken deze week! Die wekker is een ding, maar dan ook nog steeds die appjes over het programma en eten. Geen moment rust!” Isabella lachte hardop. Tessa kijkt haar samenzweerderig aan.

“Zeg dat wel. Geen moment rust. Als je al geen last hebt van je mobiel, is het wel van je reisgenoten. Maar die zie ik nu gelukkig niet, en hopelijk kom ik ze de rest van de dag ook niet tegen. Dat ze vooral veel en lang plezier hebben op hun paarden, scooters of wat dan ook. Gingen die drie vriendinnen vandaag niet met een auto op pad?”

“Zou best kunnen. Hopelijk helemaal naar de andere kant van de Peloponnesos.”

Isabella moest zenuwachtig lachen om hun botte opmerkingen. Ook Tessa drukte haar lippen wat beschaamd op elkaar.

“Loop je zo mee naar beneden, richting de haven? Volgens Oscar ligt daar een mooi strandje. Gaan we lekker bakken!”

“Doen we. Heerlijk, eindelijk een relaxte vakantiedag zonder gekken of weirdo’s. Vandaag kan er niks misgaan!”

*

Drie uur later lagen ze op krakkemikkige bedjes onder rieten parasolletjes met meer gat dan riet. Als Isabella naar rechts draaide, kon ze Tessa zien liggen. Hun blikken kruisten elkaar en bijna gelijktijdig haalden ze beiden een beetje hun schouders op. Ze lagen er namelijk niet alleen. Als Isabella naar links keek, zag ze José op een bedje liggen. Kaarsrecht als een plank, starend over het water. Uiteindelijk waren ze toch niet met z’n tweeën naar het strand gegaan. Na een langzaam en overvloedig ontbijt troffen ze Fleur in de lobby, die net uit haar kamer kwam. Ook zij had er een relaxte ochtend van willen maken, totdat ze ging ontbijten. Daar was ze namelijk José tegen het lijf gelopen, die meteen bij haar was komen zitten. Anders dan José gisteren bij de lunch had gezegd, had ze geen plannen voor vandaag, en nadat Fleur had verteld dat ze heerlijk naar het strand wilde had José zichzelf meteen uitgenodigd. Fleur had er niet onderuit gekund en ze hadden na het ontbijt afgesproken samen een taxi naar de haven te nemen. In de lobby fluisterde ze Isabella en Tessa toe dat ze nou niet echt heel veel zin had om alleen een hele dag met José op het strand te gaan liggen. Zij wilden toch ook naar het strand gaan? Nou, dan konden ze toch prima met z’n vieren gaan? Dat paste ook uitstekend in één taxi! En voordat Tessa en Isabella de tijd hadden om deze informatie te verwerken was de zaak al beklonken.

Hadden ze nee moeten zeggen? Misschien wel. Maar Isabella had het ook met terugwerkende kracht niet zien gebeuren. Tessa mocht dan wel een uitgesproken type met een felle en soms hilarische mening zijn, als er meer mensen luisterden hield ze zich opeens behoorlijk in. Ze had met ontzette blik in de lobby van Fleur naar Isabella en van Isabella naar Fleur gekeken, maar niets gezegd en gedaan. Ook Isabella had haar mond gehouden. Ze was te zeer met stomheid geslagen door Fleurs kordate beslissing en kreeg het daarna ook niet meer over haar lippen. Dat ze totaal geen zin had om na José’s aanwezigheid bij de boottocht nog een hele dag met haar op het strand te gaan liggen. Get nee, net nu ze zich zo verheugd had op een dag zonder mafkezen. Ze kreeg het niet over haar lippen, ook omdat ze zich tegelijkertijd ook een beetje schaamde voor deze gevoelens. Dat ze het blijkbaar niet eens kon opbrengen om één dag op vriendschappelijke wijze door te brengen

met een reisgenoot. Dat ze sowieso al geen smalltalker was, en eigenlijk helemaal niet zo hield van afwijkende types. En José was nu eenmaal een afwijkend type. Isabella kon zich nog heel goed voor de geest halen hoe ze José had opgemerkt op Schiphol, met die enorme rugzak, de vormeloze spijkerbroek en die nietszeggende, starende blik. Ze had meteen geweten dat er met haar niet bijster veel vakantieplezier te beleven viel. Of misschien moest ze eerlijk bekennen dat ze gewoon niet wist hoe ze met dit soort typische mensen om moest gaan. Ze werd er nerveus en ongeduldig van. Hoe dan ook, ze kreeg het er niet uitgeserveerd. En dus waren ze met z'n vieren met een taxi naar de haven gereden.

Het was pas half elf geweest, maar al veel te heet in de felle zon. In de haven was het nog verbazend rustig geweest. Er waren nog maar weinig toeristen in de hoofdstraat. Op de witstenen stoep werd hier en daar door winkeliers koopwaar uitgestald, er was schaduw genoeg dankzij de grote bomen die voor de winkelpuien stonden en er kuierden wat zwerfkatten rond. Soms kringelde de geur van verse koffie vanuit een steegje richting de winkelstraat. Links en rechts boden zijstraten doorkijkjes naar door wijnranken overdekte terrassen en kleine pleinen vol balkonnetjes met geraniums. In alle rust was dit een prachtig plaatsje. Haast hadden ze alle vier gelukkig niet, dus slenterden ze wat langs de winkels. Tessa trakteerde zichzelf op twee paar leren sandalen in een klein schoenenzaakje vol zomerse exemplaren en Fleur op waterschoenen en teenslippers. Isabella begon bijna te kwijlen toen ze in een winkel vol accessoires een fantastische witte handtas zag staan, maar ze wist zich in te houden. Ze fantaseerde over een mooie boekhandel in een van de steegjes, met niet alleen Griekse literatuur maar ook Engels-talige boeken en een grote houten tafel in het midden van de winkel vol met kranten en tijdschriften. En natuurlijk ook met een koffiehoek, met verse sappen en cappuccino met kaneel en frappé. Met het beeld van een dampende cappuccino in haar achterhoofd kreeg ze zo'n zin in een sterke bak, dat ze de anderen vroeg of ze ook even zin hadden in een terrasje. Dat was gelukkig niet tegen dovenmansoren gezegd. In de halvemaaanvormige haven, waar het nog rustiger was dan in de hoofdstraat, waren de terrasjes nog uitgestorven. Ze kozen er een met stoelen en loungebanken waar de kussens en leuningen boterzacht waren en eindelijk eens lief voor de rug. Ze waren, afgezien van de eigenaresse van het café die met haar moeder zat te kletsen, de enige bezoekers op het terras. Isabella bestelde meteen de cappuccino met kaneel en een groot glas water. Kijk, dát was pas een goed begin van de dag! Tessa wilde nu eindelijk ook wel eens een frappé proberen en Fleur en José

kozen voor een milkshake. Terwijl ze wachtten op de drankjes verzamelden zich een stuk of vijf zwerfhonden om hun tafeltje. Ze lagen hier aan de haven overal, op het eerste gezicht beter verzorgd dan wat je van een zwerfhond zou verwachten, maar toch ook zeker te vermomfaaid om voor een huisdier door te gaan. Beachbabe had er al over verteld: zwerfhonden, en overigens ook zwerfkatten, werden door de gemeenschap verzorgd, in die zin dat men brokjes en schaaltes water regelde en op de stoep zette. Huisdieren van het hele dorp, zogezegd, of van de straat. Ergens voelde het wel gezellig zo, bedacht Isabella, en eigenlijk ook veilig, tig van die grote honden om je tafeltje heen, soms even snuffelend aan je been of tas of er nog iets te snaaien viel. Ze concentreerde zich vooral op dit legertje harige beesten, want met de dames aan tafel viel niet echt een boom op te zetten. Veel verder dan de kwaliteit van de milkshakes (niet echt tops) het uitzicht over de haven en zee (wel tops) en het weer (ook heel erg tops) kwamen ze niet. Vanwege de warmte had ze niet echt de energie om zich er druk om te maken. Zodra ze zag dat de glazen leeg waren stelde ze dan ook snel voor om op zoek te gaan naar een goed strand. Volgens José was een goed strand zeker niet moeilijk te vinden.

“Aan het einde van de straat, hier, ergens.” klonk haar monotone stem. “Dat heb ik gisteren gezien, terwijl we naar het restaurant liepen.” Restaurant? Oh ja, Beachbabe was gisteravond natuurlijk met een klein clubje geïnteresseerden gaan eten.

“Nou prima.” zei Tessa, “Laat maar zien!” Maar José bewoog niet. Ze stak alleen haar hand uit.

“Ja, daar ergens.” wees ze naar het einde van de kade, in de richting van een lange smalle landtong met een klein langwerpige kerkje op het uiteinde. Ze maakte verder geen aanstalten daadwerkelijk die kant op te gaan. Ze keek hen drieën uitdrukkelingsloos en vluchtig aan, zonder te knippen. Bliksemsnel wisselden Tessa en Isabella een blik uit. Isabella begon haar geduld te verliezen.

“Ok, dan gaan we dus die kant uit!” antwoordde ze met onderdrukte irritatie.

Tessa en zij zetten er stevig de pas in richting het kleine kerkje. Fleur kwam sukkelend achter hen aan en daarna José met bungelende rugzak om haar schouders geslagen.

De haven lag vol boten die overduidelijk bedoeld waren voor toeristische uitstapjes, voor zoveel mogelijk toeristen per uitstapje. De bovendekken waren volgebouwd met zitplaatsen en overal hingen vlaggetjes met doodshoofden en papegaaien. Meer aan het einde van de haven dobberden de vissersboten, felgekleurde sloepen in verschillende stadia van veroudering. Er lagen hopen

vissersnetten op de kade, overal schoten katten voor je voeten langs en het stonk er flink naar rottende vis. Isabella hield ervan. Ze snoof de bedompte lucht met een flinke teug diep op. Aan het einde van de kade konden ze nog maar één kant op. Rechts liep de landtong na ongeveer driehonderd meter kaarsrecht de zee in, als een wandelpad met aan het einde gegarandeerd natte voeten en een fraai uitzicht. Schuin links voor hen meanderde een smal paadje achter een fikse vijgenboom langs en vervolgens de hoek om. Er hing een houten bordje aan een van de takken, Paradise beach, met een pijl naar rechts eronder.

“Volgens mij gaan wij de juiste kant op.” zei Tessa blij.

“Ja, volgens mij is dit de juiste kant op!” José.

Dus liepen ze het straatje achter de vijgenboom in, langs een in de schaduw van de boom gelegen terras vol gietijzeren tafels en stoelen. Met aan hun linker kant de steile heuvel waarop ergens bovenop ook hun hotel stond, liepen ze het weggetje af. Links en rechts sierden tig tavernes, terrasjes en borden met menukaarten de stoffige en zanderige weg. Soms was aan de rechterkant, tussen twee terrasjes door, een stukje zee te zien, met een piepklein zandstrand ervoor. Isabella zag alleen maar jonge gezinnen, pootjebadende peuters en hier en daar zelfs baby's die door kersverse vaders voorzichtig met hun teentjes in de branding werden gehouden. Hoe lieflijk de tafereeltjes op het eerste gezicht ook waren, de kakafonie die door al die kinderen werd voortgebracht was oorverdovend. Aan het einde van de weg, tussen een paar bomen door piepend, werd plots een ander strand zichtbaar, zonder ogenschijnlijke luidruchtige gezinnen. Opnieuw zagen ze een bordje aan een boom hangen. Paradise Beach kwam steeds dichterbij. Tussen twee rotspar-tijen was een opening zichtbaar, met daarachter een geïmproviseerde trap van schots en scheef geplaatste stukken steen als treden. Het strand lag zo'n twee meter lager dan de weg. Isabella bleef op de bovenste tree stilstaan en keek uit over het strand. Paradise Beach lag in een halfronde baai, omsloten door een hoge en begroeide klif aan de ene kant en rotsblokken die tot in zee kwamen aan de andere kant. Achter het strand liep een onverharde weg waar zo nu en dan een truck voorbijreed. Op het strand lagen, het en der verstrooid als broodkruimels voor de vogels, doorgezakte bedjes en rieten parasols waarvan van een afstand te zien was dat het riet al langzaam begon te vergaan. In de hoek bij de weg en de rotsen stond een caravan waar etensgeuren uit kwamen. Van verschillende meubels was een provisorisch terras gebouwd.

Ze waren er allemaal even stil van. Er lagen een handjevol mensen, er was

geen geluid te horen behalve de golfjes en het ruisen van de wind.

“Dit is echt de perfecte plek.” zei Fleur na een tijdje.

“Ja, echt perfect hé.” antwoordde José. Ze klonk alsof ze het strand zelf had uitgekozen. Isabella zag Tessa’s blik. Daar was weinig paradijselijks aan.

“Zullen we een plekje zoeken?” stelde ze voor, en ze liep de treden af het strand op.

“Ja graag. Graag dicht bij het water!” antwoordde Tessa snel.

De bedjes en parasols hadden allemaal hun beste tijd wel gehad, maar dat weerhield Isabella er niet van een bedje te kiezen vlak naast het water. De parasol die bij het bedje hoorde vertoonde een paar fikse gaten. Dat gold overigens ook voor de meeste andere parasols. José was er niet blij mee.

“Dat is niet zo fijn,” zei ze met een frons, “Ik hoop dat ik niet ga verbranden.” Ze had inderdaad een hele lichte, rode huid, met witte donsharen op haar kin en kaken.

“Maar je hebt toch wel zonnebrand bij je?” vroeg Tessa.

“Jawel.” antwoordde José met tegenzin. Dat was ook wel te zien: haar gezicht en hals glommen flink. Verder bleef ze stil.

“Zo! En nou eerst effe het water in!”

Tessa friemelde enthousiast aan het bovenstukje van haar bikini om de boel flink te stabiliseren en schopte daarna haar sandalen uit. Isabella wist niet hoe snel ze haar overhemd-strandjurk uit moest trekken en haar waterschoenen aan. Ze had al iets te veel zwarte zee-egels opgemerkt tussen de stenen op de zeebodem en had geen zin in stekels tussen haar tenen.

“Ja, eerst effe lekker het water in!” hoorde ze José achter zich nog zeggen, maar ze sloeg er nu even geen aandacht op.

Ze sprintte richting zee, sprong op zeer oncharmant manier over de stenen heen en dook daarna zonder te aarzelen headfirst het water in. Weer boven hoorde ze Tessa gillen.

“Whaahaa, is dat niet koud?!”

Door de druppels in haar ogen heen zag ze Tessa heen en weer hupsen op de stenen en haar topje omhoog- en rechtekken. Ze was jaloersmakend curvy, viel Isabella weer op. Met een bruine platte buik, smalle schouders, maar met ronde heupen en billen en kleine ronde borsten. Ze droeg een oranje- en koraalkleurige bikini die haar nog bruiner maakte dan ze al was. Met een knauw dacht Isabella aan haar eigen puilende buik en hangende borsten. Als Tessa niet zo aardig en humoristisch was, zou ze bijna een hekel aan haar krijgen.

Tessa zag haar kijken. Ze stak haar tong uit, nam een aanloop en terwijl ze

met een hand haar neus dichtkneep en met de ander haar borsten tegen zich aandrukte, sprong ze met opgetrokken benen het water in. Het was het meest mislukte bommetje dat Isabella ooit zag, en ondanks haar donkere gedachten moest ze er hard om lachen.

“Oeoeoeh!” Al proestend en blèrend kwam Tessa weer boven.

“Hoooh wat is dat fris! Maar lekker!”

En dat was het. Niet te koud, precies fris genoeg, en onder hen die doorzichtige Middellandse zee. Isabella zag zilverkleurige visjes rakelings langs hun voeten schieten. Fleur ploeterde nu ook hun kant op, met José in haar kielzog. Samen dobberden en plonsden ze wat rond, genietend van het water. Isabella en Tessa hadden beiden vullingen in hun bikinitopjes. Als een stel melkende koeien stonden ze na het zwemmen aan de rand van de zee hun vullingen uit te persen, hele stromen water kwamen er uit hun bovenstukjes. Ze werden er alleen maar giecheliger van, vooral toen ze merkten dat een ouder echtpaar op twee aftandse bedjes aan de waterrand kun ogen niet van die topjes af kon houden. Fleur was ondertussen in een stel tijdschriften gedoken, José sloeg haar armen over elkaar en lag onbeweeglijk als de inhoud van een pot stijfjes op haar bedje. Nadat ze al het overtollig water uit haar topje had geperst haalde Tessa oordopjes en haar iPhone tevoorschijn. Isabella liet haar blik nog even over het strand gaan. Ze telde slechts vier andere bezoekers op het strand. Daarna pakte ze haar boek erbij. Tijd om te kijken wie de moordenaar was.

*

Hoe hard kon haar groeien? En dan met name haar op benen? Na een lange dag bakken en braden op Paradise Beach stond Isabella in de badkamer met scheermes en scheerschuim in de aanslag. Voor haar gevoel moest ze haar benen minstens drie keer per week te lijf gaan, anders werd ze een stekelvarken. Na een zonnige stranddag met lunch aan het water (een goddelijke omelet en een vrolijke ober), waren ze aan het einde van de middag in een taxi gesprongen richting hotel en douche. Na al dat zeezout wilden José en Tessa nog wel even het zwembad induiken voor een soort van predouche, en om een ongemakkelijk moment te omzeilen was het onderwerp ‘avondeten’ bewust niet aangeroerd. Na een dag lang moeizaam communiceren met José durfden ze nog een hele avond samen al helemaal niet meer aan. Dus hadden Tessa en Isabella angstvallig gezwegen en na aankomst in het hotel meteen afscheid genomen. Terwijl Tessa en José richting zwembad waren gelopen, waren Fleur en Isabella op zoek gegaan naar hun persoonlijke douches.

Terwijl Isabella haar bikini had staan uitspoelen, was er een appje binnengekomen in een appgroep die zojuist door Fleur was aangemaakt voor Tessa, zichzelf en Isabella.

Om 20.00 voor het hotel voor een taxi naar beneden? Oscars wil ook wel met ons mee!

Slim opgelost, bedacht Isabella grijnzend. Ze had een thumbs up teruggeappt. Ze voelde zich heerlijk na een relaxte dag aan het water en stelde zich voor hoe ze straks, met boterzachte benen, friscgewassen haar en in een hups kort kanten broekje, in de haven fijn en relaxed ging eten.

Think again.

Want net nadat ze met gladde benen en al onder de douche was gestapt om haar haar te wassen, kroop er doodleuk een enorme spin de hoek om van de badkamerdeur. Ze kreeg zowat een hartverlamming. Wat een monster! Ze kon haar ogen niet geloven, met het douchegordijn in haar handen geklemd zag ze dat het beest bijna tien centimeter breed was, felgeel en met bruine, ze moest even met haar ogen knippen maar ze zag het toch echt goed, bruine flappoten. Fláppoten! Hij zat ook nog eens op ooghoogte, en kroop langzaam over de deur, de hoek om, over de muur haar slaapkamer in. In een vlaag van paniek masseerde Isabella als een malle shampoo in haar haar, om de boel daarna zo snel mogelijk uit te spoelen. Zo goed en zo kwaad als het ging sloeg ze een handdoek om en sloop de slaapkamer in om de spin te lokaliseren. Allemachtig, wat was ze bang voor spinnen, het zweet stond alweer in haar oksels en handpalmen, alsof ze nog op het strand was en middenin de zon stond. Natuurlijk was het beest nergens te bekennen. Nadat ze elke hoek van de kamer had geïnspecteerd kreeg ze een ingeving. Ze drukte zich plat tegen de muur en probeerde achter de spiegel te kijken die boven haar kaptafel hing. En jawel hoor, dat zat het mormel, keurig halverwege achter de spiegel verstopt. Als ie daar nou maar bleef zitten. Met angst en beven besloot ze eerst haar haren voor de spiegel te drogen, waardoor ze uiteindelijk alleen maar nog meer ging zweten. Haar geföhnde hing er na het drogen als een zielig bosje bij. Daar werd ze dan ook weer pisinjdig van. Bah, douche voor niks, kletsnatte rug en die spin onder de spiegel. Ze voelde zich even heel erg radeloos. Totdat ze zich de app herinnerde. Meteen stuurde ze een bericht naar Tessa en Fleur, konden ze haar niet meteen komen helpen met een spinnenjacht?? Terwijl ze typte zag ze tot haar afgrijzen dat meneer Flappoot vrolijk aan de wandel ging. In een aanzienlijk tempo was hij in een mum van tijd de hele muur overgestoken, kroop het plafond op en bleef, oh ironie, precies boven haar kussen zitten. Wat was dat toch met die Griekse

griezels?! Ondertussen had Fleur terug geappt dat ze veel te bang was voor spinnen om ook maar iets voor Isabella te kunnen betekenen, en liet Tessa het bij een smiley met kruisjes in plaats van ogen. Great. Dáár had ze wat aan.

Het idee dat ze de spin zou laten zitten waar hij zat om gezellig ergens te gaan eten, was werkelijk geen optie. Wat als ze 's avonds terug zou komen en hij zat niet meer op het plafond? God mocht weten waar dat monster dan naartoe was verkast. De wanhoop dreef haar tot het uiterste: ze pakte een nieuwe witte badhanddoek uit de keuken, ging wankel op het bed staan en haalde uit. Met een flinke klap raakte ze het plafond, de geelbruine spin was in een klap verdwenen, maar ze kon niet zien waar 'ie dan gebleven was. De handdoek had ze op bed gegooid. Het zou toch niet...? Ze pakte met duim en wijsvinger een van de punten vast en tilde de handdoek op. Ze had 'm maar een klein stukje opgetild toen ze tot haar afgrijzen zag dat de spin nog aan de handdoek vastzat. En meteen in beweging kwam. Terwijl de rillingen haar over de rug liepen zag ze hoe de spin zich van de handdoek liet vallen, op het matras terecht kwam en zich dwars over de matras bewoog, totdat hij aan de rand kwam en onder de latenvloer kroop.

Nu kon ze echt wel janken. Hoe dan?! Een levensgrote spin met flappotten, ergens in haar bed! Hoe moest ze ooit nog in dat bed slapen?! Uit pure wanhoop probeerde ze de matras op te tillen. Op de latenvloer was niets te zien. Ho, nee, wacht. Daar, op de zevende lat vanaf het voeteneinde, zag ze iets uitsteken.

Een poot.

Verdikkeme, hij zat erónder!

Ze legde de matras weer terug en ging, ondertussen weer kletsnat van het zweet en met een haarcoupe waar niets meer van over was, op haar knieën liggen om onder het bed te kijken. Meteen spotte ze het monster. Oh, die poten..... Isabella rilde over haar hele lijf. Hoe kreeg ze dat beest onder haar bed vandaan, en nog beter: haar kamer uit? Er was geen sprake van dat ze nog rustig in die kamer kon verblijven. Zouden Tessa en Fleur echt geen oplossing weten? Het was ondertussen al tijd om naar de receptie te gaan. Misschien konden ze samen iets aan dat bed doen?

De deur openlatend liep ze naar buiten. Ze moest haar gezicht meteen beschermen tegen de nog altijd fel schijnende zon. Tessa en Oscar stonden al in de tuin te wachten.

“Hé, is het gelukt met die spin? Ben je 'm kwijt?” vroeg Tessa.

“Wat is dit? Het je spinnenproblemen?” vroeg Oscar lachend. Isabella was de schaamte volledig voorbij.

“Nee. Ja! Ik bedoel, hij leeft verdikkeme nog en hij zit onder het bed! Alsjeblieft, komen jullie even helpen? Ik durf straks niet meer in dat bed te stappen!”

“Dat kunnen we natuurlijk niet laten gebeuren.” zei Oscar. “Laat maar zien die crime scene.”

“Als jij nou het hoofdeinde omhoogtilt, dan pak ik deze kant van de matras.”

Tessa begon al te sjorren, en Oscar ging op een knie voor het bed zitten. Wat een operatie. Ze hadden al het beddengoed aan de kant gegooid, en nu moesten ze alleen nog de spin lokaliseren. Terwijl Isabella en Tessa al puffend en hijgend de matras omhoogtilden, inspecteerde Oscar de latjes.

“Ah ja, daar zit ‘ie! Wacht, effe een papiertje.” en hij liep naar de badkamer.

Nog voordat Isabella boe of bah kon zeggen, was Oscar met een handvol toiletpapier op de lattenbodem gedoken. Met een verfrommelde prop in zijn hand liep hij ermee naar buiten. Wat een held! En wat een opluchting! Met een enorme plof liet ze de matras los.

“Oscar, wat goed van je! Ik kan voor het eerst sinds anderhalf uur geleden weer normaal ademen!” Oscar keek haar ietwat spottend aan.

“Nou, we hebben wel wat lekkers verdiend, niet dan!”

“Zeg dat wel!”

Isabella dook nog even snel de badkamer in voor een spray deo en wat extra haarlak (niet dat het veel uitmaakte), en deed de deur op slot.

“Man, je wil niet weten hoe opgelucht ik ben! God wat ben ik bang voor die beesten. Het was ook nog eens precies dezelfde als in de kamer met Claudia. Geel, met bruine enorme poten.”

Tessa trok haar wenkbrauwen op.

“Dezelfde? Zitten er hier meer van dat soort?”

Ze wist van Isabella’s perikelen in haar eerste kamer en had Isabella verteld dat ze panisch was voor zo’n beetje alles met meer dan vier poten, vleugels en voelsprieten. Oscar keek Isabella ondertussen peinzend aan.

“Je kamer met Claudia? Wat is daar eigenlijk mee gebeurd? Je hebt nu deze kamer voor jezelf, toch?”

Ondertussen had ook Fleur zich bij hen gevoegd en liepen ze naar de taxi-standplaats. Isabella aarzelde. Ze had geen zin om dingen te blijven herhalen, maar onduidelijkheden en geroddel, daar had ze dan ook weer geen trek in. Dus vertelde ze Oscar dat het tussen hen niet klikte, ze de atmosfeer tussen

beiden erg onprettig had gevonden, en dat Claudia bovendien ook nog eens snurkte. Oscar keek er vooral verbaasd bij.

“Tja, het is ook niet altijd meteen heel makkelijk, een onbekende kamer-genoot. Maar daar moet je je gewoon op instellen. Ik heb er zeker niet zoveel moeite mee. Je weet dat ik mijn kamer deel met Sam?”

En of Isabella dat wist. Eergisteren had Sunshine Sam tijdens het diner enorm zitten afgeven op zijn kamergenoot. Maar dat vertelde ze nu maar even niet.

“Je moet gewoon een beetje rekening houden met elkaar, niet te veel herrie maken, beetje beleefd blijven, weet je? En ‘t kan heus wel een keer niet klikken, maar dan kun je toch nog best een kamer delen? Ik heb ook niks met Sam, maar op de kamer gaat het verder prima. Maar, ik snap heus wel dat snurken wel een beetje lastig is.”

Isabella zei maar niets over Sunshine Sam’s commentaar op de kamerindeling. (‘Die Carlos spoort totaal niet. Komt elke avond met een enorme tyfusherrie de kamer binnen en doet gewoon altijd het licht aan, hoe laat het ook is en of ik in nou in bed lig of niet. Jezus, net als ik net slaap weet hij me weer wakker te maken. Wist je trouwens dat hij ál zijn spullen in plastic zakjes stopt? Zijn hele koffer zit er vol mee. Alleen maar freakin’ plastic zakjes. Hij is echt raar’). Vanuit haar ooghoeken bekeek Isabella Oscar nog eens goed. Vanavond droeg hij een strakke lichte zomerbroek, met een nauwsluitend beige shirt. Zeer kort geknipt haar, kleine mond, scherpe jukbeenderen en een smalle bril. Of hij echt raar was, wist ze nog niet. Misschien waren ze dat allemaal wel. Wel viel haar opnieuw op hoe zelfverzekerd en comfortabel in z’n eigen vel hij leek. Ze begreep wel waarom een opgefokt figuur als Sunshine Sam zo geïrriteerd raakte van een ogenschijnlijk ongenaakbaar iemand als Oscar.

“Nu je het over Sam hebt!” Tessa sloeg haar hand voor haar mond. “Ik moet jullie iets vertellen! Ik heb nou iets meegemaakt... Ik was in mijn kamer na het zwemmen, met alleen een shirt aan, wordt er opeens geklopt, staat Sam voor de deur. Ik schrok me kapot! Hij vroeg of hij mij morgen ‘een avondje mocht lenen’.”

Ze keek Oscar en Isabella met grote ogen aan.

“Ik was even helemaal verrast. Ik heb nog bijna geen woord met hem gewisseld deze week!”

“Nou, misschien is dat dan wat hij wel eens wil, een woord met je wisselen.” Oscar keek Isabella schalks aan. Ze moest haar lachen inhouden.

“Ja, maar volgens mij wil ik dat helemaal niet!” Tessa klonk al wat paniekerig.

“Dat lijkt me verder dan nog steeds niet zo moeilijk.” antwoordde Oscar gedecideerd. “Dan zeg je dus gewoon nee en bedankt.”

“Maar ik heb al oké gezegd!” jammerde Tessa met een beschamend blik. “Ik werd zo overvallen, in mijn T-shirt. Ik kon gewoon even niet meer nadenken, en voordat ik het wist had ik al ja gezegd. Wat ben ik een idioot.”

“Euh, ja, eigenlijk wel een beetje,” zei Isabella proestend. “Hoe kan je nou ja zeggen terwijl je hartstikke nee bedoelt?”

“Weet ik veel. Wat moet ik nou doen?!”

Ze stond er zo ontredderd bij dat ze er allemaal erg hard om moesten lachen. En toch voelde Isabella ook een pang van jaloezie. Een klein sprankje, maar hij was er wel. Waarom eigenlijk? Ze vond Sunshine Sam maar een naar figuur. Maar toch. Tessa kreeg aandacht van een man. Logisch, want ze zag er in haar lange zomerjurk en loshangende krullen weer geweldig uit. En die aandacht kreeg zijzelf dus niet. Hoe belachelijk ook, ze was een beetje jaloers. Getver.

Fleur dacht ondertussen ook hardop mee over hoe Tessa van haar date met Sunshine Sam af kon komen. Volgens haar was de beste oplossing: zorgen dat je iets anders gepland hebt voor die avond. De vraag was alleen: wat dan precies? Hier moesten ze allemaal even over nadenken. Toen schoot Isabella Beachbabe te binnen, en de groepsapp. Was zij niet alweer druk in de weer met ronselen voor het diner van morgen? Snel checkte ze haar telefoon: voor morgen stond er inderdaad een diner op een, volgens Beachbabe, prachtige locatie aan het water gepland. Maar wel graag uiterlijk vanavond reageren.

“Tessa! Kijk eens in de reis-app! Waarom geef je je niet op voor het eten van morgen? En als je vanavond Sam ergens tegenkomt, zeg je gewoon dat je geen tijd hebt en dat je met de groep gaat eten. Chique is het niet, maar beter dan niks, toch?”

Tessa keek er wat bedenkelijk bij.

“Ik zal hem uiteindelijk toch moeten zeggen dat ik me, euhh, vergist heb. Nou ja, daar kom ik sowieso niet onderuit. Laat ik het zo maar doen, dan heb ik in ieder geval iets van een excuus.”

Ze trokken alle vier hun telefoons tevoorschijn en appten Beachbabe voor het diner. Isabella was het toch al van plan. Niet dat ze nou veel zin had in weer een te duur diner, maar tegen een mooie locatie kon ze geen nee zeggen.

“Kijk kijk, de andere mannen gaan ook!” Fleur hield haar telefoon omhoog. Er stond inderdaad een bericht van Patrick in de groepsapp.

Wij zijn er morgen ook bij. Joost, Stefan, Sam en ik.

“Huh?! Sam gaat morgen ook mee? Misschien was je verbazing en tegenzin toch wel heel erg goed zichtbaar Tessa, en durft hij het niet meer aan!”

Oscar zag eruit als hij het allemaal een goeie grap vond.

“Maar wil je dan alsnog wel mee met dat gezamenlijke diner?” vroeg Isabella.

“Natuurlijk wel”, antwoordde Tessa verontwaardigd, “Ik hoef die man niet te ontlopen of zo. Ik wil alleen niet een hele avond alleen met hem zijn!”

Dankzij de langzaam intredende schemering waren de hoofdstraat en de haven gehuld in een zacht donkergeel licht. Er lag een waas over de winkelpuien, alsof de wereld door in een Instagramfilter veranderd was. Vanaf de winkeltjes scheen gefragmenteerd fel licht, dankzij lampjes die her en der aan de gevels waren opgehangen. Het was druk op straat. Locals, gezinnen en stelletjes liepen al struinend langs de etalages en hielden halt om menukaarten te inspecteren.

“Heeft iemand een idee voor een goed tentje voor vanavond?” Isabella keek de anderen aan.

“Ik heb wel iets gezien vanochtend,” antwoordde Oscar. “Toen ik naar de duikschool liep. Het ligt aan het einde van de kade, dichtbij de burcht en die witte kerk.”

Hij refereerde aan een hoger gelegen ruïne vlak achter de haven, waar een orthodoxe kerk naast stond.

“Oh kijk, Patrick heeft nog een keer geappt! O, da’s iets minder best...” Tessa keek naar het scherm. Isabella pakte haar mobiel er ook bij.

“Oh nee... Sam komt morgen niet mee-eten. Heeft andere plannen. Shit shit shit.” Tessa kneep haar ogen samen en haalde vertwijfeld een hand door haar krullen. “Ah nee, die moet ik zo snel mogelijk even spreken dus.”

“Ja, dat zal je waarschijnlijk wel moeten doen,” antwoordde Fleur. “Maar nu even niet. Eerst lekker eten, kijken we daarna wel weer verder. Laat maar zien waar dat restaurant zit Oscar.”

Achter Oscar aan liepen ze langs tig terrassen naar het einde van de halve-maanvormige haven, waar een restaurant met wijd terras, vol witte stoelen en tafels, overal bloembakken en een witgeschilderde gevel lag met uitzicht op zee. Het laatste zonlicht scheen vanaf het water tussen de tafels door. Nergens een kaarsrechte houten stoel te zien, alleen maar ronde, brede stoelen met armleuningen. Het zat er bomvol, op de meeste tafels borden met pizza’s en hamburgers. Isabella vond het best. Eén avondje geen gyros of moussaka zou ze ook wel overleven. Vlak naast de ingang van het restaurant was nog een leeg tafeltje, een ober wenkte hen al. Ze wurmden zich een weg tussen de tafels en bloembakken door, en waarschijnlijk zagen ze elkaar tegelijker-

tijd. Aan de rand van het terras, middenin de laatste zonnestralen, zaten de vier andere mannen uit hun groep. Patrick, Joost, Stefan en Sam, de scooterboys, fris gedoucht na een dag over het schiereiland crossen. Zij hadden hen ook gezien, zonder twijfel, maar gek genoeg deden ze alsof ze lucht waren. Het gebeurde in een flits van een seconde: Isabella liep vlak langs de tafel en moest spontaan lachen vanwege de herkenning en het toeval. Maar ze kreeg zo goed als geen reactie. Patrick keek haar alleen maar even aan, en praatte verder met Stefan alsof ze een onbekende voor hem was. Joost en Stefan trokken even hun wenkbrauwen op ter herkenning, maar verder verroerden ze zich niet. Sunshine Sam keek, zoals te verwachten was, kaarsrecht voor zich uit. Er be kroop haar een gevoel van zeer onaangename verbazing. Verbouwereerd liep ze door. Huh? Waren ze nu al zover dat ze elkaar niet meer wilden herkennen, of begroeten? Gingen ze nu al zo'n afstand creëren? Goeie God, zeiden ze nu al geeneens 'hoi' meer?

Oscar was ondertussen monter aan tafel gaan zitten en leek zich van geen kwaad bewust. Tessa en Fleur hadden gezien hun geschrokken en boze gezichten echter wel degelijk door wat er gebeurd was.

“Nou ja zeg” mompelde Fleur, meer tegen zichzelf dan tegen de rest. “Ik was er al bang voor. Nu gaan we mekaar dus gewoon negeren. On-ge-lo-fe-lijk.”

Tessa deed er het zwijgen toe, maar Isabella kon haar gedachten horen malen.

“Wat? Wat is er?” Oscar keek vrolijk van de een naar de ander. “Mis ik iets?”

“Ja, behoorlijk!” gooide Fleur en boos uit. “Ben jij nou echt zo blind? Kijk dan: ze zitten op nog geen tien meter afstand, en we bestaan gewoon niet voor ze! Ze kijken alleen maar naar hun bord. Is het dan zó moeilijk om hallo te zeggen? Ik kan hier zó slecht tegen. We zijn toch allemaal gewoon volwassen? Waarom kunnen we dan niet een beetje normaal doen tegen elkaar?”

“Joh” zei Oscar. Hij leek niet erg onder de indruk van de felle uithaal van Fleur. “Ik had geen idee dat je hier zo mee zat. Wat is er allemaal aan de hand dan? Ik geloof dat ik echt iets gemist heb.”

“Ja, dat geloof ik ook! Maar zo raar is dat niet, want jij bent er overdag toch nooit. Jij trekt alleen maar je eigen plan, met je duiken en je zeilboot en je scooterplannen. We zien je alleen maar een enkele keer bij het eten. Dan is het ook niet zo gek dat je totaal niet doorhebt wat er allemaal gebeurt.” Er viel een wat ongemakkelijke stilte. Fleur kon niet alleen erg fel uit de hoek komen, ze kon er ook nog eens erg woest bij kijken. Zelfs Oscar liet

zijn zelfverzekerde houding even varen en keek wat beduusd.

“Oké, helder.” Oscar ging wat meer rechtop zitten. Hij herpakte zich razendsnel. “Maar vertel eens, wat gebeurt er dan allemaal?”

Fleur dook meteen weer in het reeds bekende verhaal van de drie vriendinnen, het Grote Kamerdebacle tussen Claudia en Isabella, Claudia’s achtergrond, de onderhuidse spanningen bij Sunshine Sam en Patrick, en uiteindelijk toch ook de hun achternalopende José. Isabella kende het verhaal zo langzamerhand nu wel en begon er schoon genoeg van te krijgen. Ze probeerde zich doof te houden voor Fleurs tirade en concentreerde zich op de menukaart. Die zag er prima uit. Het gebruikelijke toeristische terras-geweld. Pizza’s, hamburgers, kip en spiesen van de grill. Ze twijfelde tussen spaghetti met garnalen, of toch een burger. Ze legde de kaart neer en wilde de rest vragen wat zij zouden nemen, maar Fleur was nu echt goed op stoom en Isabella kwam er niet zo makkelijk meer tussen. Ook Tessa deed er verslagen het zwijgen toe terwijl Fleur doorratelde over al wat er mis was met deze reis. Isabella werd er opeens pisinjdig van. Zelfs een mooie, heldere avond als deze, aan een Griekse haven na een zonnige stranddag, was blijkbaar al niet meer genoeg om er een leuke avond van te maken. Het ging alleen maar weer over wat er tot nu toe níet goed was gegaan. Wat was dat toch, vroeg ze zich af. Kwam het nou daadwerkelijk door de gebeurtenissen van de afgelopen drie dagen, of was het meer een kwestie van dat je op vakantie, zoals ze lang geleden eens bij een workshop van de The School of Life had geleerd, toch altijd nog jezelf meenam, met al je onzekerheden, angsten en hersenspinsels? Ze herinnerde zich nog dat ze de docent toen inwendig vierkant had uitgelachen. Vakantie was vakantie, klets toch niet, en ze had niet kunnen wachten tot ze weer eens in het vliegtuig had kunnen stappen. Maar langzaam begon ze te begrijpen wat er toen mee bedoeld werd. Misschien kon je wel nooit helemaal vrijkomen van dat wat je achterliet. Of was het meer een kwestie van dat je jezelf en al je issues toch altijd wel meenam en projecteerde op die tijdelijke nieuwe wereld om je heen?

Isabella graaide in het mandje brood en dacht meewarig aan haar reisgenoten. Was het misschien toch ook gewoon de enorme pech dat ze toevallig in een groep was terechtgekomen waar schaamte en onzekerheid welig tierden? Met hier en daar een flinke weirdo ertussen, overigens...

Terwijl ze een stuk brood met aioli wegwerkte en nogmaals de menukaart doornam, be kroop haar kort het gevoel dat ze best alleen had willen eten. Met een notitieboekje, een kladblok, en haar opgeladen mobiel voor foto’s en Instagram. En meteen wierp ze die gedachte terzijde. Op die manier bleef ze makkelijk de rest van haar leven alleen.

Gelukkig bleef Fleur niet de gehele maaltijd door klagen. Tijdens de pizza's en burgers bleef het gesprek ergens hangen tussen geklets over de afgelopen dag en de keuzemogelijkheden voor de volgende dag. Terwijl Tessa aan haar laatste frietjes knabbelde en Fleur door haar telefoon scrolde, wendde Oscar zich plots tot Isabella. Halverwege haar Agamemnon-burger (met rode ui en feta), had ze hem gekscherend gevraagd waarom hij toch zoveel hobby's in een week stopte. Ze had zo moeten denken aan het diner de eerste avond en zijn monoloog over zijn vele activiteiten, dat ze zich niet meer had kunnen inhouden en er toch maar eens naar had gevraagd. Hij had er wat lacherig op gereageerd en had zich snel weer op zijn kipschnitzel geconcentreerd. Nu pakte hij de draad weer op en begon te praten, niet alleen over de hobby's, maar ook over zijn ultieme doel en zoektocht: een vrouw. Of beter gezegd: kinderen. Later die avond, toen ze weer alleen in haar kamer was, had Isabella zich afgevraagd of ze hem dezelfde vraag had gesteld als ze had geweten dat ze dit antwoord zou krijgen. Zijn verhaal bood haar een ietwat verdrietig inkijkje in het leven van een single veertiger.

Isabella kon Oscar niet anders dan een control freak noemen. Zoals ze sinds de eerste avond al had gehoord, plande hij alles in, tot zijn vrije vrijdagavond aan toe. Hij vertelde over zijn date-activiteiten. Hij somde monter een hele riedel op, op zijn vingers aftellend als een antieke redenaar. Speeddaten, eens in de twee weken, steeds in een andere stad. In de weekenden een of twee dansfeesten, of een single-weekend. Daarnaast had hij natuurlijk profielen op Tinder en Happn en probeerde hij daar een à twee dates per week uit te halen. Daarnaast waren er natuurlijk nog zijn doordeweekse sportactiviteiten en in het weekend sportwedstrijden en zeilmiddagen. En in een adem door vertelde hij dat hij ook nog een flinke bucketlist had, met een reis naar Patagonië, en bovenal: een gezin met kinderen. Voor dat gezin gaf hij zichzelf nog vier jaar, want, zoals hij uitlegde, dan was hij achterin de veertig en dan zou hij te oud zijn om aan kinderen te beginnen. Isabella luisterde met stijgende verbazing naar zijn monoloog. Terwijl hij met een stukje pitabrood wat saus van zijn bord depte, vertelde hij dat hij ook precies wist wát voor kinderen hij wilde. Zijn laatste serieuze relatie was met een vrouw met twee kinderen geweest, van drie en vier jaar oud. Hij had zich echt de vader van deze jongetjes gevoeld. Was met ze gaan sporten, naar het strand gegaan, en ging mee naar schooluitjes. Maar de relatie was uitgegaan en aangezien hij verder geen biologische banden met de kinderen had, zag hij ze na de breuk niet meer. Nuchter, bijna zakelijk, vertelde hij verder over hun narcistische moeder, de pogingen die hij tot nu toe ondernam om ze toch weer eens te

zien, zoals aanbieden om op te passen, en vooral hoe leuk hij het met die twee jongens had als hij met ze ging voetballen. Ondertussen depte hij energiek restjes saus op met stukjes pitabrood. Isabella luisterde verbijsterd naar zijn woordenstroom en herkende tot haar grote verbazing voor het eerst iets van emoties op zijn gezicht en in zijn stem. Heel duidelijk was het niet, maar beetje bij beetje begon het perfecte plaatje van Oscars fantastisch actieve leven af te brokkelen. Ze hoorde de wanhoop in zijn stem, dat hij het geluk dat hij met die twee kinderen had ervaren misschien wel nooit meer opnieuw meemaken. Dat het bijna te laat was. Dat hij nooit meer opnieuw zoiets bijzonders zou gaan vinden.

Niet dat ze het hem zo letterlijk hoorde zeggen, integendeel zelfs. Hij legde vooral de nadruk op waarom het überhaupt nooit had kunnen werken met de moeder. Haar rare trekjes, haar leugenachtigheid. En hoe hij nu, systematisch, op zoek was naar iemand met kinderen, of iemand met de wens om snel kinderen te krijgen. En dan daarnaast ook iemand die erg sportief was, actief, blond, en slank. Het was alsof hij een marketingstrategie presenteerde. Isabella luisterde ernaar, wist zo snel niet wat te zeggen en werd er een beetje triest van. Het gemis van de twee kinderen was voelbaar, maar de uitleg over zijn zoektocht naar die ene geschikte vrouw klonk tegelijk ook koel en zakelijk. Ze kon die twee uitersten maar moeilijk rijmen. En merkte dat ze plotseling haar mond niet meer kon houden. Ze draaide zich naar hem toe.

“Oscar, luister. Misschien ga ik mijn boekje te buiten, hoor, want echt goed kennen doe ik je niet, maar.... Denk je niet dat je moet oppassen met waar je mee bezig bent? Het klinkt alsof je een droom najaagt, of spoken uit het verleden. Alleen, ik weet niet goed hoe ik dit moet zeggen. Je zult waarschijnlijk nooit meer precies dat meemaken wat je met haar en met haar kinderen hebt meegemaakt. Heeft het wel zin om te proberen hetzelfde opnieuw te vinden? Dat gaat je nooit lukken. Ook al vind je een andere vrouw met kinderen, haar kinderen zullen toch nooit dezelfde zijn als die twee jongens? Laat dat verleden gewoon het verleden zijn. Accepteer dat je ooit een hele mooie liefdevolle periode hebt gehad in je leven, en ga door. Ga verder en ga op zoek naar een nieuwe, andere liefdevolle periode. Want anders... geloof ik niet dat je gelukkig gaat worden.”

Het bleef even stil. Isabella was even bang dat ze te ver was gegaan en dat Oscar haar betweterig zou vinden. Maar al na een paar seconden keek hij haar ontspannen aan, alsof hij bij lange na niet zojuist al zijn diepste zielenroerselen aan haar had prijsgegeven.

“Oh, dat weet ik wel hoor.” antwoordde hij luchtig. “Het wordt nooit

meer wat het was. Dat hou ik wel in mijn achterhoofd. Maar nou ja, je blijft er toch wel aan denken hè?”

En daarmee was de kous blijkbaar af. Hij draaide zich om naar Fleur en Tessa. “Nemen we nog een dessert?”

Isabella bleef achter met haar gedachten die als een zwerm wespen rondvlogen in haar hoofd. Ze was enorm geraakt door zijn openheid, zijn vermogen om zijn zoektocht naar liefde en geluk zo goed onder woorden te brengen. Ze was ook erg onder de indruk hoe goed hij over een gemis kon spreken. Hij bleef er waardig onder. Geen seconde had ze hem zielig, triest of mislukt gevonden. En dat was hij natuurlijk ook helemaal niet! Maar verhalen over de zoektocht naar liefde had ze bij anderen wel eens pathetisch of vermoeiend gevonden. Bij Oscar was dat anders. Hoe kreeg hij dat voor elkaar? Ze vond het maar wat knap, en vroeg zich af of het haar op zo’n manier zou lukken. Fleur onderbrak haar gedachten.

“Zullen we afrekenen? Een dessert kan ook wel ergens anders. Of nog iets drinken, ergens?”

“Ja, leuk. Maar eerst moet ik nog een probleem oplossen.” Tessa bewoog haar hoofd naar de tafel waar de mannen zaten. Die maakten zo te zien ook aanstalten om te vertrekken. “Tandjes op elkaar, dan hebben we het maar meteen gehad.” Tessa stond op. “Laat maar weten wat het bedrag is, dan maak ik het zo naar jullie over. Of stuur effe een tikkie.”

Sunshine Sam stond al bij de kade. Tessa liep zijn kant op.

“Oeh, dat gaat niet leuk worden.” Isabella benijdde Tessa niet. Oscar haalde kort zijn schouders op.

“Who cares. Kom, ik laat je de boot zien waar ik vandaag mee ben gaan duiken.”

Hij wees naar de rij bootjes die zachtjes in de golfslag dobberden en tegen de havenkade botsten. Samen liepen ze weg van het restaurant en de druk pratende Tessa en Sunshine Sam. Isabella durfde niet na te denken over hoe dat gesprek zou gaan. Halverwege de halvemaan hield Oscar halt bij een onopvallend bootje, zonder schreeuwend reclamebord vol aanbiedingen en beloftes over barbecues op verlaten stranden. Isabella was in een klap verliefd. Het was een kleine boot, waar waarschijnlijk slechts een man of tien op pasten. Op de overdekte achtersteven waren twee houten bankjes getimmerd, met daarachter een kleine, krakkemikkige kajuit.

“t Is niet veel,” zei Oscar, “en je gaat ook maar met zes of zeven man de zee op. Er moeten ook nog duikspullen en snorkelspullen mee. De kapitein zorgt voor flessen water en druiven, en meloen, en zo. Het is heel basic, maar onderwater is het prachtig.”

Nou was Isabella geen duiker, maar ze kon zich bij het zien van deze boot helemaal voorstellen hoe hemels een dagje op zee moest zijn.

“Als er voor de komende dagen nog plek is, wil ik wel mee hoor! Dui-ken kan ik niet, maar snorkelen zal toch wel te doen zijn? Waar moet je je aanmelden?”

Oscar wees naar een steegje, niet ver van het restaurant waar ze hadden gegeten.

“Daar erin, vierde of vijfde huis aan je rechterhand. Ze gaan om een uurtje of elf open, en kan je zo binnenlopen. Wel snel doen, want je ziet: er is weinig plek op de boot dus hij is snel vol.”

Zo dadelijk moest ze maar even aan Fleur en Tessa vragen of ze ook meewil- den. Ze draaide zich om, terug naar het terras om te kijken waar de rest bleef. Blijkbaar was het gesprek tussen Tessa en Sunshine Mike net afgerond.

Woest zag ze hem wegbenen, Tessa besluiteloos op de kade achterlatend. Waarschijnlijk had Sunshine Sam zijn afwijzing niet heel goed opgenomen.

“En, hoe ging het?” Isabella moest bijna hardop lachen om Oscars laco- nieke toon.

“Hij was echt pissed!” riep Tessa uit. “Hij vond het écht niet leuk. Ik heb hem heel duidelijk uitgelegd dat ik mij echt even overvallen voelde toen hij zo voor mijn deur stond, en dat ik daarom per ongeluk ‘ja’ heb gezegd. En ik heb net sorry gezegd, maar dat maakte dus geen zak uit. Weet je wat ‘ie zei? Of ik dat altijd zo doe, me op zo’n manier aan mijn afspreken houden. Nee natuurlijk niet, duh. Hij overviel me!”

Ze keek erbij als of ze met stomheid was geslagen.

“Ah joh, wat maakt het uit. Je hebt het gezegd en je bent van hem af.” Fleur had weer de bekende tevreden en definitieve gezichtsuitdrukking die Isabella zo langzamerhand begon te herkennen. Tessa zag eruit alsof ze er wel degelijk nog mee zat.

“Zet het van je af Tess.” zei Oscar. “Handig was het niet van je, dat moet ik wel zeggen, maar het is nou eenmaal gebeurd en je hebt het in ieder geval persoonlijk afgehandeld. Dat hij dat nou niet leuk vond, weinig aan te doen. Dat hij niet heel aardig reageerde, jammer. Je hebt gedaan wat je kon, en meer kan je niet doen. En nu aan de cocktails!” Hij sloeg een arm om haar heen. “Zullen we binnendoor gaan? Die hoofdstraat ken ik nou wel.”

Ze slenterden door de smalle straatjes verstopt achter de haven. Hier en daar werd verse vis uitgestald, straatkatten lagen op de loer. De paar tavernes die ze passeerden, boden geen uitzicht op zee maar op tafeltjes onder wijnranken en klimop. Overal stonden nagemaakte sculpturen van antieke goden, de geur van gefrituurde courgette was alom aanwezig. Waarom waren ze hier

niet op zoek gegaan naar een restaurant voor vanavond, vroeg Isabella zich af. Ook Oscar had waarschijnlijk dezelfde gedachte. Met zijn mobiel in zijn hand liep hij naar de menukaart van een taverne met een terras waarop in het midden een knoeperd van een olijfboom prijkte.

“Waarom zijn we hier niet gaan eten? Het ziet er echt fantastisch uit!”

Hij maakte een foto van het menu en het naambordje ernaast. “Zullen we dit onthouden voor een volgende avond? Kijk die menukaart!”

Aan het einde van de steeg kwamen ze weer uit bij de hoofdstraat. Die staken ze snel over, en doken aan de overkant een zijsteeg in. Langs een luxe linnenwinkel (waren er werkelijk toeristen die dit soort oversized grijze hemden en jurken droegen?) en een winkeltje vol badhanddoeken met eenhoorns en strandtassen in de vorm van watermeloenen kwamen ze uiteindelijk uit op een klein pleintje omzoomt door bomen en terrasjes. In het midden van het pleintje stonden twee reusachtige terracottapotten, waar kinderen op fietsjes met zijwielen omheen raceten. Er klonk geen woord Engels, Nederlands of Duits. Hier zaten alleen maar Grieken, op een groot terras vol houten tafels en loungebanken. De huizen op het pleintje waren waarschijnlijk woonhuizen, met gesloten luiken op de begane grond en balkons met openstaande houten deuren. Ragfijne gordijnen belemmerden het zicht op de interieurs. Jammer, Isabella had maar wat graag willen zien hoe hier gewoond werd. Dankzij het overvloedige licht van de maan en de straatlantaarns was het hele plein gehuld in een warm, gelig licht. Alsof er een zandkleurige waas over het plein hing, nog loom van de zomerhitte van die dag.

Oscar spotte meteen een vrije tafel vlak naast de ingang van het café. Door de enorme openstaande ramen was een koperkleurige bar te zien met flessen van plint tot plafond.

“Kijk, now we’re talking! Zullen we deze maar doen?”

Hij plofte al neer op een van de ruime stoelen. Isabella koos een stoel recht tegenover het balkon aan de overkant van het plein. Op de begane grond was geen enkel teken van leven, maar door de gordijnen op de eerste verdieping scheen een dun straaltje licht op een paar geraniums op het balkon. Ze vroeg zich nog steeds af hoe de kamer achter de gordijnen eruit zou zien. Van Franse en Italiaanse interieurs kon ze zich wel een voorstelling maken, maar Griekse.... Verder dan felblauwe kozijnen en witte muren kwam ze eerlijk gezegd niet, al kon ze zich nog we de felgekleurde fresco’s van dolfinen en bloemen herinneren uit het paleis van Knossos op Kreta. Het balkon deed haar fantasie bijna op hol slaan, en ze begon zich het behang voor te stellen dat zich op de muren zou bevinden, net als het linnengoed op het bed en in de oude houten linnenkast, die vast al jaren in de familie was. Wat voor

patroon zou er op de lakens geborduurd zijn? Olijventakken? Inktvisjes? Citrusvruchten? En hoe? Realistisch, verfijnd? Of gestileerd, strak, modern? Ze kwam pas weer bij haar positieven toen een hyper-enthousiaste serveerster naar hun tafel kwam en zich uitgebreid verontschuldigde voor het lange wachten. Ze bestelden bier, een gin-tonic, Aperol spritz en een fruitsapje voor Fleur. Isabella stond op het punt om haar te vragen of ze geen alcohol dronk, maar bedacht zich net op het laatste moment dat ze zelf ook geen bier of wijn dronk en er werkelijk schijtziek van werd als mensen vroegen waarom ze dat eigenlijk niet deed.

Al snel ging het gesprek over vroegere liefdes en het Drama dat zoeken naar de Ware is. Tessa was de enige die momenteel iemand op het oog had. Een oud-collega, met wie ze een jaartje geleden een fling had. Isabella kwam er niet helemaal achter waarom het destijds was uitgegaan, maar ze appten in ieder geval nog elke dag. Isabella dacht terug aan eerder die middag, toen Tessa haar had toevertrouwd dat ze van deze reis, de spanning die ze ervoer als ze als hele groep samen waren en de continue rare sfeer, erg naar werd. Het zou Isabella dan ook niet verbazen als Tessa na thuiskomst heel snel weer met deze man zou gaan afspreken. Fleur had in tijden geen date meer gehad. Ze vertelde over haar laatste geliefde, een Rus, die ze via internet had ontmoet. Ze viel op Slavische types, zei ze, en dan met name op hun scherpe jukbeenderen. Uiteindelijk hadden ze elkaar twee of drie keer in het echt ontmoet, maar er bleek sprake van nul aantrekkingskracht, afgezien van die jukbeenderen dan. Ook communiceren was moeizaam gebleken; waarschijnlijk was chatten dankzij Google translate toch makkelijker.

Terwijl haar reisgenoten om haar heen verder kletsten dacht Isabella aan Andrea, de ober in het café van warenhuis Rinascente in Florence. Ze had hem ontmoet toen ze, op stoffenjacht met haar laatste euro's, een pauze had genomen van het shoppen en op het dakterras was gaan zitten voor cappuccino en een aardbeiengebakje. Andrea had haar de cappuccino gebracht met een schaalte koekjes, het bovenste koekje was in de vorm van een hartje geweest.

“That one’s specially for you” had hij erbij gezegd en haar aangekeken met een doordringende en bijna lachwekkende omfloerste blik.

Cheezy? Enorm ja, maar na god mag weten hoelang al zonder enig romantisch contact vond ze het best een leuke afwisseling. Na het gebak en de koffie wilde ze nog naar twee stoffenzaken, materialen inkopen voor haar noodlijdende zaak. Het was toen al een aflopende zaak geweest. Was haar bezoek aan Florence een wanhoopsoffensief geweest? Ze wist het niet meer. Misschien had ze wel nog één keer, voordat ze de stekker definitief uit haar

prachtige atelier zou trekken, als een geslaagde zakenvrouw door haar geliefde Florence willen lopen. En een gebronsde geïnteresseerde Italiaanse ober had zeker als een leuke bonus gevoeld. Tijdens het afrekenen had ze, als in een waas, haar kaartje tevoorschijn gehaald.

“This is my number...” Waar haar basiskennis van het Italiaans was gebleven, geen idee. “Tonight, at seven, I’ll be free.”

Donkere indringende ogen, die nog donkerder en indringender leken te worden. “Seven thirty, I’m free too. Here, downstairs”, en hij had naar beneden gewezen.

De ingang van Rinascente, waar ze die avond om half acht had staan wachten voor een gesloten ingang totdat Andrea was komen voorrijden op een glimmende Vespa. Het was een enorm cliché geweest, achterop die scooter, rijdend langs de oever van de Arno naar een restaurant waar het had geleken alsof hij iedereen kende en waar de communicatie uitermate moeizaam was verlopen en ze niet verder waren gekomen dan Amsterdam, red light district, fietsen en dat Florence toch echt de mooiste stad van Italië, nee, de hele wereld was. Ze waren naar het Piazzale Michelangelo gereden voor het fraaie uitzicht over de stad en een stevig potje tongzoenen en vandaar naar haar airbnb in Oltrarno, waar hij op had aangedrongen. Ze had ergens ook niet willen weten hoe het er bij hem thuis aan toeging. Een vrouw die tevergeefs op hem wachtte? Die hij had laten weten dat hij tot laat met vrienden op stap was? Of misschien wel een mamma die de lasagne nog warm hield? Het was allemaal niet ter sprake gekomen en ze had er bewust niet naar gevraagd. In haar kleine airbnb hadden ze een prima nacht beleefd vol redelijke prestaties tussen de lakens van zijn kant, die hij goedmaakte met zijn eindeloze stroom romantische uitspraken en complimenten tussendoor. Isabella had vooral veel gegrinnikt en het zich laten weggevallen. Ze had het wel best gevonden, hij was in ieder geval niet grof of agressief geweest. De volgende morgen was hij verbazend snel aangekleed, en had hij vol vuur afscheid genomen. Ze zouden elkaar nog heel veel gaan zien. Want zo’n bijzondere nacht, dat had hij nog nooit meegemaakt. Maar nog voordat Isabella zich had kunnen wentelen in zijn woorden, had hij zijn schoenen al aangetrokken en sloeg de voordeur achter hem dicht. Ze had gezien dat hij haar visitekaartje op het aanrecht had laten liggen.

Op het Griekse pleintje was Oscar ondertussen weer aan het woord, om honderduit te vertellen over zijn zoektocht naar ware liefde. Ze kenden nu alle drie zo langzamerhand zijn verhaal over de twee kinderen, de narcistische ex, zijn volle schema en zijn zoektocht naar een vrouw en gezin. Nu had hij het erover hoe moeilijk het was om, met zijn persoonlijkheid en vele interes-

ses, een fatsoenlijk tinderprofiel aan te maken.

“Kijk, ik vind mijzelf best een onconventioneel figuur. Ik doe veel meer dingen dan andere tweeënveertigjarigen. Ik zit qua energie meer in de hoek van de dertigers. Maar: ik ben wel bereid om heel veel van die activiteiten op te geven. Een gezin hebben is hartstikke veeleisend, dat weet ik heus wel, en ik zal ook echt de eerste zijn om tijd en ruimte vrij te maken voor dat gezin. Maar hoe moet ik dat in ‘s hemelsnaam in een tinderbeschrijving zetten?!”

“Is je huis eigenlijk wel groot genoeg voor een gezin?” vroeg Fleur plotsklaps. Op zich een legitieme vraag, maar toch had ze ‘m beter niet kunnen stellen, dacht Isabella. Want ook dit bleek een onderwerp waar Oscar veel over te zeggen had.

“Jaaa, oh zeker wel! Ja, en mijn huis is ook echt bijzonder. Ik heb namelijk een groot gedeelte zelf gebouwd, echt zelf, met mijn blote handen.” Ter verduidelijking tilde hij zijn beide handen even op en keek Fleur, Tessa en Isabella betekenisvol aan. “Ik heb een uitbouw aan de woonkamer, nou, die heb ik dus zelf ontworpen en gebouwd. Eerst wat muren onder handen genomen, afgebroken, opnieuw opgebouwd, de trap verplaatst, zodat ik ruimere woonkamer zou krijgen, met een nieuwe serre er dus bij. Dat valt ook echt op in de straat.”

Isabella moest toegeven dat het als een knap staaltje werk klonk, na twee decennia op zichzelf wonen kon ze nog steeds niet fatsoenlijk een lamp ophangen. Ze deed het hem niet na. Maar zo langzamerhand begon ze naast een flinke dosis bewondering voor zijn zelfverzekerdheid en authenticiteit, toch ook irritatie te voelen. Was er überhaupt iets dat hij niet kon? Een beetje bescheidenheid zou hem niet misstaan. Aan Fleurs gesnuif en onderuitgezakte houding te zien dacht zij er waarschijnlijk hetzelfde over. Dat ontging Oscar echter volkomen.

“Dus ja, daar past prima een gezin in. En ik heb natuurlijk ook de tuin een flinke beurt gegeven toen ik er ben gaan wonen. Een mooi grasje aangelegd, zelf, hé, een paar struiken...en een schuur achterin de tuin voor de fietsen. Maar, even terug, jullie snappen, ik ben echt een onconventioneel type! En eigenlijk ben ik dubbel zo onconventioneel, want ik ben dus bereid om mijn leven helemaal om te gooien. Maar hoe leg ik dat uit, in een klein stukje tekst? Tot nu toe heb ik zes echte relaties gehad in mijn leven, allemaal met narcistische vrouwen. Ergens doe ik dus iets helemaal fout.” Isabella spitste haar oren bij die laatste opmerking. Daar was het weer, die opvallende openheid en eerlijkheid. Maar hoorde ze het nou goed? Zes vrouwen, en allemaal narcistisch? Narcisme, betekende dat niet dat je alleen maar aan jezelf kon denken? Dat je ervan uitging dat de wereld om jou draaide, en je je faliekant

niet in anderen kon verplaatsen? Er begon een klein lampje in haar hoofd te branden, en ze dacht terug aan een opmerking van Fleur over hun eerste vakantiedag. Terwijl zij naar Epidaurus waren gegaan, had Fleur de middag doorgebracht met Claudia en Oscar. Ze waren naar een stil strandje gegaan in de buurt van Tolo, dat moeilijk te bereiken was. Althans, moeilijk voor Fleur, die met haar pijnlijke gewrichten de steile weg amper aankon. Op het strand aangekomen, had ze met tegenzin toch maar verteld hoe het zat met haar gewicht, slechte gesteldheid en de oorsprong van haar littekens. Na een uurtje of drie zonnebaden en zwemmen hadden ze besloten terug te gaan naar het hotel. Er liep ook een geasfalteerde weg terug naar het hotel. Volgens Oscar was dat een prima alternatief geweest voor het steile bergpad, drie kilometer bergopwaarts, zonder trappen en loszittende stenen. Fleur had hem opnieuw moeten uitleggen dat die weg voor hem misschien geen enkel probleem was, maar voor haar toch echt te hoog gegrepen. Ze zou wel een taxi nemen. Ze had die avond over het incident verteld tijdens het diner, en dat met name Oscars enorm verbaasde blik dat ze de geasfalteerde weg niet had willen nemen, haar zo had geraakt. Als hij dat stuk kon lopen, kon zij dat toch ook wel? Hoe had hij zo snel kunnen vergeten dat zij dat gewoonweg niet kon? Over narcisme gesproken. Isabella was al wat minder verbaasd over Oscar en zijn eeuwige zoektocht, en plotsklaps schoot haar iets te binnen. Ze was niet bepaald een tinder-expert en ook geen woordkunstenaar, maar er begonnen wat puzzelstukjes op z'n plaats te vallen.

“Oscar, als jij het zo belangrijk vindt dat vrouwen weten dat jij jouw bijzondere, uh...onconventionele leven opzij wil zetten voor kinderen en een gezin, waarom zeg je dat dan niet gewoon? Precies zo? Ik bedoel, begin je profiel met wat je nu ook allemaal hebt staan, met, weet ik veel, wat je allemaal wel niet doet en onderneemt en klust, en dat je veel meer energie hebt dan je leeftijdgenoten, en zet er daarna dan heel duidelijk achter dat je bereid bent dat allemaal, hups, hatseflats, aan de kant te zetten voor die Ene Ware en voor kinderen. Zeg dat je daar klaar voor bent. Dat je nu heel, heel graag aan kinderen wilt beginnen.”

Oscar zat haar onbewogen aan te kijken.

“En als je het dan per se wil, zet je er toch ook gewoon letterlijk ‘onconventioneel’ bij?”

Daar moest hij om lachen. Dook in zijn achterzak om zijn mobiel te pakken en begon druk te typen.

“Ik schrijf het effe op.”

Daar was die openheid weer. Ergens kon ze ook niet anders dan hem bewonderen.

Hoofdstuk 5

Stranddag nummer twee

De felle zon prikte om acht uur 's ochtends al danig in haar ogen. Isabella besloot de luiken nog maar even gesloten te laten en liep bibberig van de hoeveelheid Aperol de avond ervoor in het semidonker terug naar bed. De zonovergoten ochtend zonder wolkje aan de lucht en de broeierige warmte voelden toch wat vreemd aan na zo'n lange avond. Of nou ja, avond.... Ze waren nog tot heel laat doorgedaan daar op het kleine pleintje met de terracottapotten. Na haar Tinder-advies aan Oscar was er vrolijk verder gediscussieerd over de zoektocht naar liefde en alle perikelen die erbij hoorden. Een beetje losgekomen door de Aperol spritz had Isabella op een gegeven moment eerlijk bekend dat ze online daten en al die dating apps echt een ramp vond. Daarop was Oscar in lachen uitgebarsten.

“Nou, dat is het maar goed dat je niet mee was op de singlereis die ik twee jaar geleden heb gemaakt! Daar deden ze niet anders!” Isabella had hem verbaasd aangekeken.

“Hoezo, Tinderen op een singlereis? Was het aanbod in levenden lijve niet toereikend?”

“Nou, blijkbaar niet!” Hij had breed zitten lachen. “Het was een mountainbike-reis in de Pyreneeën en het was de tweede, avond? We gingen ergens eten met de hele groep, we waren met zo'n dertig man, en het was echt een hele mooie locatie. Aan de rand van, ik weet het niet, San Sebastian, of zo? Nou ja, hoe dan ook, mooi terras, langs een grote boulevard, en een hele goede kaart. En ik zweer het je, ik merkte halverwege het eten opeens dat het stil werd. Serieus, er werd bijna niet meer gepraat. Dus ik kijk om mij heen, en ik zie de meesten alleen maar op hun telefoon kijken. En je weet hoe die beweging eruitziet, die vingers herken je meteen, ik zweer het je: ze zaten

al-le-maal te swipen op lokale tinder-profielen! En toen ik het vroeg, was er ook nog eens niemand die erover loog!”

Isabella had haar oren niet kunnen geloven. Aan Fleur en Tessa's gebrul te horen zij ook niet.

“Dat één je toch niet!” Tessa had zo hard moeten lachen dat ze helemaal rood was aangelopen. “Waarom?? Effe eerlijk Oscar, waren je reisgenoten dan zó lelijk?”

“Euhhh...” Oscar had een enorm schuld bewust gezicht getrokken, waarop ze alle drie nog harder hadden moeten lachen.

“Ho, wacht even!” Fleur had hem volverwachting aangekeken. “En jij?? Zeg es eerlijk, wat deed jij toen, Oscar? Ging jij rustig door met paella eten, of ben jij ook vrolijk gaan swipen?”

Oscar had al kreunend zijn ogen dichtgeknepen en had zijn handen voor zijn gezicht geslagen.

“Schuldig...”

Het gegel van de drie dames was loeihard geweest.

In de loop van de avond waren de kinderen op hun racefietsjes opeens allemaal verdwenen. Het licht in de kamer achter het balkon was uitgegaan en ook de Grieken in de bar waren plotsklaps vertrokken. Ze waren uiteindelijk de laatste gasten op het terras geweest. In het steegje dat naar de taxistandplaats leidde had het al naar vers brood geroken, de zwerfhonden waren in geen velden of wegen meer te bekennen. Ondanks de vele biertjes en cocktails en hun uitbundige gesprekken hadden ze in tevreden stilte door het steegje gelopen, ieder opgeslokt door zijn eigen gedachten na een uiteindelijk toch behoorlijk geslaagde avond.

Ja, Isabella voelde zich wazig, ietwat gedesoriënteerd en duf, maar tegelijkertijd ook erg tevreden na zowaar een gezellige avond en het vooruitzicht van opnieuw een relaxte stranddag. Ze dacht terug aan de informatieavond, waarop Beachbabe de groep enorm enthousiast had verteld over een luxe beachclub in de buurt met bedjes aan het water en parasols met ingebouwde belletjes voor de bediening. Vanaf dat moment had ze zich voorgenomen daar minstens één vakantiedag te gaan liggen bakken en braden, onderwijl frappé bestellend. Wat heet, één dag? Zo zou ze wel een hele week kunnen doorbrengen.

Ze kleedde zich langzaam aan, pakte sloom haar strandtas in - haar bikini was alweer droog - en ontbeet nog veel langzamer met watermeloen onder de pergola van een uitgestorven restaurantterras. Er waren geen bekenden te zien. Toen schoot haar te binnen dat een groot gedeelte van de groep vandaag

wél op excursie was. Een jeepsafari, om precies te zijn. Wat had Beachbabe daar ook alweer over gezegd? Dwars door het schiereiland crossen en 's middags zelf een Griekse lunch koken. En een klooster bezoeken. De drie vriendinnen zouden meegaan, net als José en Stefan. Ze vroeg zich meteen ook af wat de mannen gisteravond nog hadden gedaan. Na thuiskomst met de taxi was het stil geweest in het complex. De bar was natuurlijk allang dicht geweest. Krekels en een druppelende waterslang, vlak voor haar balkon, meer was er niet te horen geweest.

Na wat snelle appjes heen-en-weer trof Isabella Tessa en Fleur bij de taxi-standplaats. Het liefst was Isabella gaan lopen, maar aangezien Fleur dat natuurlijk niet kon deed ze water bij de wijn en deelde mee in de taxikosten. Maar niet echt van harte, en Isabella wist dat Tessa daar ook wel een beetje klaar mee was. Ze had Isabella al eerder verteld dat ze graag meer aan haar sportschema wilde werken, in verband met een hardloophwedstrijd die ze dit najaar ging lopen. Vooralsnog lukte dat van geen meter. Waarschijnlijk verlangde Tessa er toch steeds meer naar haar eigen plan te trekken, het was Isabella al eerder opgevallen hoe Tessa's gezicht betrok zodra ze met meer dan twee personen waren. Ondanks de gezellige avond lachte ze de afgelopen dagen steeds minder en fronste des te meer.

De taxi reed dit keer niet de hoofdstraat in, maar liet de haven achter zich en nam de weg parallel aan zee. Tussen de huizen en resorts door was steeds een strookje strand en water te zien. De tuinen lagen zo goed als direct aan zee, nergens obstakels zoals hekken of struiken. Alsof ze met de taxi zo het water in zouden kunnen rijden. Ze passeerden ruïnes die deden denken aan de aquaducten van Rome of de opgravingen in Athene. Na een vervallen tennisbaan gepasseerd te hebben stopte de taxi voor een verdord grasveldje, omzoomd door cipressen. Er liep een gedachteloos aangelegd pad dwars over het veld, van eenvoudige vierkante stukken steen, dat verdween in de schaduw tussen de cipressen.

“Behind it is beachclub Apollo!” wees de chauffeur.

Weer overviel Isabella de enorme droge hitte buiten, extra voelbaar na de loeiende airconditioning in de taxi. Begeleid door een koor van cicaden liepen ze van tegel naar tegel tussen de bomen door, totdat er vlak voor hun neus een laag gebouw opdoemde, wit gestuct en met een rieten dak. Isabella kon haar ogen niet geloven: ze keek uit over een kraakhelder terras, vol witte en beige meubels, met enorme rieten lampen aan de opengewerkte overkapping. Overal witte servetten, gigantische waterglazen, koperkleurig bestek en zachte muziek uit onzichtbare speakers. Isabella bleef verbluft midden op het terras staan en liet haar blik over een langgerekt kiezelstrand vol witte

loungebedjes en rieten parasols glijden. Zelfs de kiezels leken extra geboend en glanzend wit. Het paviljoen zelf baadde in het licht door de vele ramen, van plafond tot vloer. Kwam deze tent linea recta uit een glossy vakantiebrochure, of wat? Het brede strand werd aan de linkerkant begrenst door een stenen burcht op een landtong, waarachter nog net een stukje Tolo te zien was. Rechts lag in een verder weggelegen baai een onbekend dorpje, er lagen vaag zichtbaar gekleurde bootjes in de haven. Er was niets anders te horen dan het zachte geklots van het water, dat overigens tot net vlak voor de bedjes kwam. Medewerkers van de beachclub liepen rond in opvallend modieuze linnen bedrijfskleding. Isabella keek vol bewondering naar de grijze shorts met een diagonale overslag aan de voorkant, de fijn afgewerkte witte shirts en de perfect zittende wijde pantalons. Dat was niet zomaar linnen, maar een kostbaar maaksel. Haar handen jekten.

Ze waren waarschijnlijk nog erg vroeg, afgezien van het personeel was er geen mens te bekennen. Gelukkig maar, want nu konden ze de beste plekken uitzoeken. Drie witte bedjes vlakbij zee werden het, nadat ze elkaar even stompzinig grijnzend hadden staan aanstaren. Het water was glashelder, ieder kiezeltje even goed zichtbaar, elk visje te spotten. Terwijl Tessa en Fleur zich installeerden met leesmateriaal en zonnebrand, wist Isabella niet hoe snel ze het bestelsysteem op de steel van de parasol moest uitproberen. Gelukzalig bestelde ze een frappé bij een vriendelijk lachend meisje. Fleur trok een afkeurend gezicht.

Ze lazen wat, ze bruinden wat bij, zochten glanzende kiezels in de branding en een enkele keer leverden ze commentaar op de badkleding van een andere gast.

“Zie je dat broekje?”

“Nou, en of. Al zou ik het eerder een veter noemen.”

“Als ik ooit zo’n broekje aantrek, hoop ik echt dat iemand mij even terugfluit.”

“Ik help je hopen. Dat kán gewoon niet.”

“Echt niet. Kan gewoon niet.”

“Daar dan! Serieus, dat is echt een mooie kleur bikini. Zeker met haar teint.”

“Ja, met haar teint wel. Maar als je ook maar iets te wit bent, kan het eigenlijk niet.”

“Nee, dan moet je een effe tint dragen.”

“Nee inderdaad. Maar zij kan het hebben.”

“Ja, zij kan het hebben.”

Heerlijk, hersenloos gedoe. Je kon er geen buil aan vallen. Isabella vond

het wel best. Wat konden ze anders? Ze waren wegens omstandigheden op elkaar gezelschap aangewezen, kenden elkaar niet zo best, en ze merkte zelf ook wel dat ze niet zo goed meer wist waar ze het over moesten hebben. Isabella had ook graag wat willen kletsen over haar lievelingsthema's, zoals stoffen, patronen, haute couture, tentoonstellingen, kunst, design, dat soort dingen. Maar ze had al snel gemerkt dat zowel Fleur als Tessa deze interesses niet met haar deelden. Dat had ze overigens niet specifiek hoeven vragen. Fleur liep elke dag in een van haar vertrouwde donkere capribroeken, die ze in het zwart, donkerblauw en grijs leek te hebben, of ze nu naar het strand ging, een busexcursie maakte of uit eten ging. Ze had geen strandtas, alleen een zwarte rugzak waar ze een badhanddoek en een heel pakket tijdschriften in duwde. Een keer had Isabella gevraagd of ze geen zomertas of iets dergelijks had. Daarop had Fleur zo verbouwereerd "Nee, natuurlijk niet!" geantwoord, dat Isabella niet had durven doorvragen. Tessa had wel een strandtas bij zich en droeg de meest vrolijke en goed zittende zomerkleding. Toch had Isabella ook bij haar het gevoel dat ze niet op één lijn zaten wat mode en design betrof. Ze deelden hetzelfde gevoel voor droge humor en Netflix-series, maar Tessa was verder niet bepaald geïnteresseerd in cultuur. Ze had Isabella niet-begrijpend aangekeken toen die over de Marais had verteld en had spottend uitgeroepen dat ze natuúrlíjk nog nooit in het Rijks was geweest toen Isabella op een onbewaakt ogenblik enthousiast het Rembrandtjaar had genoemd. Ze voelde zich op dat prachtige strand tussen de twee andere meiden toch ook een beetje alleen. Tessa voelde zich waarschijnlijk ook zo. Ze struinde die ochtend veelvuldig rond in de branding en zat soms een tijdlang op haar hurken naar kiezels en schelpen te zoeken. Als ze al op haar bedje lag was het vooral met haar iPhone in. Het was gek, maar het zou Isabella ergens niet verbaasd hebben als ze zich alle drie uiteindelijk beter op hun gemak hadden gevoeld als ze hier alleen zouden liggen, en niet in elkaars gezelschap.

*

Na de lunch op het designterras, die qua prijs beter bij het interieur paste dan bij de kwaliteit van het eten, vroeg Isabella zich terug op haar bedje af of ze nog een frappé zou bestellen. Ze had er nog maar één gedronken die dag, dus wat haar standaard koffie-regel (maximaal twee per dag, espresso na het eten niet meegeteld) betrof zat ze nog goed. Ze draaide zich net op haar zij om beter bij het knopje voor de bestellingen te kunnen, toen ze twee bekende gezichten hun kant op zag komen. Joost en Sunshine Sam. Joost liep aarzelend lachend hun kant op, Sunshine Sam in zijn kielzog. Die keek stuurs richting

de burcht. Pas nadat ze vlakbij stonden, Joost wat dralend en zoekend naar een vrij bedje, draaide Sunshine Sam zich om, ging recht op Tessa's bedje af en ging er wijdbeens voor staan, handen in de zij.

“Wat ben jij een bítch!” spuugde hij er zowat uit. “Wat denk jij wel niet, om zo met andere mensen om te gaan? Voel jij je te goed of zo, dat je niet eens normaal wil afspreken??”

Er viel in een klap een doodse stilte over het gehele terras. Isabella voelde hoe het koude zweet haar uitbrak terwijl voor haar gevoel iedereen hun kant op staarde. Tessa zat als versteend op haar bedje. Zelfs drie bedjes verder voelde Isabella de hete woede die van Sunshine Sam leek af te komen. Joost wipte onzeker van zijn ene voet op de andere, en met zijn hand raakte hij even het shirt van Sunshine Sam aan.

“Hé man, kom op, zullen we effe een plekkie zoeken? Nemen we een biertje.....”

Verbaasd keek Sunshine Sam Joost aan, alsof hij nu pas doorkreeg dat hij er ook was. Dat verbrak de betovering voor iedereen, vanuit haar ooghoeken zag Isabella hoe Fleur zich snel herpakte en in drie stappen voor Sunshine Sam stond. Ze keek hem doordringend aan.

“Jij-spoort-niet. Hou je verdomme een beetje in en ga alsjeblieft weg.” Sunshine Sam staarde haar aan, leek even naar woorden te zoeken en haalde daarop zijn schouders op. Samen met Joost liep hij naar de rand van het terras om een bedje te zoeken. Joost keek nog even verontschuldigend over zijn schouders hun kant op.

Ze bleven met z'n drietjes verbouwereerd achter, terwijl om hen heen de andere gasten langzaam weer begonnen te kletsen. Op het bedje van Tessa was genoeg plaats om alle drie verslagen op neer te zakken. Tessa keek nog steeds volkomen verbijsterd, haar ogen leken bijna uit hun kassen te ploppen. Na een paar minuten leek ze haar stem weer te hebben gevonden.

“Wat was dát in godsnaam?!” hijgde ze. “Jezus, die vent is echt achterlijk! Jammer hoor, dat ik je moet teleurstellen over een date, maar dit is echt fucking belachelijk! Doe effe normaal man!”

Ze keek in de richting van de bedjes waar de mannen waren gaan liggen.

“Hij spoort gewoon echt niet” antwoordde Fleur. “Christus, wat een malloten lopen hier rond...” Isabella dacht precies hetzelfde.

“Echt, maak je verder nou geen zorgen.” ging Fleur verder. “Nou weet je tenminste dat je helemaal goed gekozen had. Stel je voor dat je dáármee op date was gegaan!”

Tessa schudde vertwijfelt haar hoofd.

“Ik doe dit echt nooit meer. Serieus, ik doe het nooit meer...” Ze leek het eerder tegen zichzelf te hebben dan tegen Fleur of Isabella.

“En, ben je nu niet hártstikke blij dat je vanavond gezéllig met de groep mag gaan eten?” Isabella deed een flauwe poging om de sfeer iets op te krikken. Tessa produceerde een waterig lachje.

“Nou, ik kan niet wachten.” antwoordde ze bibberig.

“Ja, stomme vraag eigenlijk. Frisse duik dan maar?” stelde Isabella voor. Fleur hoefde niet zo nodig, dus liepen Tessa en zij het warme water in.

“Als dit normaal is voor een singlereis, dan bedank ik in de toekomst voor de eer.” Tessa trok haar bikinitopje recht en frummelde wat aan de cups.

“Ik weet het.” antwoordde Isabella. “Ik heb één keer eerder zo’n reis gemaakt, een paar jaar geleden. Weirdo’s en mafkezen zitten er altijd wel bij. Alleen, toen waren we met z’n vijfendertigen. Dan valt een mafkees veel minder op dan als je maar met z’n dertienen bent. Nu zitten we zo op elkaars lip. En de verhouding redelijk normaal tot behoorlijk vreemd is bij ons toch wel heel erg uit balans om eerlijk te zijn...”

Ze zwommen wat rond en draaiden hun gezicht naar de zon en het strand. Ze zagen hoe Joost was opgestaan en ook het water inliep.

“Hee, gaat het?” vroeg hij toen hij vlakbij was. Tessa knikte.

“Ja, hij spoort ook niet helemaal hoor. Het ene moment doet ie leuk mee en heb je d’r een hoop lol mee, het andere moment.... zit ie boos voor zich uit te kijken. Hij is echt zo vaag!”

“Wat bezielt hem toch? Waar heeft hij dan zo’n last van?” vroeg Isabella.

“Ah joh ’t is een vaag verhaal. Hij zegt er eigenlijk niks over. Soms heeft hij het ineens over zijn ex, en over drie kinderen, en dat hij gaat feesten in het weekend, met pillen en zo. Na ja, niet echt duidelijk allemaal. Maar hij heeft echt van die stemmingswisselingen weet je. Gisteren gingen we met de scooter op pad, en dat was op zich gewoon leuk. Maar soms, ja, dan is hij, uh, even de weg kwijt, of zo, dan wil hij niet praten of contact.”

Hij keek aarzelend op.

“En hij is goed pissed dat hij nu niet weet wat hij vanavond moet doen.”

Tessa en Isabella keken hem met gefronste wenkbrouwen aan.

“Wat hij vanavond moet doen...? Oh wacht!” Isabella snapte hem al. Het ging uiteraard om dat geregelde diner van Beachbabe. Hij had zich natuurlijk afgemeld via de groepsapp en niet meer aangemeld.

“Je bedoelt het groepseten?” vroeg Tessa.

“Ja!” Joost knikte erbij.

“Geen idee wat hij gaat doen, maar daar zat hij vandaag enorm over te zeuren.”

“Maar waarom heeft hij Beachbabe dan niet opnieuw geappt?” vroeg Isabella zich hardop af. Joost haalde zijn schouders op.

“Hee, en waar is Patrick eigenlijk?” vroeg Tessa. “Die ging toch ook niet mee met die jeepsafari?” Joost haalde weer lachend zijn schouders op.

“Geen idee. Die komt als het goed is ook hiernaartoe. Ik ben eerst effe gaan winkelen voor zonnebrand en toen naar hier. Hij wilde nog uitslapen. Die zat gisteravond nog achter die twee Zweden aan.”

Zweden? Oh verdraaid, dat waren die twee meisjes die zich recht tegenover de bar aan het insmeren waren. Daar had hij het inderdaad nog over gehad tijdens het eten vrijdag. Isabella had het gevoel dat het alweer dagen en dagen geleden was. Ze keek Tessa aan die al net zo’n veelbetekenende blik had. Ze schudde haar hoofd.

“Never a dull moment.” Isabella grinnikte.

“Zeg dat wel.”

Ach, die dull moments. Ze had zo langzamerhand wel naar wat meer dull moments verlangd, bedacht Isabella zich later. De rest van de middag hadden ze geprobeerd zich zo goed en zo kwaad als het kon te concentreren op het strand, de beachclub en de mooie omgeving. Ze gaven tijdschriften aan elkaar door (Fleur las o.a. Psychologie Magazine en had met een vies gezicht Isabella’s Harper’s Bazaar aan de kant gelegd), Tessa was op een gegeven moment haar teennagels gaan lakken en Isabella had geprobeerd haar bikinitop omlaag te schuiven zodat ze minder last zou hebben van witte strepen. Maar de fijne sfeer van de ochtend kwam definitief niet meer terug en Isabella en Tessa hadden opgelucht hun spullen bij elkaar gezocht nadat Fleur voorstelde een taxi terug te nemen. Nadat de taxi hen had afgezet bij het hotel was Fleur linea recta naar haar kamer gegaan en had Isabella met Tessa staan discussiëren over nog een eventuele duik in het zwembad, toen Penny opeens uit de receptie was komen aansnellen. Uit haar blik sprak iets dat verdacht veel op beginnende paniek leek.

“Isabella I’m sooo sorry! But it’s your room... You need to leave, it has been claimed by a tour operator!”

Isabella had zich moeten inhouden om niet hardop te vloeken. Dit was nu precies waar ze zo bang voor was geweest. Penny had het haar al eerder gezegd, haar eenpersoonskamer was onder voorbehoud en kon ieder moment door een touroperator opgeëist worden. En de rest van het hotel zat sowieso helemaal vol. Maar ze had de gedachte aan nog een keer verhuizen volledig verdrongen en stijfkoppig alleen aan de fijne vakantiedagen die voor haar

lagen gedacht. Verdomme, wat moest ze nu doen, weer al haar kleren in de koffer gooien en... opnieuw bij Claudia gaan slapen?? Geen haar op haar hoofd dat daaraan dacht. Ze ging nog liever op een bedje bij het zwembad kamperen. Ze had opgekeken naar Penny's bezorgde gezicht en had op het punt gestaan haar te vragen naar beschikbare kamers bij hotels in de buurt, toen Tessa als reddende engel tussenbeide was gekomen.

"Oh shit, gaat dit over wat je al zei, dat je je kamer zou kunnen kwijtra-
ken?"

"Yep. En geen idee waar ik nou naartoe moet." Isabella had het koud gekregen.

"Nou, dat kom je toch gewoon bij mij op de kamer?" Tessa had het zonder een spoorje aarzeling uitgesproken. Isabella had eerst nog gedacht dat ze het verkeerd verstaan had.

"Euhh, pardon? Meen je dat serieus?" Ze had het bijna niet durven geloven.

"Maar weet je dat wel zeker? Ik bedoel, je hebt toch ook niet voor niets een eenpersoonskamer geboekt?"

Tessa had haar lachend aangekeken.

"Tuurlijk wel, dat is toch niet zo moeilijk? Ik had je dat toch al beloofd? Ik heb plek zat en een extra bed. En trouwens, soms gaat het er toch ook gewoon om dat je elkaar helpt? Jij hebt gezeik met je kamer, ik heb ruimte, nou dan is de optelsom toch snel gemaakt."

Isabella had Tessa sprakeloos aangestaard. Penny had glunderend naast hen gestaan, alle paniek als sneeuw voor de zon verdwenen.

"I knew this would happen! Good for you Isabella, you need to stay with a friend. Move rooms, and then bring me your old key later!"

En voordat Isabella ook maar iets had kunnen zeggen was ze alweer terughuppeld naar de receptie.

"Tess, weet je dit écht wel zeker?" Voor de zekerheid had ze het nog maar een keer gevraagd. Tessa had haar laconiek aangekeken.

"Ja joh, t is wel goed hoor. Maak je niet te sappel. Wat moet je dan, terug naar die snurkkamer? Da's toch ook geen optie?"

Nee, Isabella had er inderdaad niet aan moeten denken.

"Super-, echt, súperveel dank!" Ze had niet geweten hoe ze Tessa had moeten bedanken. Het liefste had ze haar een dikke knuffel gegeven, maar ze had gemerkt dat Tessa niet zo aanrakerig was, dus dat had ze toch net niet aangedurfd.

"Oké, goed, ik ga naar mijn kamer, pletter al mijn spullen snel in mijn koffer en dan kom ik jouw kant op. Tien minuutjes, is dat goed?"

“Is goed hoor, kalm aan. Je weet waar ik zit hè, bij jou de trap af en de eerste rechts.”

Snel was Isabella naar haar oude kamer gelopen (kamer nummer drie alweer, in een vakantie van nog geen hele week, wat een prestatie!) en had lukraak al haar kleding in de koffer gegooid. Hetzelfde met de toiletpulletjes in de toiletta's en handdoeken en zonnebrand in haar strandtas. Ze begon hier handigheid in te krijgen. Na twee keer hen en weer lopen was alles verhuisd en stonden haar spullen in Tessa's reeds overvolle hotelkamer. Vol verbazing was Isabella die kamer binnengegaan. Het was alsof er een kledingbom was ontploft. Vier identieke bh's in vier verschillende kleuren lagen op de make up-tafel, zomerjurken waren aan hangers aan de buitenkant van de kledingkast opgehangen en twee of drie ragfijne rokken lagen over de rugleuning van een stoel. Grappig genoeg was de kledingkast zo goed als leeg. Mooi, had Isabella gedacht. Dan hang ik daar mijn spullen wel in. Het bed naast de balkondeuren was nog vrij geweest, net als twee nachtkastjes. Meer had ze niet nodig gehad.

*

“Zal ik eerst douchen? Al dat zout en plakkerigheid van de zonnebrand en zo.” Isabella voelde hoe het zand nog aan haar bovenbenen plakte.

“Is goed, dan spoel ik nog even mijn bikini uit!”

Isabella stond zich al half en half op het badmatje uit te kleden toen Tessa vrolijk de badkamer binnenkwam. Slechts gekleed in een onderbroek. Ze mocht dan wel niet heel erg van het aanraken zijn, ze had er blijkbaar totaal geen problemen mee om met z'n tweeën bloot in de badkamer te staan.

“Euhh, oké, dan ga ik, euhh, nu even douchen.”

Isabella keek een beetje gegeneerd om zich heen, maar besloot toen toch maar haar kleren uit te trekken en onder de douche te stappen.

“Ja tuurlijk, ik ben zo klaar hoor!” zei Tessa terwijl ze halfnaakt aan de wastafel haar bikini begon uit te spoelen.

Oké, dat was even wennen..... maar toen dacht Isabella terug aan de opgeschroefde sfeer in de kamer met Claudia en was meteen onmetelijk dankbaar dat het blijkbaar ook zo kon.

Terwijl ze stond te scrubben, klonk de ‘ping’ van een telefoon. Ze hoorde Tessa de kamer weer inlopen en in haar tas rommelen.

“Jezus...!”

“Wat? Wát?” riep ze vanonder de douche vandaan.

“Er staat een bericht in de groepsapp, van een van die drie vriendinnen.

Vraag me niet welke, want ik hou ze niet uit elkaar. Maar ze schrijft dat ze vindt dat alle vrouwen vanavond een jurkje moeten aantrekken, voor het diner.”

“Húh? Wat? Waaróm?” Isabella kon het maar moeilijk verstaan met het stromende water.

“Ja, dat komt nou binnen...Omdat het zo leuk is voor de mannen! Jezus, dat meen je toch niet?!”

“Wat, staat dat er echt?”

Isabella kon haar oren niet geloven. Snel spoelde ze de hoopjes scrub van haar benen af en sloeg een handdoek om. Terwijl er overal om haar heen plasjes water op de grond verschenen liep ze snel de slaapkamer in, waar ze Tessa naast de kledingkast aantrof met haar iPhone in de hand. Aan haar gezicht te zien was ze stomverbaasd en probeerde ze tegelijkertijd een enorme lachbui in te houden. Isabella keek naar het beeldscherm. Het stond er echt. Met een hele trits smileys er nog achteraan ook.

“Is dit echt serieus?” Tessa zette haar handen in haar zij. “Een jurk aantrekken speciaal voor die vijf gasten, waarvan er minstens twee zwaar depressief en strontchagrijnig zijn? Dat meen je toch niet. En waar komt dit zogenaamde groepsgevoel opeens vandaan? Mens, je gaat alleen maar met die vriendinnen van je op stap. Wat nou groepsreis.”

Tessa gooide de iPhone op haar bed en draaide zich om naar Isabella.

“Oké. Nou moet ik dus een jurk aan gaan trekken voor een vent die mij een bitch heeft genoemd, een vent die steeds chagrijniger wordt en een vent die er altijd maar bijstaat en niets doet. En dat moet van een irritant wijf waar ik de afgelopen dagen nog geen vijf woorden mee gewisseld heb, omdat ze alleen maar met haar vriendinnen op pad is.” Ze keek Isabella uitdagend aan.

“Nou, Sunshine Sam is er straks niet bij, toch? Die had niks geregeld voor vanavond.”

“Oh ja. Nou, wat blijft er dan nog over? Een chagrijn, een narcist, een stille en iemand die we sinds de aankomst nog amper gesproken hebben. Maak me gek.”

Er klonk weer gepiep. Tessa keek naar haar scherm

“De andere twee vriendinnen zijn lááíend enthousiast.”

“Dat zal best.” antwoordde Isabella.

Ze werd knap nijdig van dit zootje vriendinnen. Lekker dagenlang een groep in een groep vormen en volledig je eigen plan trekken en nou opeens met zo’n achterlijk idee komen.

“Nou, wat denk je, doen maar? Heb je nog een leuke jurk?”

Tessa liep naar de kledingkast en begon door de kleren aan de buitenkant van de kast te rommelen. Toen Isabella te lang stil bleef draaide ze zich om en keek haar aan.

“Ja, ik heb wel een jurk hoor, maar, waarom moet ik per se een jurk aan, alleen omdat die schreeuwlelijk dat wil? En voor wie? Die vier mannen? Nou sorry, daar hoef ik niet op zo’n manier indruk op te maken. Ik doe een jurk aan, als ik dat wil. En niet iemand anders.”

Ze begon zich af te drogen en liep terug naar de badkamer voor aftersun.

Bullshit natuurlijk, als een man de moeite waard was deed ze met alle liefde een leuke jurk aan. Ze had niet voor niets een knalroze zomerjurkje meege-nomen, dat gebroederlijk naast een gestreept zwartwit exemplaar in Tessa’s kast hing. En wie weet, had ze tot nu toe een gezellige week gehad met mensen waar het enorm goed mee klikte, dan had ze waarschijnlijk geen seconde gearzeld om samen met de rest van de meiden flink aan het opdoffen te slaan. Maar met deze sfeer, en deze zeiklui.... Ze dacht terug aan het welkomstdiner en het eten de avond erna in de haven. Ze had Jacobine best een leuk en inspirerend mens gevonden, zoals ze vertelde over haar eigen zaak en haar liefde voor reizen. Maar die andere twee... Ze had Angela, een blond en slank hittepetitje, nog niets anders zien doen dan met haar armen over elkaar zitten en voor zich uit staren. Er kwam werkelijk geen woord uit. En niet uit onzekerheid of schaamte, want iedereen had het wel een keer geprobeerd aan tafel. Ze antwoordde zonder uitzondering kortaf, met een verveelde ondertoon die blijkbaar standaard in haar stem ingebakken zat, en draaide na ieder antwoord haar hoofd af. Angela’s reisgenoot Chantal was op een bepaalde manier het tegenovergestelde geweest: haar mond stond niet stil, en haar stem was zo schel en hard als een stuk krijt over een schoolbord. Ze lachte onophoudelijk keihard over haar eigen opmerkingen, terwijl Isabella erg geen greintje humor in kon ontdekken. En die twee gingen nu een beetje bepalen wat ze aan moest trekken? Ze konden het bekijken. Terwijl ze haar ondergoed aantrok voelde ze zich heel tevreden met haar standpunt. Maar tegelijkertijd begon zich er een gevoel van schaamte te ontwikkelen. Zonder dat ze het kon tegenhouden be kroop haar het vermoeden dat ze zich ook een beetje kinderachtig gedroeg.

Ze zakte op de wc-bril neer. Wat was dat toch, dacht ze, dat als je je met een groepje ophoudt op zo’n klein territorium het wel leek alsof je in een soort cocon zat, waar heel andere regels golden dan in de normale wereld. Gevoelens werden uitvergroot en heftiger ervaren, persoonlijke relaties ontwikkelden zich vele malen sneller en intenser dan normaal. Ze zag het

aan Patrick's zwaarmoedigheid en Sunshine Sam's woede-uitbarstingen. Ze hoorde het aan Fleurs aanvallende toon en zag het aan haar lange broeken. En ze merkte het aan zichzelf, aan hoe snel ze geïrriteerd raakte, hoe snel ze boosheid voelde opkomen als ze geconfronteerd werd met voor haar gevoel te dure diners en excursies. En dus daarom had ze, als een eigenwijs kind dat weigerde een muts op te zetten terwijl het buiten te koud was, gewoon geen zin om een jurk aan te trekken.

Terug in de slaapkamer had Tessa een strakke, zwarte bloemetjesjurk aange-trokken. Ze hield nog twee jurken op, een zachtroze doorschijnend geval met plooirok eraan, en een oversized maxijurk met een hoop franjes en friemels. De Ibiza-stijl, overduidelijk. Isabella had er een bloedhekel aan.

“Wat denk je, is dit iets?” Tessa liet de Ibiza-jurk zien. “Of is deze beter?” De zachtroze.

“Meid, ik vind ze alle twee mooi, net als alles wat je aanhebt.” Isabella probeerde uit alle macht niet naar het wappergeval te kijken. “Draag vooral waar jij je lekker in voelt! Ik denk toch dat ik iets anders ga aandoen.” Tessa keek vertwijfeld toe terwijl Isabella een donkerblauwe jumpsuit uit de kast trok. Een mazzeltje uit de sale van vorig jaar, met driekwart pijpen en korte mouwtjes. Een geweldige vondst: met elastiek in het middel en zacht vallende plooiën was er geen kwabje of vetrolletje te zien. Het was de eerste keer dat ze hem dit jaar aankon.

“Ja, dat is ook superleuk!” Tessa keek haar blij aan, maar onmiddellijk vertrok haar gezicht weer in een verontschuldigende plooi. “Het is niet dat ik per se een jurk aandoe omdat zij dat willen... Ik wilde sowieso al een keer een van deze jurken aan.” Ze klonk aarzelend en onzeker. Isabella draaide zich om.

“Joh, tuurlijk! Doe toch aan wat je wilt! Dat maakt mij echt niet uit hoor. Die zwarte staat je schitterend!” Er verscheen een waterig lachje op Tessa's gezicht.

“Ik heb toevallig zin om dit te dragen, en daar komt geen verandering in enkel en alleen omdat een of andere doos die ik amper ken en ook niet wil kennen, wil dat ik, God mag weten waarom, een jurk aantrek. Dat bepaal ik nog altijd wel gewoon zelf.”

Hoewel ze haar kin uitdagend naar voren stak terwijl ze antwoordde, matchte haar blik niet helemaal met de trilling in haar stem.

Tig lagen mascara, lipstick en wolken parfum verder liepen ze richting de grote doorgaande weg voor de touringcar. Daar stonden de drie vriendinnen al klaar, net als José. Achter hen hoorden ze de stemmen van de mannen, en

Fleur. De vriendinnen droegen alle drie zomerjurkjes van goedkoop polyester met lage decolletés en hele korte rokjes. José droeg een vormeloze spijkerrok met een blauwwit poloshirt erboven. Isabella bedacht dat ze nog nooit zoiets onelegants had gezien. Fleur had blijkbaar wederom besloten om een van haar capribroeken aan te doen. Isabella vroeg zich af of ze überhaupt wel een rok of jurk had meegenomen. Aan de manier waarop Fleur vervolgens naar Tessa's strakke bloemetjesjurk keek, zag ze in een oogopslag hoe ze over de app van de Drie dacht. Haar opgekropte irritatie kwam zowat haar poriën uit. Toen ze dichterbij kwam zag ze hoe de vriendinnen hun ogen van boven naar beneden over haar outfit lieten gaan. Drie paar lippen persten wel heel afkeurend op elkaar. Isabella zag dat Chantal, de grootste en luidste van de Drie, een teug lucht nam en op het punt stond een opmerking te plaatsen. Gelukkig kwam op dat moment de bus eraan, dus in plaats van halt te houden liep Isabella snel langs de dames met een vlug

“Hi”.

Fleur kon alleen maar boos kijken en stapte zwijgend en stug de bus in. Ook de mannen zeiden niets en zochten met gesloten mond een plek uit. Op het laatste moment kwam Oscar aanlopen, zich zoals gebruikelijk van geen kwaad bewust en met een grote glimlach op het gezicht.

Tijdens de rit probeerde Isabella probeerde zich te concentreren op het voorbijgaande landschap, totdat Chantal zich naar haar omdraaide en door het gangpad vroeg:

“Voel je je zo onzeker over jezelf, dat je geen jurk aantrekt?”

De absurditeit van de vraag was van zulke disproportionele afmetingen dat Isabella een moment te overdonderd was om antwoord te geven. Of ze zich onzeker voelde? Onzéker?! Alsof ze dan juist een superkorte jumpsuit aan zou trekken! Allemachtig mens, dacht ze bij zichzelf, gebruik je hersens. Haar gezichtsuitdrukking was waarschijnlijk veelzeggend genoeg.

“Nou ja, ik bedoel, kijk naar Fleur, waarom trekt zij alleen maar van die lange broeken aan? Die is natuurlijk zo onzeker als de pest. Van haar had ik het wel verwacht, dat ze niet mee zou doen.”

Mee zou doen? Alsof ze zo'n beregezellig hecht clubje waren dat elke dag zo leuk met elkaar optrok. Hou toch op met je meedoen.

“Nou, ik had eigenlijk niet zo'n zin in 'meedoen'. Ik heb zat leuke jurken, daar niet van, maar ik wilde vanavond dit graag dragen. En dat heeft echt geen ene zak met onzekerheid te maken.”

Dat kwam er iets heftiger uit dat ze eigenlijk had gewild, maar nu was het al te laat. Ze kreeg er een giftige blik voor terug. Great. Dat beloofde weer een toffe avond te worden. Met een inwendige zucht leunde Isabella achterover

in haar stoel en keek uit het raam. Achter zich hoorde ze het geroezemoes van gefluister en ingehouden opgewonden stemmen en gelach. Ze verbaasde zich dat ze de stemmen van Patrick en Stefan duidelijk kon herkennen. Waren die ineens wakker geworden of zo? En daardoorheen hoorde ze, al kon ze haar oren niet meteen geloven, het opgewonden gepraat van Angela. Niks kortaf, of verveeld. Nee hoor, super geanimeerd en met lachsalvo's tussendoor. Ze kon zich niet inhouden en gluurde tussen de twee stoelleuningen door. Ze zag drie hoofden naar elkaar toe gebogen. Joost zat er wat daas grinnikend naast, een paar stoelen verder staarde José stil in het niets. Fleur zat drie banken voor haar op de binnenkant van haar wang te kauwen. Stuurs staarde ze naar buiten. Ook Tessa was stil.

Het begon buiten al aardig te schemeren. Links de zee, rechts de bergen. Door de ruit zag ze duidelijk de smalle kiezelstrook van witte steentjes die voor het strand moest doorgaan, en daarna meteen de fonkelende zee. Ze passeerden wederom beachclub Apollo. Hoe zou het zijn om daar 's avonds naartoe te gaan? Met zonsondergang op een bedje te liggen, vlakbij de branding. Die fonkelende zee duister te zien worden, en dan te gaan eten in het restaurant waar alles beige en wit was? Over de brug ging het verder, over de weg die het gebied rondom Tolo verbond met de buitenwijken van Nafplio. Van de voormalige hoofdstad van Griekenland was nog niets te zien, maar toch vielen deze kuststrook en de bijbehorende strandtenten en -restaurants onder de jurisdictie van het zogenaamde mooiste stadje van het land, zo had Beachbabe de avond ervoor verteld. Honden en katten schoten de donkere struiken langs de kant van de weg in om aan de bus te ontkomen. Ook hier lagen ze doodleuk midden op de weg te suffen en te slapen. Langzaamaan begon de steeds donker wordende wereld buiten de bus te veranderen van een vakantiebestemming in een ondefinieerbaar no man's land; ze kon bijna geen hand voor ogen meer zien. Heerlijk vond Isabella het.

Ook bij het restaurant voelde het alsof ze aan het einde van de bewoonde wereld stonden. Op slechts een centimeter of tien, twintig afstand van zee stond hun tafel klaar, midden op het strand. Isabella kon niet anders beamen dan dat Beachbabe niet had overdreven over de locatie. Het was gewoonweg prachtig. Een stenen trap leidde omhoog van het strand naar een smalle straat met een stuk of vier, vijf restaurantjes en tavernes, klein van stuk en van binnen meer kantines dan echte eetgelegenheden. Er stonden tafeltjes en bloembakken op straat, en hoewel het geheel een prachtig pittoreske aanblik

bood, waren de paar tafels aan zee de ware prized locations.

Vrij abrupt had de bus haltgehouden bij een parkeerplaats vol vuilnisbakken en iets dat op de achterkant van een laag flatgebouw leek. Achter hen vaag de omtrekken van de bergen, van Tolo was niets meer te zien. Maar voor hen piepte wat licht tussen het flatgebouw en de oleanders door, was het ruisen van de zee te horen en het gerinkel van bestek en glas. Het geluid van een restaurant in een zomernacht.

“Hee, hallóóó!

Een flits van witte tanden en veel enthousiasme. Vanuit het niets was Beachbabe naast de bus opgedoken, in een lange zwarte strandjurk op een babyblauwe scooter. Zij ook al, de Judas, dacht Isabella. Stralend keek Beachbabe de groep rond. Zou zij nou helemaal niet merken dat de sfeer zo opgeschroefd was als maar kon, vroeg Isabella zich af. Of misschien juist wel, en deed ze er bewust helemaal niets mee? Wat kon ze ook anders doen? Ze waren volwassen, allemaal. En hoe kon één iemand, die zich voornamelijk alleen ‘s avonds bij het diner liet zien, de atmosfeer tussen dertien personen doen veranderen?

Wat een geluk voor haar dat ze niet de gehele dag met ons opgescheept zat, dacht Isabella. Stel je voor dat je ook in hetzelfde hotel zou moeten slapen, en dat je op elk moment van de dag je gasten kon tegenkomen! Bij het ontbijt, de lunch, het zwembad, noem maar op. Dat zou met een groep als deze en al die problemen echt een ramp zijn. Althans, ze zou het zelf een echte ramp vinden. Toch moest ze kort hardop lachen toen ze zich bedacht dat Beachbabe er in ieder geval nog voor betaald kreeg, en zijzelf daarentegen er nog een flinke reissom voor had neergeteld ook. Wat was nou precies de ware ramp? Nog nagrinnikend liep ze achter Beachbabe aan naar de verlichte kant van de bebouwing, waar ze de gevels van de restaurants konden zien. En daar: dát strandje met een paar tafeltjes erop. Meteen vroeg ze zich af hoe het zou zijn als het vloed was. Dineren alsof je met je voeten in een voetenbadje zat? Hoe dan ook, vloed was het nu niet, en de plek was zonder twijfel betoverend mooi.

Isabella eindigde voor de verandering weer eens op een stoel in het midden van de tafel. Aan haar ene kant de luidruchtige Drie Vriendinnen en een opvallend blij kijkende Patrick, aan de andere kant een boos kijkende Fleur, een boos kijkende Tessa, en tegenover hen Joost en José, waar ze de gezichten niet van kon zien, maar waar ze wel een beetje van kon raden hoe ze erbij zaten. Beachbabe was ook aan die kant gaan zitten, aan het hoofd van de tafel. Aan de ene kant van de tafel was het een kakafonie van jewelste,

aan de andere kant was het vooral stil. Joost zat naast José op de hoek van de tafel, en Isabella moest het hem nageven: hij deed zijn best. Ze hoorde hem babbelen met José over de jeepsafari die ze die dag had gemaakt, en vertelde zelf over zijn zoektocht naar zonnebrandcrème en een nieuwe zwembroek. Maar toch waren het vooral de stiltes die haar opvielen, en als ze toevallig even hun kant op keek zag ze hem wanhopig om zich heen kijken, probeerend oogcontact te maken met de andere, luidruchtigere kant van de tafel. Tijdens de salades met feta, dolmes, auberginerolletjes met kaas en courgettebeignets en godzijdank een enorme hoeveelheid tzatziki probeerde Isabella tegen beter weten in een gesprek aan de knopen met Angela over die jeepsafari. Veel bijzonders kreeg ze niet te horen. Ze hadden vooral erg lang in een jeep moeten zitten, die gelukkig beter was dan de jeep waar de rest van de groep, inclusief José, het mee had moeten doen. Blijkbaar was ook deze excursie niet exclusief voor leden van HeadoverHeelz, er waren ook gasten van andere touroperators mee geweest. Isabella kon de vraag of er toevallig ook een schaars geklede, luidruchtige vrouw met rokersstem had meegedaan, nog net inslikken. De tweede jeep was volgens Angela niet echt een jeep, maar meer een soort busje geweest, dat er krakkemikkig en oud had uitgezien. De Drie Vriendinnen en Stefan, die ook mee was, waren er vlug bij geweest, na één blik op beide voertuigen hadden ze een sprint getrokken naar de jeep, waar ze samen met de chauffeur net inpasten. Jammer voor José, maar die kon met de rest van de gasten mee in het busje. En de excursie zelf? Angela leek het maar vermoeiend te vinden om te antwoorden.

“Euhh, de weg was best hobbelig, maar ’t uitzicht was wel mooi. Het klooster ook. De kookles was leuk.”

Er viel even een stilte. Isabella zei maar dat het haar een machtig interessante dag leek. Ze leken alle twee opgelucht dat ze geen verdere vragen stelde. Isabella besloot zich verder op het eten te concentreren.

“Zeg, gaan jullie die rolletjes niet opeten?”

Er lag nog een schaal met auberginerolletjes aan de luidruchtige tafelkant. Angela trok een vies gezicht.

“Nee, getver. Hier.” Onder luid gekrijs van Chantal en een spottend gezicht van Patrick schoof ze de schaal richting Isabella.

“Ah, tof. Dank je, heerlijk!”

Isabella schepte nog twee rolletjes op haar bord en draaide zich weg van het lawaai en Angela. Chantal was steeds luidruchtiger en schreeuweriger geworden en lachte steeds harder om haar eigen grappen. Isabella kon er niet veel van verstaan en daar was ze maar wat blij om, maar gezien Patricks verrukte gezicht moest het heel erg hilarisch zijn. Toch apart, dat iemand die

ze van dag tot dag meer en meer depressief en somber had zien worden, nu opeens weer zo veel lol had.

“Die heeft opeens weer goede zin hé?”

Ze draaide zich verrast om en kieperde bijna de overgebleven rolletjes in Oscars schoot. Ook hij keek naar de lachende Patrick, met een smalende glimlach op zijn gezicht.

“Zeg dat! Ik heb hem volgens mij nog niet eerder zo blij en ontspannen gezien.” Ze keek nog eens goed naar Patricks lachende gezicht en ontspannen houding.

“Wat zou er gebeurd zijn dat hij nu wel opeens zo blij is?” Ze dacht meteen aan de twee Zweedse meisjes.

“Ik denk dat komt omdat dit zijn laatste dag is.”

“Hé? Zijn laatste dag?!” Ze verslikte zich bijna in een auberginerolletje.

“Jazeker.” Oscar trok zijn wenkbrauwen op. “Weet je nog dat ik een kamer deel met Sunshine Sam?” Meteen schoten er beelden door haar hoofd van een koffer vol plastic zakjes en tasjes, maar dat zei ze niet hardop. Ze knikte.

“Die is gisteren toch gaan scooteren met Stefan, Joost en Patrick? Patrick heeft verteld dat zijn vader ziek is, en iedereen in de familie is op vakantie geloof ik. Zijn vader is verder helemaal alleen, dus Patrick gaat eerder naar huis. Hij heeft een vlucht morgen rond een uurtje of twaalf.”

Isabella keek hem met open mond aan.

“Sunshine Sam vertelde het vanochtend. Want dat betekent namelijk dat Patricks kamer morgenmiddag vrijkomt en dan verhuist Sam daarnaartoe.” Oscar kreeg er opeens een heleboel lachrimpels bij.

“Hij maakte er niet zoveel woorden aan vuil, maar ik geloof dat het erop neerkomt dat hij in ieder geval nog twee dagen en nachten rust wil. En blijkbaar zorgt mijn aanwezigheid voor onrust!”

Hij keek erbij alsof hij nog nooit zo’n goeie grap had gehoord.

“Jezus! Maar wacht effe.” Isabella had moeite om alle informatie te verwerken. “Even terug naar Patrick. Die gaat wég?! Morgen al? Maar morgen is dinsdag. En onze terugvlucht is op donderdagochtend. Was het zo’n noodgeval dat hij twee dagen eerder moet terugvliegen? Ik bedoel, hoe serieus is het met die vader?” Oscar haalde langzaam zijn schouders en handen op.

“Dus daarom is ‘ie misschien wel zo blij. Omdat hij snel weg kan.... Há! Geen gekke gedachte...”

Ze staarde even voor zich uit. Patrick was opgelucht dat hij eerder weg kon..... Toen schoot de rest van wat Oscar had verteld haar weer te binnen en ze keek hem doordringend aan.

“En Sunshine Sam gaat voor twee nachten naar Patricks kamer verhuizen! Dat heeft hij dan ook snel geregeld.” Oscar glimlachte en knikte zwijgend.

“Wat een stelletje zijn we ook met zijn allen...” Isabella leunde achterover en schudde langzaam haar hoofd.

Hun aandacht werd voor een moment getrokken door twee obers die grote schalen mixed grill op tafel zetten. Enorme hompen vlees, voor zover Isabella kon zien met stukken bot en brokken vet er nog aan. Ergens rechts van haar hoorde ze José tegen Beachbabe tekeergaan dat ze dat niet at. Ze zag Tessa nog net op haar tanden bijten en haar nagels in het tafelblad zetten. Ergens, heel diep vanbinnen, kon ze Patrick wel een beetje begrijpen.

*

De man achter de kassa was klein van stuk en had grijze plukken haar in zijn oren. Ook oogde hij wat stoffig, gezien de vale beige broek en het verwassen grijsblauwe hemd erboven. Hij paste uitstekend in zijn winkeltje, dat van onder tot boven volstond met al heel erg lang niet afgestofte souvenirs. Sleutelhangers, portemonnees, badhanddoeken, maar ook knuffelbeesten, beeldjes van Griekse witte huisjes met blauwe daken, T-shirts van Bob Marley en een hele plank vol theepotten in alle soorten en maten met bijpassende mokken. Het winkeltje zat aan het einde van de hoofdstraat in Tolo, waar de chauffeur hen had laten uitstappen. Hoewel de locatie van het restaurant meer dan fantastisch was geweest, was het diner toch niet meer te redden. Na de enorme vleesstapel waren er schalen met hele vissen op tafel gezet, met de schubben en vinnen en ogen en staarten er nog aan. Tessa en Isabella waren samen opgestaan om even het toilet op te zoeken, en Isabella had Tessa bovenaan de trap op het kleine straatje bijna in bedwang moeten houden. Ze was witheet van woede geweest. Een hele avond tegen het nietszeggende hoofd van José aankijken was al erg genoeg geweest, maar het hysterische gelach van de Drie Vriendinnen in combinatie met de hompen vlees hadden haar zowat doen ontploffen.

“Ik kan gewoon niet geloven wat hier gebeurt! Doen ze het expres of zo, dat geschreeuw en die stomme grappen?”

Ze hadden achter een enorme palmboom tegen een tot plantenbak omgebouwd wijnvat geleund, even van de rust genietend en uitkijkend over de zee richting Nafplio.

“Als je het dan zo leuk hebt met elkaar, ga dan in Godsnaam niet met een singlereis mee! Er zitten nu alleen maar mensen om mij heen die geen rúk

te zeggen hebben. Echt, die José, sorry hoor, maar die spoort gewoon niet! Ze zit me de hele avond alleen maar aan te staren!” Haar ogen spoten zowat vuur. “Ze doet ook niks, alsof ze niet eens volwassen is. Heb je d’r niet horen klagen, toen die vleeschotels bij jullie werden neergezet? Alleen maar tegen Beachbabe zeuren dat ze straks niks meer had om uit te kiezen. Maar dat hardop zeggen, of gewoon effe opstaan en die schotel zelf pakken? Niks d’r van. En dan Joost! Die doet ook niks, en zegt óók nog eens niks. En dan die vieze vleesbrokken, bah!” Ze keek Isabella aan. “Ik doe dit echt nooit meer. Echt niet. Allemaal asociale, stuk voor stuk.”

Samen keken ze naar een stel vieze zwerfkatten onder een kromme olijfbom. Een van de katten miste een oog.

De avond had ook voor Isabella al te lang geduurd. Ze was na een voorzichtige worst uit de vleesstapel allang uitgegeten, en had haar tafelgenoten geen snars meer te zeggen. Oscar had zich al heel snel op Beachbabe gericht en had bij lange na geen oog meer voor iets of iemand anders gehad.

“Als dit het is, deze avond, dan is mijn avond bij dezen mislukt.” Tessa sloeg haar armen over elkaar heen en keek naar de kat met het ene oog. Ondanks de situatie moest Isabella lachen.

“En dan, dan ga je de rest van de avond en nacht zitten mokken?”

“Nou, misschien wel ja.” Tessa balde haar vuisten. “Dit is geen leuk einde. Zo wil ik een vakantiedag niet afsluiten,”

“Klopt” zei Isabella. “De dag is ook nog niet ten einde. Vergis je niet, we hebben de watermeloen nog niet gehad.”

“Och nee, de watermeloen.” Tessa sloeg haar ogen ten hemel. “Nee inderdaad, het beste moet nog komen. Nou, rock en roll.”

“Ah joh, laat je niet gek maken. We worden straks weer opgehaald door de bus, niet? Nou, dan vragen we de sjoof toch gewoon of hij even stopt bij de hoofdstraat? Stappen we daar uit, pikken we nog even een terrasje mee aan de haven!”

Ze vond het zo spontaan wel een aardig plan van zichzelf. Tessa keek ook al een beetje blijer.

“Dat is een strak plan girl! Dat geeft de burger weer moet.”

Ze keek over haar schouder naar hun tafel, waar een paar schalen werden neergezet.

“Zo kan ik in ieder geval het dessert weer aan. Nee maar, kijk es an. Watermeloen!”

“Maak me gek.” giechelde Isabella.

En dus waren ze na een korte busrit uitgestapt in Tolo, na een snel afscheid van Beachbabe. Niemand had interesse getoond in natafelen of een espresso.

Ze hadden als een zootje los zand in de bus gezeten, een groepje voorin, een groepje achterin, in een sfeer die zo ontvlambaar was geweest als een lek-kende olietanker. De hele weg terug naar Tolo had Isabella zich afgevraagd of je soms extra luidruchtig kon worden van irritatie, in plaats van stiller. Het was alsof ze elkaar probeerden te overschreeuwen in de bus, mekaar vanuit hun ooghoeken in de gaten houdend. Patrick en Stefan hadden definitief de kant van de Drie Vriendinnen gekozen en maakten met elkaar de hardste grappen.

Uiteraard ging Fleur graag nog even mee de haven in. Ook Oscar wist niet hoe snel hij buiten moest komen nadat de chauffeur op de remmen was gaan staan en Tessa en Isabella uitstapten. Er werd nog iets vanuit de bus hun kant op geroepen, maar gelukkig had Isabella het niet kunnen verstaan. Er viel een last van haar schouders doen ze buiten in de warme zomernacht stond.

“Ik wil hier even naar binnen”, zei Oscar en hij wees op het eerste winkeltje aan het begin van de hoofdstraat. “Het einde van de reis is in zicht, en ik wil even kijken of ik een cadeautje voor Beachbabe kan vinden. Als bedankje, zeg maar” en samen liepen ze naar binnen.

“I like your neklace”, zei de stoffige verkoper achter de kassa, wijzend op Isabella’s gouden kettinkje waar een replica aan hing van een Myceens gouden hangertje van twee bijen en een honingraat. “Do you know what it is?” Aangenaam verrast had ze de man aangekeken. Het hangertje was een slechts een goedkope kopie dat ze jaren geleden op Kreta had gekocht, na een bezoek aan Knossos. Dit was wel het laatste geweest wat ze in dit zaakje had verwacht.

“Euhh, yes, I do. I saw the real pendant some time ago, in the new archaeological museum in Heraklion. It was absolutely stunning.”

De verkoper knikte en begon enthousiast te praten.

“I love that museum! I’m a museum freak, both my wife and I. We really love to visit and explore them.”

Hij wees op een grote poster aan de muur achter de kassa, waar op een eenvoudig getekende plattegrond van Griekenland de belangrijkste monumenten waren aangeduid in primaire kleuren. Die was haar nog niet eens opgevallen. Ze besloot hem te vragen naar het archeologisch museum in Nafplio en of dat een beetje de moeite waard was. Ze had ergens gelezen dat het uit een stuk of vijf zalen bestond en ergens in het centrum van Nafplio was gebouwd. De souvenirs van Oscar waren in één klap vergeten terwijl de verkoper vol enthousiasme begon te vertellen over de vormgeving en de collectie van het museum. En van het museum in Nafplio was de stap vrij snel gezet naar de opgravingen in Mycene en het Akropolis Museum in Athene.

Vanuit haar ooghoeken kon Isabella zien dat Tessa en Fleur maar buiten waren gaan staan en Oscar ostentatief tegen de kassa aan leunde. Vooralsnog zei hij niets, maar toen de verkoper de Elgin Marbles ter sprake bracht en aan een tirade tegen de Britten begon, kuchte hij toch wat veelbetekenend. Na wat heen en weer geëxcuseer en bedankjes voor de informatie over het museum nam ze snel afscheid van de verkoper zodat Oscar eindelijk zijn souvenirs kon gaan afrekenen. Kunst had altijd al een positief effect op haar gemoed gehad. Ze voelde zich een stuk blijer en lichter dan eerder die avond. En verlangde tegelijk ook sterk naar haar oude stoffenzaak. Naar de persoon die ze toen was.

Ze kozen een simpel terras aan de haven, bestelden een rondje cocktails en Mythos-biertjes en hoewel ze een halfslachtige poging deden de avond en het diner te evalueren, had geen van hen daar echt energie voor. Soms was je ook gewoon uitgepraat over een onderwerp dat al zo vaak de revue was gepasseerd. Het vuur was er bij alle vier een beetje uit. Ze hingen onderuit-gezakt in de fauteuils van het terras, waar bij de bar op een flink tv-scherm weer een voetbalwedstrijd werd vertoond. Gelukkig stond het geluid niet zo hard, en ook de toeschouwers waren minder luidruchtig dan bij de bar van hun hotel. Isabella herkende zowaar enkele gezichten van die avond. Zweden, misschien, die voor de verandering eens aan de haven het voetbal kwamen volgen? Nah, maakte ook niet uit. Ze kreeg enkele opgeheven handen en knikkende gezichten terug. Fleur en Tessa zwaaiden kort. Na twee stille rondjes vonden ze het wel welletjes en met nog een ijsje op de terugweg slenterden ze naar de taxistandplaats. Isabella keek slaperig uit het raam naar de lichtjes rondom de baai. Singlereis, ja ja, bedacht ze zich. Maar ze zaten moe en duf in een taxi terug naar een hotel, zonder ook maar een sprankje intimiteit of verliefdheid. Wat een spanning en sensatie.

Hoofdstuk 6

Regen

In Tessa's kamer hadden Isabella en Tessa die avond voor het eerst hun nieuwe routine uitgevoerd. Tessa had Isabella meteen na haar verhuizing laten weten dat ze meer dan panisch was voor alles wat kroop en vloog, dus voerden ze een uitgebreide inspectie uit van alle hoeken en gaten op insecten en achtpotige monsters. Nadat ze geen angstaanjagende beestjes hadden kunnen vinden, moest Tessa toch nog even een douche nemen om de plakkerigheid van zich af te wassen. Isabella had het licht op haar nachtkastje aangedaan en was met een ruim en luchtig zittend T-shirt aan op bed gaan liggen. Ze had nog even liggen lezen, *Evil under the Sun*, een ouwe klassieker van Agatha Christie. Ze had het wel een toepasselijke titel gevonden. Verder dan een pagina of twee, drie was ze echter niet gekomen. Ze had Tessa de badkamer al niet meer horen uitkomen.

Maar 's nacht had ze Tessa echter wél weer gehoord. Daar was ze al voor gewaarschuwd door Tessa zelf en het klopte ook nog: ze praatte in haar slaap en was er nog actief bij ook. Isabella had bij God geen idee hoe laat het was geweest, maar midden in de nacht was Tessa als door een wesp gestoken recht overeind gaan zitten, had in één vloeiende beweging het licht aangedaan en "Daar zit 'ie!!" geroepen.

In de paar seconden die het Isabella had gekost om wakker te worden en te begrijpen waar ze was en wat er gebeurde, had ze Tessa "Oh nee, toch niet..." horen zeggen en was het licht weer uitgegaan. Ze was zo duf geweest dat ze meteen weer in slaap was gevallen. Pas 's ochtends vroeg bij het tandenpoetsen herinnerde ze zich de nachtelijke commotie weer. Met de tandenborstel in de hand liep ze de slaapkamer weer in.

“Zeg, heb jij nog zitten spoken vannacht?” Tessa rommelde wat met haar iPhone en zette de meest foute jaren tachtig muziek op. Ze keek Isabella lachend aan.

“Ja, ik geloof het wel!” Daarna plofte ze neer op het bed. “Ik ben als de dood voor alles wat hier rondkruipt, dus ik dacht wel dat ik erover zou gaan dromen.” Ze keek opeens verschrikt. “Oh nee! Had je er last van?”

“Ben je mal”, antwoordde Isabella. “Ik vond het wel komisch, hoe je zo soepel in een keer rechtop zat en ook meteen het licht aankreeg.” Tessa begon nu ook te lachen.

“Ja, dat doe ik goed hè? Maar serieus, het stikt hier echt van de beesten. Hoor je dat niet? We hebben hier ook muizen zitten.”

“Huh? Muizen? Echt, hier? En kan je die horen?” Isabella keek haar verbaasd aan. “Hoor je die nu ook?”

“Ja tuurlijk! Luister maar.”

Ze stak een vinger in de lucht en samen stonden ze even stil geconcentreerd te luisteren. Isabella hoorde een heleboel, van de gasten in de kamer boven hen tot geroezemoes komende uit de richting van het restaurant, maar niks wat ook maar enigszins op een muis leek.

“Hoor je ze niet?” Tessa keek verbaasd. “Dat gepiep. Heel zachtjes, vlak bij het balkon.” Isabella wist niet zeker of ze dit serieus moest nemen.

“Juist ja. Nou, laten we de balkondeur dan maar zoveel mogelijk dichthouden als we weg zijn, en voor nu dan maar zoveel mogelijk herrie maken?”

“Dat dacht ik ook!” riep Tessa blij, en draaide de volumeknop van haar speaker nog wat bij. Rick Ashley blèrde door de kamer. Isabella besloot toch eens te kijken op het balkon. Tessa was er de persoon niet naar om onzin uit te kramen, dus ergens was ze wel benieuwd. Terwijl ze zich over de reling van het balkon liet hangen, keek ze naar de rand van de betonnen balkonmuur en de iets lageregelegen stoeprand. Daar zaten inderdaad flink wat gaatjes in de zo op het eerste gezicht keiharde grond. Zouden de muizen daar inzitten? Ze probeerde zich uit alle macht op geluid te concentreren dat op muizengepiep leek, maar helaas. Wat haar des te meer opviel, was dat het benauwd was en erg bewolkt. Get, dat had ze voor vandaag niet verwacht.

“Heb je gezien dat het weer omslaat?” vroeg ze Tessa toen ze weer binnen stond. Tessa keek naar buiten.

“Hm, ja, balen. Of eigenlijk.... Nou eigenlijk ook niet. Kan ik vandaag toch iets aan mijn hardloopschema doen.” En terwijl ze het zei trok ze een hele set sportkleding tevoorschijn.

“Je hardloopschema?”

Isabella keek met een pang van schuldgevoelens naar Tessa fraaie top en supermooie sportbeha van Chantelle. En dacht aan het zwarte floddergeval dat al drie maanden onaangeroerd thuis in haar kast lag en voor sportbeha moest doorgaan. Sinds haar lerares Zumba een burn-out had gekregen en naar Bali was gevluht waren alle lessen stopgezet en was ze al maanden niet eens in de buurt van een sportschool geweest. Misschien dat daarom haar lievelingszomerbroek van slechts twee jaar oud niet meer zo goed paste. En die Tessa wilde gewoon serieus in haar vakantie een rondje gaan hardlopen. Ze voelde zich even een fikse niksnut. Mét vetlaag rond haar middel.

“Wat goed dat je dat doet!”

“Ja, het is een traject dat ik met collega’s volg”, vertelde Tessa trots. “We gaan over twee maanden een halve marathon lopen, en nu proberen we allemaal in shape te komen met een schema, weet je, om het op te bouwen. Maar ik loop al hartstikke achter, dus ik moet er eigenlijk écht even iets aan doen.” Ze keek vertwijfeld naar het sportbroekje in haar hand.

“Strak plan hoor! Supergoed dat je dat doet.” Isabella liep naar de kast om een korte broek en shirt te pakken. “Ik denk dat ik je dan lekker je gang laat gaan. Ik ga richting Nafplio. Ik heb helemaal inspiratie gekregen van die verkoper van gisteren.”

“Waarvoor? Om foute souvenirs te kopen? Moet je daarvoor helemaal naar Nafplio?”

“Nee mafkees! Ik ga lekker suf naar het archeologisch museum en buiten de deur ontbijten. Of euhh, omgekeerd dan, bedoel ik.”

“Oh, zó! Nou, moet je lekker doen! Euhh, we appen wel, is dat goed? Effe kijken hoe de dag verloopt.”

“Doen we!”

Voor de zekerheid pakte Isabella ook haar strandlaken, zonnebrand en bikini in haar tas. Wat als het tóch nog mooi weer zou worden? Ze had geen zin om straks die berg helemaal opnieuw te beklimmen. Zeker niet als het nog warmer en benauwder mocht worden dan het nu al was.

Het voelde bijna bevrijdend om helemaal alleen aan de wandel te gaan en al zigzaggend langs de weg richting haven te lopen. Men deed niet echt aan voetgangerspaden hier in Tolo, dus liep Isabella half in de berm, half op de weg waar auto’s voorbij raceten en ze aan de linkerkant zó in een ravijn keek. Maar het was nu nog rustig op de weg, en ze had goed zicht op moestuinen vol fruitbomen afgewisseld met doorkijkjes naar de haven en de zee. Energiek liep ze richting het centrum van Tolo. Langzaamaan kwamen de

huizen in zicht, eerst nog vrijstaande huizen, met barsten in het stucwerk en gesloten houten luiken. Maar al snel wandelde ze het stadje binnen en waren de meeste huizen weer aan elkaar gebouwd, met trappen aan de zijkanten die naar de eerste verdieping leidden. Witte muren, soms een knallende kleur paars of groen. Overal stonden bloempotten gevuld met geraniums of viooltjes. Sommige huizenblokken waren in gebruik als hotel, er zaten gasten aan plastic tafeltjes met kuipjes jam en chocopasta naast hun broden. Ondanks de donkere lucht allemaal in topjes, shirts en korte broeken. Net als zichzelf, overigens. Het was haar al eerder opgevallen dat de Grieken zelf er niet over peinsden dergelijke zomeroutfits aan te trekken. Man of vrouw, iedere Griek die ze tegenkwam droeg een lange spijkerbroek of een zwarte skinny. En veel van de vrouwen ook nog eens met een witte blouse of top met lange mouwen erboven. Hoe kregen ze dat toch voor elkaar? De deo zou niet aan te slepen zijn als zij zich zo zou kleden.

Terwijl ze het centrum binnenliep en vlak voor de hoofdstraat afsloeg voor de bushalte naar Nafplio, merkte ze dat het met de minuut donkerder werd. In de verte klonk onheilspellend gerommel. Ze besloot dat het verstandiger was een sprintje te trekken om de naderende bui voor te zijn. Haar timing was perfect, tegenover het busstation zat een Coffee World, een koffietentje opgetrokken in bruintinten, met een hoge tafel en stoelen voor het raam en verder lukraak neergezette leren fauteuils en lage tafeltjes. Op het moment dat ze de deur opende om naar binnen te stappen, gingen buiten de kranen open. Ze kon nog maar net op tijd over de drempel springen om niet nat te worden. Binnen was het nog leeg, afgezien van een langharige barista in houthakkershemd was er niemand. Er draaide Griekse muziek en de spotjes aan het plafond waren aan. En gelukkig maar, want toen de frappé, versgeperst sinaasappelsap en de botermalse croissant voor haar neus werden neergezet, kon Isabella al niet meer dan een meter of twee naar buiten kijken. Het zicht op de straat was verdwenen in een dik gordijn van donkere regendruppels, en binnen in de koffietent hoorde ze slechts geruis. Alsof ze in een warme cocon zat zonder zicht op de drukke buitenwereld, pakte ze tevreden haar telefoon om een foto van haar ontbijt voor Instagram te maken. De dikke waterstralen op het raam zorgden voor een prachtige achtergrond. Ze hoefde niet lang over een toepasselijke hashtag na te denken: grinnikend toetste ze #summertime onder de foto. Terwijl ze het bericht postte, zag ze dat Fleur had geappt. Half en half verwachtte ze een bericht in de trant van samen lunchen? samen taxi? samen strand?, maar dat viel even anders uit.

Ik heb een date.

Wat?!

Ze verslikte zich zowat in haar croissant. Dat moest ze verkeerd gelezen hebben. Er volgde een bericht van Tessa.

?????

Snel begon ze te typen

Fleur! Hoe dan? 'Fleur is bezig met typen',

las ze op het scherm. Dat typen duurde even. Ondertussen gingen haar gedachten als een malle tekeer. Met wie?? Wanneer?? Hoe dan?!

Met een Zweed met bril.

Huh? Een Zweed met bril?

Gisteren die Zweden op het terras? Zitten ook in ons hotel. Bij ontbijt gespot. Jelmar wil samen lunchen in Tolo.

Jelmar? Wat krijgen we nou? Isabella zat met grote ogen naar het beeldscherm van haar mobiel te kijken. Die Zweden van gisteravond in de haven, kon ze zich die nog voor de geest halen? Niet echt. En al helemaal geen met een bril op. Nou ja, niet dat dat uitmaakte.

Girl, wat gaaf!

apte ze snel terug. Stuur effe een foto als je met 'm op een terras zit! Tessa was ook al druk aan het reageren:

Waaaaaaa Fleur, you go!!!

Er volgde een hele trits smileys.

Niet meer loslaten die kerel!, en straks alles vertellen hè?

Ja, ik wil alles horen!

Isabella reageerde ook.

Laat maar weten voor vanavond, of niet....

ook met een smiley met vette knipoog erachteraan. Meteen kreeg ze een persoonlijk appje van Tessa.

Jelmar??

Ken ik ook niet. Gisteren gezien..?

Nope. Mazzeltrut.

Yep, zo voelde Isabella zich ook wel een beetje. Fleur wel...en ook nog eens van een afstand! Scoorde gewoon even een date zonder een woord te wisselen! Net zoals eerder bij Tessa en Sunshine Sam becroop haar toch een gevoel van jaloezie. Voor haar gevoel was iedereen er maar druk mee zonder

er een greintje moeite voor te doen, en zij stond droger dan een waterput in de Kalahari woestijn. Getver. Maar nee, néé! Verdorie niet nog een keer! Ze schudde met haar hoofd alsof ze een vervelende vlieg probeerde weg te jagen en nam een slok heerlijke frappé. Ze wilde die gedachten niet toelaten. Ze appte Tessa:

Girl, talk to you later. Wat een verhaal. Ren ze!

Tenks, we appen!

Opgeheven duim.

Isabella keek naar buiten, waar de regen allengs minder werd, de bussen waren alweer zichtbaar aan de overkant van de straat. Al hoofdschuddend concentreerde ze zich weer op haar ontbijt. Op Schiphol had ze voordat ze naar de Starbucks was gegaan nog snel een nieuw notitieboekje gekocht. Ze pakte het uit haar tas en als vanouds begon ze aantekeningen en schetsjes te maken van stoffen met meanderende Griekse patronen in verschillende kleuren blauw en wit. Ze nam een grote hap van de smeuijge croissant. En dwong zichzelf aan de vakantie te denken, en niet aan haar mede-vakantiegers.

*

Ze had op haar dooie gemak de bus naar Nafplio genomen, zo'n twintig minuutjes noordwaarts. Zonder dat ze een vooropgesteld strak plan had, had ze de late ochtend al struinend door de smalle straatjes doorgebracht. Louter kleurrijke boetiekjes en verbazend veel kleine juwelierswinkels, waar goudsmeden aan werkbanken zaten en de fijnste ringen en armbanden maakten. Iedere deur had een andere kleur, uithangborden met sierlijke krulletters. De zon was weer flink gaan schijnen, ze had het er warm van gekregen. Overal stonden terracottapotten met verlepte bloemen en waar ze ook keek, steeds stak de oude stenen burcht, bovenop de heuvel vlak naast de stad gelegen, als een logge schaduw boven het oude centrum uit. De straatkatten van Nafplio, die er met hun glanzende vachtjes verbazend goed gevoed uitzagen, zochten de schaduw op van de bomen of de luifels van cafeetjes. De binnenstad van Nafplio was autovrij, dus het enige geluid dat ze hoorde was van voetstappen en mensenstemmen, een verdwaalde miauw daar gelaten. Het deed haar een beetje aan Venetië denken, die typische 'stilte' die in werkelijkheid een soort van geroezemoes en zacht getik op straatstenen was. Als ze goed luisterde, en er even geen voorbijgangers langskwamen, kon ze het geklots van de zee aan de havenkant horen. Yep, zeker weten een Venetië-sfeer: water, check. Voetgangers, check. Oude, schilderachtige en schots en scheve panden, check. Aan haar linkerkant zag ze in een steeg een smalle stenen trap

wel heel erg stijl omhoog meanderen richting burcht, maar ze voelde zich tevreden lui vandaag en koos ervoor de trap én burcht letterlijk links te laten liggen. Vanaf het centrale plein, helemaal betegeld met grote platen spekglad en glanzend marmer en met een krans van terrasjes, bekeek ze het massieve stenen bouwwerk dat ooit als vesting was gebouwd. Ze liet haar fantasie even de vrije loop en dacht aan Palamedes en Odysseus en de Trojaanse Oorlog. Voor een moment vergat ze de context van haar aanwezigheid in Griekenland.

Het archeologisch museum waar ze haar zinnen op had gezet lag ook aan dit hoofdplein, achter een prachtige stenen loggia van rondbogen. Terwijl ze naar de ingang liep, bedacht ze zich dat de rest van de groep haar naar alle waarschijnlijkheid vierkant zou uitlachen als ze zouden horen dat ze hiernaartoe ging. Maar toch, Isabella vond niets zo rustgevend als een als zaal vol Grieks aardewerk beschilderd met goden en godinnen, of een vitrine vol of Ionische votiefbeeldjes. Wat ook heel erg meewerkte was dat het vaak heerlijk rustig was in dit soort plaatsen. Want wie ging er nou op strandvakantie naar Griekenland, om vervolgens een archeologisch museum te gaan bezoeken? Nou, zij dus.

Maar hè, het was toch ook háár vakantie, wat moest ze dan?

Na een klein uurtje gestruind te hebben tussen grafsteles en sculpturen van klassieke naakte atleten spotte ze een paar behoorlijk intact gebleven amfora's, uitgevoerd in zwarte en zacht-rode tinten met een patroon van geometrische vormen en inktvisjes aan de randen. Isabella was dol op dit soort decoratieve versieringen. Haar fantasie ging op dat soort momenten alle kanten op, ze kreeg er inspiratie van voor interieurs en prints. Nadat ze een paar foto's had gemaakt liep ze tevreden richting uitgang en voelde ondertussen in haar tas aan het notitieboekje. Dat maakte het bezoek wel de moeite waard.

Buiten begon ze zich te realiseren dat het alweer een tijdje geleden was dat ze haar ontbijtje achter de kiezen had. De terrasjes op het plein zagen er zeer uitnodigend uit, maar ze had bij aankomst gezien dat er ook een brede boulevard aan zee was. Via een smal straatje vol schoenezaken en opvallend veel mobiles van schelpen aan de puien hoefde ze alleen maar haar neus achterna. Halverwege de winkelstraat zat een man op de stoep en pingelde een sirtaki op een bouzouki. Door de openstaande deur spotte Isabella een atelier vol gereedschappen en een muur vol met meer van deze nog ongeverfde instrumenten. Even twijfelde ze of ze misschien even moest halhouden en het atelier verder van binnen moest gaan bekijken, maar haar verlangen naar

eten was sterker.

Aan zee bood de kleine maar piekfijn uitzierende boulevard een schitterend wijds uitzicht op zee en een minuscuul eilandje dat vlak voor de kust lag. Isabella kon nog net het stenen fort vol kantelen zien dat erop gebouwd was. Het leek wel een soort poppenhuis-burcht.

Ze besloot het eerste terras te kiezen dat een perfect uitzicht had op het fort. Daar stonden, tot haar grote vreugde, louter brede banken met zachte kus-sens. En zowaar zag ze daar Tessa zitten, volledig in sportoutfit en met een espresso voor haar neus. Ze droeg het korte strakke broekje, een roze tanktop en had gigantische loopschoenen in felle kleuren aan haar voeten.

“Hey girl! Kijk es wie we daar tegenkomen! Lekker gerend?”

Tessa knikte terwijl ze met gestrekte benen heerlijk onderuitgezakt op de bank zat.

“Ja, heerlijk. Heel fijn om even actief wat gedaan te hebben.”

“Ben je helemaal vanuit Tolo komen rennen?!” Isabella vond dat Tessa er erg sportief uitzag, maar dat ze nu helemaal bezweet en plakkerig en hijgerig was, nee.

“Nee joh! Het moet wel leuk blijven hè. Ik heb de bus gepakt tot... Exostis, heet dat plaatsje zo? In ieder geval, iets meer het land in. Daar ben ik uitgestapt, bij een hele mooie kerk trouwens! En toen was het nog een uurtje rennen. Ik zit net.” Ze straalde terwijl ze het zei, maar keek meteen ook schuld bewust om zich heen. “En, ’t was ook even heel fijn om wat voor mezelf te doen, met niemand om me heen...” Isabella geloofde het graag.

“Ah, had jij dat ook? Ik had vanochtend precies hetzelfde gevoel.”

Tessa keek haar vol ongeloof aan. Isabella begon te lachen.

“Ja, natuurlijk! Wat dacht jij dan? Na al dat gezemel van de afgelopen dagen. Eindelijk even lekker alleen lopen, museum in, beetje struinen. Koffiedrinken.” Ze wees naar het espressokopje. “Beetje nadenken...” Ze haalde het notitieboekje tevoorschijn.

“Kijk, ik heb wat zitten schetsen...” Tessa pakte het boekje aan en bladerde er wat doorheen.

“Wat leuk joh! Wat leuk... Waar je al niet inspiratie van kan krijgen.”

Ze keek naar de schetsen van blauwe en witte patronen en zuchtte verzaligd.

“Wat is het toch mooi hier hè? Al die zomerse kleuren, en dat typische Griekse blauw en wit.” Ze maakte een handgebaar naar de tekeningen.

“Toch ben je zo vergeten dat zelfs als je er middenin zit, het niet zo dromerig en zomers aanvoelt. Gek hè. Als ik zo in mijn eentje aan het rennen ben en zo’n dorp zie, en de bootjes in de verte, en die stranden, hoe kan het

dan dat ik automatisch aan een perfecte zomervakantie denk, maar toch niet het gevoel heb dat ik erin zit, in die vakantie? Alsof er een glazen plaat tussen mij en dat perfecte Griekse plaatje zit. Ik zou mijn hand wel willen uitsteken, en het, dat.... dat vakantiegevoel willen grijpen, zodat ik het kan voelen en ervaren. Dat ik er warm van word. Maar frustrerend genoeg lukt dat niet.”

Ze legde het boekje terug op tafel, pakte haar espressokopje op en keek naar de drek op de bodem. Isabella stopte het boekje in haar tas en keek Tessa mild aan.

“Je zegt het meis. En mooi ook. En ik zou werkelijk niet weten hoe dat te veranderen. Misschien moeten we meer zijn zoals Oscar. Meer ons eigen plan trekken, zoals vandaag! En alleen bij de diners aanwezig zijn, of.... Ach ja”, ze haalde haar schouders op. “Laat ook maar, allemaal makkelijk gezegd. Ik val ook alleen maar in herhaling.”

Isabella leunde achterover in haar stoel en keek Tessa met gefronst voorhoofd aan.

“Kijk ons nou eens zitten Tes. Volwassen lui, op reis een weekje naar zee. Niks geen ingewikkeld gedoe, gewoon een hotel, een strand, een zwembad. Veel keuzes, alles kan, niks moet. En mijn Gód, wat maken we er een dráma van met z’n allen! Alleen maar irritatie, tenzij we alleen op pad gaan!” Isabella moest er opeens hard om lachen. Tessa viel al snel in, en samen gierden ze het opeens uit, zonder zich iets aan te trekken van de andere mensen op het terras.

“Dit is inderdaad wel heel erg ja.” hikte Tessa. “Maar het allerergste is nog wel dat we hier met z’n dertienen zitten, allemaal single, dat de omstandigheden perfect zijn en dat er dus he-le-maal niks gebeurd!! Geen gezoen, geen geflirt, geen wilde sex, niemand die we ‘s ochtends halfnaakt uit een andere hotelkamer zien glippen. Niks van dat alles!” Ze keek er bepaald ontzet bij.

“Nee, niet halfnaakt. Maar wel figuren die met zijn of haar voltallige bagage naar een andere kamer glippen!”

Isabella veegde over haar gezicht. “Oh Tessa, wat zijn we toch een stelletje dwazen. Zon, zee, en geen greintje actie. Al onze energie stoppen we in piekeren en mekaar irriteren, en that’s it. Ik mag toch hopen dat Fleur het beter aanpakt vandaag!” Ze wierpen elkaar een half verschrikte, half geamuseerde blik toe.

“Jaa! Ik ben zó benieuwd wie hij nou is!” Tessa zat in één keer rechtop. “Heb jij gisteren iemand gezien met een bril?”

“Nee, ben je mal. Ik heb überhaupt amper hun kant opgekeken. Ik zou ze

niet eens herkennen als ik ze in het hotel tegen het lijf zou lopen. Maar who cares, da's er tenminste eentje die een beetje actie in het vooruitzicht heeft. Ooh, ik ben zo benieuwd of we haar vanavond nog zien!”

“Nou, als alles goed gaat hopelijk niet. Beter als we haar morgen pas zien.”

Tessa trok een uiterst veelbetekenend gezicht. Ondertussen bestelde Isabella een smoothie bij een ober.

“Het is trouwens inderdaad wel heel erg triest dat er verder geen ruk gebeurd hier, dat ben ik met je eens.” merkte Tessa droog op. “Letterlijk en figuurlijk. Maar hoor es, ik heb hier nou ook niet echt iemand ontmoet waar ik ook wel wat mee zou willen. En dan niet voor serieus hè, maar gewoon iets voor de lol zeg maar. Jij wel dan?”

Daar hoefde Isabella niet lang over na te denken. Of toch wel? Ze verschoof wat in haar stoel.

“Nou, om eerlijk te zijn, kijk, hij is veel te druk met zichzelf en die honderden activiteiten die hij doet, maar als je dat allemaal aan de kant schuift is Oscar op zich niet verkeerd. Het enige is, ik ben bang dat hij in zijn hoofd een soort van beeld heeft gecreëerd van hoe zijn perfecte vrouw eruit moet zien”. Ze keek Tessa peinzend aan. “Heb je gezien hoe hij naar Beachbabe kijkt? Dat is eigenlijk wat hij wil. Slank, blond, bruin, witte tanden, zoiets. En dan met kinderen erbij, zeg maar. Ja, daar kan ik gewoon niet aan tippen. Maar op zich, gewoon, hoe hij eruitziet... Nou, daar zou ik denk ik toch geen nee tegen zeggen.” Ze stond zelf een beetje verbaasd van deze uitspraak. Maar nu was ze op stoom. “En als Patrick nou eens die depressieve trek van z'n hoofd haalde, zou ik hem ook niet verkeerd vinden hoor.” Ze keek Tessa uitdagender aan dat ze eigenlijk wilde. Die kneep nadenkend haar wenkbrauwen samen. En begon plots te lachen.

“Maar dan moet hij ook eerst eens met z'n zwembroek aan in de zon gaan liggen. Volgens mij geeft hij nu licht als hij zijn kleren uittrekt. Zeg nou niet dat je op spierwitte mannen valt!” Isabella kon haar lachen nu ook niet meer inhouden.

“Ja, maar dan moeten we Oscar ook even vragen of hij zijn bril wil afzetten en lenzen indoet. Dat montuur, zó afleidend!”

“Laten we wel wezen,” Tessa zette gedecideerd haar kopje neer, “qua looks en verzorging hebben we het toch niet echt getroffen, of wel soms? Ik bedoel ze zijn geen van allen lekker bruin, ze scheren zich niet al te best, of hebben gewoon een onverzorgde huid.”

“Of tanden,” proestte Isabella met haar hand voor haar mond. Tessa kon haar lachen nu ook bijna niet meer inhouden.

“Of tanden! Zekers. En ze zijn ook niet glad, of gespierd. Of nou ja, Oscar wel, vooruit. Maar de rest...”

Isabella beet lachend op haar onderlip.

“Ooh Tessa, wat zitten we hier te doen? Vind je ‘t gek dat er niks gebeurt, als wij met zo’n eisenpakket rondlopen?”

“Ja. ‘t Zal allemaal. Maar lekker is het wel, toch?” Ze keek Isabella uitdagend aan en ging rechtop zetten. “Want reken maar dat die mannen onderling PRECIES hetzelfde zeggen over ons!”

“Jahaa, dat geloof ik ook!” Luid lachend stond Isabella op om het loungekussen op haar stoel nog eens op te kloppen. Tessa zette haar kopje terug op tafel en zuchtte dramatisch.

“Eigenlijk hebben we geen keus. Het zal allemaal van één man afhangen.”

“Huh? Wie dan?”

Ze kreeg een veelbetekenende blik.

“Joe.”

Het was een seconde stil. Toen barsten ze tegelijkertijd in schaterlachen uit.

“Joe?! Duitse Joe?” Tessa knikte goedkeurend.

“Ja, die voldoet toch prima? Gespierd, maar niet te. Geschoren, glad, gebronsd, donker haar, en hij zit elke avond keurig in de bar, voor zover ik kan zien wat te wachten. Heb je die zogenaamde vriendin gezien, die eerder deze week mee was? Da’s nou ook niet bepaald de hoofdprijs. Dus vanavond moeten we gewoon onze slag slaan, anders komt het er compleet niet meer van!”

Vol vuur zat ze rechtop achter het tafeltje en haar handen maakten woeste gebaren terwijl ze sprak, maar ondertussen zag Isabella dat haar ogen helemaal niet zo serieus stonden. Zelf kreeg ze bijna een hoestbui van het lachen.

“Maar wat als hij nou niet wil?”

“Ja, dát is natuurlijk geen optie!” riep Tessa uit. “We moeten dan wel even goed uitleggen hoeveel er voor ons van afhangt! In ‘s hemelsnaam Joe, voor volk en vaderland! Werk even mee!”

Ze stikten zowat in hun koffie van het lachen.

“Hèhè” verzuchtte Isabella.

“Nou nou.” deed Tessa een duit in het zakje. Rond haar ogen zaten ondeugende lachrimpeltjes.

“Wat moeten we nou met ons hopeloze zelf? Dit komt toch nooit meer goed?” Isabella slaakte een diepe zucht.

“Twee opties,” antwoordde Tessa droog. “één: we gaan ons enorm bezatten. Maar dat is gezien het tijdstip en het feit dat ik nog moet rennen, niet

zo'n goed idee.”

“Wat dat tijdstip betreft zouden Joost en Patrick het niet met je eens zijn. Die beginnen om negen uur al met Mythos-biertjes.”

“Waar. Nou, dan optie twee: geld uitgeven. Op de lange termijn een drama. Op de korte termijn: heerlijk.”

“Hear hear.” Isabella dronk haar smoothie op. “Ik ga je advies opvolgen. Daar op de hoek zit een lingeriezaak met uitverkoop. Ik denk dat ik maar eens losga.”

“You go girl. Ik ga langzaam teruggrennen. Effe contact houden over het eten vanavond?”

“Is goed.”

In de lingeriewinkel wist Isabella de deplorabele staat van haar bankrekening even helemaal te vergeten terwijl ze geholpen werd door een allerliefste verkoopster. In een veel te klein kleedhokje zonder airco sjoerde de verkoopster dat het een lieve lust was aan het bikinitopje waar Isabella haar zinnen op had gezet totdat alles goed om z'n plaats zat en binnenboord werd gehouden. De bikini was kobaltblauw, het topje veelkleurig. Prinsheerlijk wandelde ze met haar nieuwe aankoop in een keurig kartonnen tasje tevreden langs de terrasjes aan het water. Op loopafstand van het centrum van Nafplio lag volgens Google maps Arvanitia Beach, een klein in een ronde baai gelegen strandje. En verdraaid: tussen de struiken en een enkele verdwaalde olijfbom zag ze parasolletjes en een klein strandtentje uitpiepen. Het zag er meer dan paradijselijk uit, met slechts een paar gevulde strandbedden en een koraalblauwe zee. Isabella kocht een blikje fris bij het strandtentje, waar de uitbaatster vertelde dat ze vandaag garnalen saganaki maakte. De geur van romige tomaten was bijna bedwelmend.

*

Isabella had het zwembad nog niet eerder zo verlaten gezien. Ze bleef even onder het afdak van de bar staan om uit te kijken over zee, waarover een deken van donkere wolken lag. In de haven onderaan de heuvel waren nog net drie militaire jachten zichtbaar. De olijfbomen op de helling leken te bewegen onder het geweld van de vallende druppels. Ook het zwembadwater leek te koken door de plotselinge hoosbui. Maar afgezien van het geruis van de regen hoorde ze verder niets. Het leek alsof alle toeristen en hotelgasten in een klap uit Tolo waren verdwenen.

Een regenbui was natuurlijk niet waarvoor ze naar Griekenland was gekomen, maar soms kon een flinke plens toch ook wel voor een relaxte sfeer

zorgen. Ze stelde zich voor hoe ze zo dadelijk op haar hotelkamer de deur van het balkon op een kier zou zetten zodat ze de regenbui goed konden zien en horen, om dan op haar bed te krullen en wat te gaan lezen of nog iets te tekenen. Ze zou Tessa op het hart drukken dat ze geen muizen zou binnenlaten, en misschien konden ze wel ergens iets lekkers halen, zoals een taartje of zo. In bed eten was een van haar lievelingsbezigheden.

Dik drie uur had ze op het paradijselijke strandje bij Nafplio doorgebracht. Liggend aan zee had ze voornamelijk klotsende golven en een enkele keer het geronk van een overvliegende drone gehoord. Verder was het stil geweest. Ondanks haar nieuwe bikini had ze besloten topless te gaan zonnen, voor haar gevoel was er toch niemand die er aanstoot aan had kunnen nemen. Pas nadat ze vanachter de burcht een wel heel donkere lucht had zien komen aandrijven en de wind had voelen opsteken, was ze teruggereisd naar Tolo.

Ze leunde tevreden tegen een van de pilaren van het afdak en bedacht waar ze hier in de buurt een bakker zou kunnen vinden voor taartjes, toen haar nekhaartjes opeens overeind gingen staan. Er was nog iemand aanwezig onder het afdak. Langzaam draaide ze zich om naar de bar en zag zowel José als Sunshine Sam schuin achter haar staan, alsof ze vanuit het niets waren verschenen. Getverderrie, wat deden die twee nou hier? Waren ze net aan komen lopen? Isabella had serieus niets gehoord. Ze zag hoe José schoorvoetend tussen twee tafels in stond, alsof ze maar niet kon beslissen welke tafel ze eens zou kiezen om bij aan te schuiven. Sunshine Sam leunde tegen een stoel aan, wier poten hij aandachtig bestudeerde. Zo intens was zijn frons en starende blik dat hij zich niet eens bewust leek te zijn van José's en Isabella's aanwezigheid. In een klap verdween Isabella's tevreden en ontspannen gevoel. Ze had in principe geen hekel aan stiltes, althans niet aan aangename stiltes zoals toen ze uitkeek over de regenachtige baai. Maar nu, met deze twee rare figuren zo dichtbij, werd ze in een klap helemaal kriebelig. In een flits moest ze even denken aan de detective die nog altijd in haar strandtas zat. Ze was aangekomen in het hoofdstuk waarin vakantiegangers aan de Franse zuidkust 's ochtends vroeg het lijk bij het zwembad aantreffen. Ze kon zich zo langzamerhand wel een voorstelling maken van bepaalde sentimenten. Niet dat ze nou moorddadig werd van deze lui, maar toch.... Het liefst had ze haar mond gehouden, maar de beladen sfeer werd haar binnen no time te veel. Ze stonden met z'n drieën nog geen twee meter van elkaar af, en toch zei niemand iets. Even aarzelde ze nog, maar besloot toen toch maar het ijs te breken.

“Hey, José, hoe was je dag?” José keek ergens naar een punt tussen Isa-

bella's knieën en navel en antwoordde zonder met haar ogen te knippen.

“Leuk. Ja, leuk. Mooie stranden, en we hebben gezwommen. Ja, was leuk.” Ze knikte heftig op en neer.

Koortsachtig probeerde Isabella zich te herinneren wat er vandaag voor excursie op het programma had gestaan. De jeepsafari? Die was gisteren, toch? En de boottocht met barbecue, nee, die was morgen pas...nee, tóch vandaag! Ja tuurlijk, ze had zich op het strand vanmiddag nog afgevraagd hoe het op die piratenboot zou zijn. De boot, van ene captain Yannis, als ze het uithangbord had mogen geloven, was haar al eerder die week opgevallen in de haven van Tolo. Het was een groot exemplaar geweest, met een extra verdieping boven een al behoorlijk ruim middenstevan vol rijen plastic stoeltjes. Die extra verdieping had een plastic zeil gehad als dak, waaraan strengen met vlaggetjes hadden gehangen. Je kon er dus niet in de zon zitten.

José had verder niets meer gezegd. Isabella deed nog één poging.

“En er was een barbecue, toch?”

“Ja! Ja, die was heel lekker, die was op de boot. Ja, die was helemaal goed.”

Wederom stilte.

Okeee.

Even vroeg Isabella zich af of ze het niet toch nog een keer moest proberen. Maar ze had werkelijk geen idee meer wat ze deze vrouw moest vragen, en om eerlijk te zijn had ze er eigenlijk ook helemaal geen zin in.

“Klinkt goed hoor, zo'n dag!” Ze antwoordde met een glimlach die pijn deed aan haar kaken.

“Ja.” Geknik. “En jullie?”

“Oh, niet veel spannends hoor. Een beetje gewandeld, museumpje bezocht. En door het centrum van Nafplio gestruind. Erg mooi daar.”

José knikte zonder met haar ogen te knippen.

“En 's middags nog even op het strand gelegen.”

“Leuk. Ja, leuk.”

Stilte. José keek uit over zee. Die was nu echt helemaal opgeslokt door het regengordijn. Er waaiden regendruppels in Isabella's gezicht. Ze hoorde Sunshine Sam met zijn voeten schuifelen. Vanuit haar ooghoeken zag ze hem naar het regengordijn kijken, dan weer naar de stoelpoten. Waarom hij hier stond was haar een raadsel. Wilde hij een biertje bestellen of zo? Ontsnappen aan zijn nieuwe eenpersoonskamer? Maar vooralsnog ging hij niet zitten, bleef hij staan tussen de barkrukken en stoelen. Niet dat zitten nou zoveel zin zou hebben, er was geen personeelslid te zien. Ook de bar en het hotel leken uitgestorven.

“Ik ga maar even zitten” zei José.

Ze koos een tafel midden op het terras en nam met kaarsrechte rug plaats op een stoel. Ze zat stokstijf rechtop, alsof ze elk moment uit de stoel gekatapulteerd kon worden.

Plots klonk er vaag gemompel achter Isabella. Ze moest even goed om zich heen kijken om te zien waar het geluid vandaan kwam. Het bleek Sunshine Sam te zijn die, strak naar de heuvels achter het hotel kijkend, al mompelend vroeg of ze een leuke dag in het museum had gehad. Het kwam er volkomen onverstaanbaar uit. Ze moest hem vragen om zijn opmerking te herhalen, terwijl ze eigenlijk zin had om Was dat toevallig tegen mij?? Ik sta hier hoor! Kijk me gewoon effe normaal aan! te snauwen.

“Heel erg leuk!” antwoordde ze. “T is klein maar fijn. Een paar mooie zalen, met name de votiefsculpturen zijn de moeite waard, vooral die uit de Minoïsche periode.”

Ter bevestiging zag ze zijn wenkbrauwen even omhooggaan. Hij knikte kort. Maar ondertussen bleef zijn blik op de heuvels gericht.

En op dat moment het ze er genoeg van. Dikke schijt aan beleefd blijven en sociaal doen, ze was deze twee en de opgeschroefde sfeer helemaal zat. Communiceer normaal, of sodemieter op.

“Zo, ik ga me omkleden. Hé fijne avond hé? Superdoei!” en subiet liep ze weg, José en Sunshine Sam half antwoordend achterlatend.

Bekijk het even zeg.

In hun hotelkamer stond Tessa beha's op te vouwen.

“Nou, dat was weer beregezellig.” Isabella plofte op haar bed neer. Tessa keek verbaasd op met een rode en een blauwe beha in haar handen.

“Huh, hoezo?”

“Ach joh, ik stond bij het zwembad en toen kwamen José en Sunshine Sam erbij. Althans, opeens stónden ze er gewoon. Ik hoorde ze niet eens aankomen. Zó creepy! En je weet hoe het gaat: ‘t zegt niks, ‘t staat er maar, het staart voor zich uit. En het knippert nog steeds niet met haar ogen. Hij geloof ik ook niet, trouwens... Hoe dan ook. Er komt gewoon helemaal niks uit.” Tessa rolde met haar ogen.

“Hij kijkt nog steeds even moeilijk en fatsoenlijk praten lukt ook nog steeds niet. Alsof hij last heeft van een enorme verstopping of zo.” Ze moesten allebei weer enorm giechelen.

“Oh Tess, ik was wel enorm kortaf hoor. Maar zodra ze daar stonden...oh het was in één klap zo benauwend. Meteen weer een rotsfeer. Ik stond alleen maar even naar de regen te kijken en naar het uitzicht, en opeens stonden die twee vrolijke Fransen achter me. Ik ben gewoon weggegaan! Ik heb ze een

fijne avond gewenst en ben gewoon weggelopen.”

“Groot gelijk.” Tessa stopte de opgevouwen beha’s in de la.

“Vind je het goed als ik de badkamer induik?” Isabella trok haar bezwete shirt uit en gooide die op een balkonstoel.

“Ja tuurlijk, ik ben klaar.”

Gewapend met handdoek en schoon ondergoed dook ze de badkamer in. Eindelijk kon ze de plakkerigheid van de dag van zich afspoelen. Scrubben, scheren, schuimen, en ze voelde zich weer fris. Tessa was niet bepaald preuts aangelegd, dus na haar douche liep Isabella in haar onderbroek terug de slaapkamer in. Vanaf het balkon was een frisse bries te voelen, het was beduidend kouder was dan de afgelopen dagen en avonden. Ook was het buiten nog steeds bewolkt, wolkenvelden gleden door de lucht in verschillende tinten grijs en de vochtigheid was overal: op de balkonmeubels, de dakpannen en de boomtakken tegenover hun kamer. Een vestje was voor straks vast geen overbodige luxe.

“Volgens buienradar gaat het niet meer regenen vanavond.” Tessa checkte haar smartphone. “Niet dat me dat veel zou uitmaken. Zo’n plensbui ‘s avonds heeft ook wel wat.” Ze keek op. “Fleur heeft geappt. Om zeven uur bij de uitgang voor een taxi?”

Isabella knikte.

“Oh, ik ben zó benieuwd hoe dié het heeft gehad! Met d’r Zweed met bril!”

“Jahaa!” Tessa pakte een setje ondergoed uit haar koffer. “Maar aan de andere kant: zou ze niet de avond met hem moeten doorbrengen, in plaats van eten met ons? Ergens gaat er dan iets niet goed hé?” Ze schudde quasi-serieus met haar hoofd.

“Zeg dat.” antwoordde Isabella terwijl ze met haar detective op bed dook. “We gaan het zien.”

*

“Nee, ik kon er helemaal niks mee.”

Fleur had zoals altijd een nogal zakelijke uitdrukking op haar gezicht. Ze nam een flinke slok cola en keek Tessa en Isabella onbewogen aan. Die konden hun oren niet geloven.

“Want??”

Isabella hief haar handen op en schudde met haar hoofd terwijl Fleur rustig achteroverleunde en ondertussen haar armen over elkaar sloeg.

“Drie keer raden. Hij wilde advies. En daar had ik nou eens geen zin in.” Even bleef het stil. Tessa en Isabella keken elkaar aarzelend aan. Hadden ze

dat goed verstaan? Ze leunden beiden zo ver over het tafelblad heen dat ze bijna bij Fleur op schoot lagen.

“Wacht even,” zei Tessa terwijl ze een afwerend gebaar maakte, “nog een keer: hij wilde advies?”

“Over wat? Over hoe hij het beste met een moeilijke buurvrouw, ex en kind kan omgaan?” Isabella kon zich niet inhouden. Ze kreeg een vuile blik van Fleur terug.

“Nee, hij wilde relatieadvies. Over wat hij allemaal beter zou kunnen doen in een relatie. Hij appte net nog, of ik tips had.”

Vlakbij het mooie pleintje met de omgevallen terracottapotten hadden ze een restaurant met een door klimop overdekt terras gevonden. De helft van de tafels en stoelen was nog zeiknat van de pasgevallen regen, dus druk was het niet geweest. Heel Tolo leek die avond wel uitgestorven, alsof de regen elke vorm van leven had weggespoeld. In de hoofdstraat en in de winkels was geen mens te bekennen. Restaurants, terrassen, allemaal leeg, op een enkel verdwaald stelletje na. Overal op de marmeren straattegels lagen flinke plassen water en de lucht was nog zwaar van de eerder gevallen regenbuien, ondanks dat er, zo vlak voor de invallende schemering, wat opklaringen te zien waren.

De menukaart was niet bepaald spectaculair te noemen, maar gelukkig ook niet aan de prijs, en ze bestelden courgettebeignets, dolma's en gehaktballetjes in tomatensaus. Tessa en Isabella hadden niets liever dan een zeer uitgebreid verslag van Fleurs date gewild, maar hun hoop op een smeug verhaal was al snel vervlogen toen ze bij de taxistandplaats een nogal bedaarde Fleur hadden aangetroffen. Niks geen rode konen, blozend hoofd en wilde plannen om die avond weer met de Zweed af te spreken. Fleur droeg dezelfde zwarte broek en shirt als altijd, had nuchter de chauffeur gevraagd hen naar de haven te rijden en had bijna geïrriteerd gereageerd toen Tessa en Isabella meteen waren begonnen met vragen naar Jelmar. Toen Tessa vroeg of Jelmar een zwembroek bij zich had gehad, had ze met haar ogen gerold en hoorbaar diep gezucht. Isabella en Tessa wisselden blikken uit maar durfden voorlopig even niets meer te zeggen. Maar toen de dolma's op tafel kwamen, konden ze zich niet meer inhouden.

“Kom op Fleur, vertel! Ik heb die hele Jelmar gisteren helemaal gemist! Hoe ziet hij eruit?” Isabella keek Fleur opgewonden aan.

“Hij zit hier met een groep vrienden, ergens aan de rechterkant van het hotel, waar jij ook zat met je kamer, met Claudia.” Ze wees naar Isabella. “Hij kwam vanochtend naar mijn tafeltje, bij het ontbijt. Blijkbaar was ik

hem al opgevallen tijdens de wedstrijd, ook toen met Claudia, weet je nog?” En of Isabella dat nog wist.

“Nou ja, hoe gaan dat soort dingen. Hij stelde zich voor en vroeg of ik plannen had, omdat het minder mooi weer was. En of ik zin had om samen naar het centrum te lopen en een terrasje te pakken.”

“En, ben je gaan lopen?” vroeg Tessa verbaasd. Isabella vroeg het zich ook meteen af.

“Nee, natuurlijk niet! Hèhè, moet ik dat blijven uitleggen?” ongeduldig schepte Fleur courgettes op haar bord, “Nee, ik heb een taxi gepakt. We hadden in de winkelstraat afgesproken.”

“Maar, hoe ziet hij eruit? En wat heeft hij zoal... gezegd? Ik bedoel, waarom wilde hij met jou op date?” Isabella borrelde zowat over van de vragen.

“Ja, niet helemaal waar ik op val hoor. Hij ziet er niet echt Slavisch uit, meer nerdy, met een bril en kort blond haar. En hij, ja, hij wilde gewoon afspreken.” Ze aarzelde even. “Hij had niet iets gezegd over dat ik hem opgevallen was of zo. Waarschijnlijk wist ie wel dat we een singlegroep zijn, dus verdere uitleg was niet nodig, vermoed ik. Nou ja, ik vond het op zich wel leuk, dat hij het vroeg, toch?” Ze keek de andere twee meiden met een klein lachje aan.

Natuurlijk, dacht Isabella, om zo gevraagd te worden, dat was alleen al superleuk. Ze zou het zelf ook meteen gedaan hebben, afspreken met de een of andere Zweed. Maar of Fleur nu zo'n leuke dag had gehad... Zo keek ze in ieder geval niet. Fleur nam een grote hap uit een beignet en gooide haar vork naast haar bord.

“Maar Jezus, hij was echt raar.” Terwijl ze kauwde schudde ze haar hoofd. “Hij praatte meteen al alsof we al aan het begin van een relatie waren, weet je, alsof we elkaar al eerder bij een speeddate of blind date ontmoet hadden en we nu verder gingen. Serieus: hij ging echt een lijstje af. Waar ik woon, wat voor werk ik doe, wat mijn hobby's zijn. En daarna ging hij zelf dat lijstje af. Het was niet eens een gesprek, meer een checklist!”

“Oh nee.....” kreunde Tessa.

“Ah joh, ho-pe-loos. Hij luisterde wel, maar ook weer niet. Alsof hij er al helemaal vanuit ging dat het in kannen en kruiken was en..... weet ik veel, we vanavond opnieuw zouden afspreken voor het echte werk?”

“Oeii.....” Isabella knabbelde wat aan een gehaktballetje en leunde op een elleboog.

“Of nou ja, ik geloof niet dat hij een geilneef was, of is, denk ik. Maar hij.... ach, hij wilde veel te graag. Echt veel te graag.” Fleur keek wat bedroefd. “Ik geloof dat hij heel erg hard op zoek is en maar niemand kan

vinden. En het ergste is: ik begrijp waarom! Hij wil zó graag, dat hij niet eens meer naar die ander luistert. Hij zit alleen maar in z'n eigen hoofd zijn checklist af te werken.”

Ze moesten er ondanks alles alle drie om lachen.

“Oh, trouwens, we hebben uiteindelijk niet eens geluncht. Hij bestelde helemaal geen eten! Ik dacht dat hij ook wilde lunchen, ik bedoel, het was op een gegeven moment al half drie! Ik viel zowat om! En uiteindelijk komt hij met, ‘nou, laten we maar eens iets lekkers uitzoeken’, en hij kiest meteen brood met een smeersel, en dat was het! Ik kwam er niet eens tussen.”

“Te druk met zichzelf.” Isabella knikte begrijpend

“Yep, te druk met zichzelf.” Fleur zuchtte diep.

“Ja, maar, hoe zit het dan met dat advies?” Tessa keek niet-begrijpend van Isabella naar Fleur.

“Oh, dat. Ja, ik heb op een gegeven moment gezegd dat ik terug naar het hotel wilde omdat ik met jullie had afgesproken. Ja, ik dacht ik misbruik jullie maar even.” Fleur zag Isabella kijken en trok een verontschuldigend gezicht.

“En toen wilde hij meteen maar even een afspraak maken voor later vanavond. Nou, ik heb gezegd dat ik wel zou appen, en ik zat nog niet in de taxi of hij appte al voor een tijdstip. Toen heb ik weer geappt dat ik het toch verder niet zag zitten. Nou, ik heb me een epistel teruggekregen! Dat hij er niets van begreep, het klikte toch fantastisch, wat ging er dan mis. En of ik nog wat advies voor hem had. Of tips, wat hij anders zou kunnen doen.”

“Ach nee.....” zei Tessa meewarig “Die is echt desperate.”

“Yep.” Fleur trok de schaal met dolma's naar zich toe. “Dus dat was eens, maar niet weer.”

Isabella beet op haar onderlip en moest eigenlijk ook wel lachen. “En nou maar hopen dat je ‘m niet de hele tijd tegen het lijf gaat lopen bij de bar, of het zwembad.”

“Ah joh,” antwoordde Fleur terwijl ze nog een dolma opschepte, “we gaan overmorgen alweer naar huis, zo erg is dat nou ook weer niet. Wat gaat ‘ie dan doen, en public schreeuwen dat ik ‘m verlaten heb? Geloof d'r niks van.”

Ze klonk zo droog dat Tessa en Isabella er een beetje om moesten lachen.

“Stel je voor,” grinnikte Isabella, “heb je morgen een schreeuwende en gedumpte Zweed aan je ontbijttafel.”

“Je gaat er bijna op hopen.” reageerde Tessa gretig, “Dan gebeurt er tenminste nog eens wat.”

Fleur schonk haar een verwijtend blik.

“Ja sorry Fleur,” wierp Tessa meteen tegen, “ik bedoel er niks mee, en ik had je echt wel een leuke date gegund, maar wees blij, je hād tenminste een date en je hād tenminste sjans! Die kan je in je zak steken! En wees blij dat ‘ie niet agressief werd! Hij wil je! Hij wil je zóóó graag! Hij kan niet zonder je!!”

Tessa’s opengesperde ogen en opgeheven handen waren genoeg om Fleur eindelijk hardop te laten lachen. Isabella hield het ook niet meer.

“Nou,” zei Isabella, “dat was er wéér een die niet helemaal fris was.” Ze hief haar glas.

“Proost,” reageerde Tessa, “en op naar de volgende.”

“We moeten door,” knikte Fleur, “we moeten door.”

“Zo is het.” beaamde Isabella. “Zullen we trouwens de kaart nog een keer vragen, voor de hoofdgerechten? En dan meteen ook even kijken of ze watermeloen als dessert hebben?”

Hoofdstuk 7

Laatste dag en nog meer regen

Isabella en Tessa werden bijna tegelijkertijd wakker van een ritmisch getik. Het regende buiten. Van het zonnige, lieflijke schiereiland zoals ze dat aan het begin van de week hadden leren kennen, was niet veel meer over. Er hing een grijze deken over de heuvels en de bomen. Verder dan het zwembad kon Isabella niet kijken, alles was gehuld in mist. Ze voelde dat het plakkerig en benauwd was, met soms een onverwachte frisse windvlaag. Toch kon ze zien dat onder het afdak van het restaurant gasten zaten te ontbijten, stug gekleed in korte broeken en shirts.

“Wat een schijtweer!” zei Tessa, terwijl ze snel wat handdoeken van het balkon naar binnen haalde.

Isabella maakte ondertussen een foto van de troosteloze omgeving die ze naar een vriendin in Scheveningen aptte.

“Je krijgt meteen zin om niks te doen hè? Gewoon je pyjama aanhouden en in je bed krullen.”

Daar zei Tessa zowat. Met zulk weer had Isabella inderdaad totaal geen zin om naar buiten te gaan, en in haar joggingkloffie kon ze in de hotelkamer heerlijk rommelen.

“Jaa, dat gevoel ken ik wel ja. Effe lekker niks...”

Onderuitgezakt in bed dacht Isabella terug aan de vorige avond, hoe Fleur half half een afspraak had gemaakt om vandaag met z’n drieën een auto te huren en door het gebied rondom Tolo en Nafplio te crossen. Als ze er alleen al aan dácht om met z’n drieën op pad te gaan....oh echt niet.

Met gepaste schaamte dacht ze terug aan haar ‘vrije middag’ in Nafplio. Dat was zo relaxed en ontspannen geweest, ze had er enorm van genoten. Meteen

schrok ze ook nog eens van het feit dat ze deze middag in haar hoofd als een vrije middag bestempelde!

Waarschijnlijk dacht Tessa op datzelfde moment iets van gelijke strekking, want ze keek Isabella wel heel erg typisch aan. Dat gaf haar de moed om Tessa er meteen mee te confronteren.

“Jij hebt er ook geen zin in hè? Weer afspreken, weer op de klok kijken, weer rekening houden met een ander, weer smalltalken. Wees es eerlijk!” Tessa snoof en lachte tegelijkertijd.

“Nee, klopt. Ik heb er faliekant geen zin in.” Hoofdschuddend gooide ze de handdoeken op een stoel en plofte terug op bed. Ze pakte een shirtje op, keek er peinzend naar en legde het met een zucht terug. “Ik wil vandaag alleen maar doen waar ik zin in heb!”

Ze schrok zichtbaar van haar plotselinge felle toon, en sloeg een hand voor haar mond.

“Wat erg, ik lijk wel een klein kind...” Ze liet haar schouders zakken. “Maar effe eerlijk, wat is nou het idee van vakantievieren? Dat ik de hele tijd maar rekening moet houden met een ander, en dan ook nog eens iemand die ik amper ken?! Ik weet het: het was gisteravond heel gezellig, en ergens is het ook wel weer lullig, zo’n maffe Zweed, maar... ik werd de afgelopen dagen ook wel een beetje gék van al die appjes van haar. ‘Hoe laat ben je terug? Wanneer ben je klaar met rennen? Wanneer ben je klaar met douchen? Ik heb honger, wanneer gaan we?’ Mens, stap toch gewoon in die taxi en rij naar beneden als je zo’n honger hebt! Val mij daar niet mee lastig!” Voor zo’n klein vrouwtje kon ze toch wel heerlijk fel worden. Isabella moest er weer om lachen.

“En nou moet ik zeker wéér een hele dag rekening houden met iemand die nog geen kilometer kan lopen! Ik heb verdomme nog maar één vakantiedag, mag ik dan nou eens iets doen waar ik zin in heb?”

“Háálo druktemaker! Gaat ie lekker? Jij wordt ook met de minuut steeds hysterischer!” Isabella keek Tessa geamuseerd aan.

“Ja, ja, ik weet het... Maar vergis je niet hè, we zitten vanavond sowieso weer gezellig naast elkaar aan tafel met de hele kliek, voor het afscheidsdiner.” Ze trok er een scheef gezicht bij. “Dat zal ook weer dikke pret worden. Dus mag ik dan overdag nog een beetje mijn eigen plan trekken?” Ze draaiden bijna tegelijkertijd hun hoofden om en keken naar de regenbui buiten.

“Voor zover dat mogelijk is, in ieder geval.” antwoordde Isabella droog. Maar eigenlijk voelde ze wel dat Tessa gewoon een punt had. Zo boeiend of

lachen was het, afgezien van de verhalen over Rare Jelmar, gisteravond niet geweest, ze hadden uiteindelijk toch een beetje als een uitgeblust echtpaar tegenover mekaar onder de lekkende klimop gezeten. En van die dwingende appjes werd Isabella, om heel eerlijk te zijn, ook best tureluurs. Ze draaide zich weer om en keek Tessa aan.

“Gelijk heb je Tess. Ik krijg alleen al buikpijn van dénken aan nog zo’n hele dag rekening houden met een ander. Ik wil vandaag ook gewoon lekker de hele dag mijn eigen zin doen.”

“Nou precies! Ik ga vandaag eten wanneer ik zin heb, luieren wanneer ik dat wil, en al helemaal niet vertrekken omdat iemand ánders dat wil!” Even keken ze elkaar verzaligd en tevreden aan. Isabella zag het al helemaal voor zich: lekker weer even terug in bed, boekje lezen, regen kijken, lunchen waar en wanneer zij daar zin in had.... Tessa dacht waarschijnlijk precies hetzelfde. Toch be kroop hen allebei al snel zichtbaar een gevoel van twijfel.

“Duss...” zei Tessa

“Ja, duss.... Hoe vertellen we dit aan Fleur?” vroeg Isabella zich hardop af. Ze keken elkaar ontzet aan.

“Oh-oo. Wat erg is dit. We zitten ineens serieus peentjes te zweten om iemand te zeggen dat we vandaag niet samen gaan afspreken!”

Tessa zei niets en frummelde wat met haar vingers. Haar felheid was als sneeuw voor de zon verdwenen. Dat had Isabella kunnen verwachten, ze had Tessa deze week al eerder flink tekeer horen gaan, zolang er maar niemand anders bij was. Zodra ze echter niet meer alleen waren was er van haar duidelijke mening opeens niets meer over. So be it. Isabella vond dat jammer, maar wilde zich nu ook niet laten tegenhouden enkel en alleen omdat de een niet durfde en ze de ander misschien wel ‘zielig’ vond. Resoluut pakte ze haar telefoon.

“Ik waarschuw je wel Tess. Ik ga niet voor jou appen. Alleen voor mezelf.”

En ze stuurde een bericht naar Fleur dat ze gezien het slechte weer en een slechte nacht dankzij muggen op de kamer (ja, ja, leugentje om bestwil, vooruit) vandaag haar eigen plan wilde trekken. Ze zouden elkaar vanavond wel weer treffen bij het eten.

Binnen een mum van tijd kreeg ze een appje terug.

WTF? We zouden toch samen op pad gaan???

Ze besloot niet te reageren. Het laatste dat ze wilde was een ellenlange discussie via de app. Pissed zou Fleur toch wel blijven.

“Zo.” Isabella legde haar Samsung op het nachtkastje. “En nu ga ik ont-

bijt halen en mee terug nemen naar hier!”

Ze trok haar sandalen aan terwijl Tessa aarzelend met haar mobiel stond te spelen.

“Ik ga ook appen. Ga ik daarna ook lekker eten halen.” Overtuigend klonk ze niet.

In haar verfrommelde shirt en korte broek liep Isabella naar de ontbijtruimte. Ze vroeg zich af of Tessa zo dadelijk daadwerkelijk geappt zou hebben. Eerst zien, dan geloven. In de eetzaal gaf ze haar ogen goed de kost. Ze had absoluut geen zin om twee keer op-en-neer te lopen, dus vulde ze schaamteloos een dienblad met zoveel ze maar kon vinden. Een paar stukken vers brood met sesamzaadjes, wat feta, kaas, komkommer en tomaatjes, twee plakjes cake en twee zoete beignets met honing, en een stuk meloen. Zo onopvallend mogelijk liep ze ermee naar buiten, om vlak voor het terras subiet naar links af te slaan en tussen de gebouwen te verdwijnen richting hotelkamer. Gelukkig kwam ze onderweg niemand tegen. Met het volle dienblad balancerend op een hand liep ze de kamer in, waar Tessa op de rand van haar bed zat te appen.

“Nou, Fleur is níet blij. Ze wil per se die auto huren!”

“Dan gaat ze dat toch lekker doen?” antwoordde Isabella. “Alléén!”

Tessa moest lachen.

“Gelijk heb je. Negeren die handel! Blij dat ik de dag voor mezelf heb!”

Nu keek ze echt op van haar mobiel en zag het dienblad in Isabellas handen. Haar ogen werden meteen een stuk groter.

“Euh ja.. ik dacht euhhh...t is een vrije dag. Ik doe eens gek.” stotterde Isabella.

Daar moest Tessa helemaal hard om lachen. Isabella besepte dat dat wel als een heel erg komisch excuus had geklonken.

“Ik ga dan ook maar eens gek doen.” reageerde Tessa, en ze bukte om haar slippers aan te trekken. “En een blad vol vreten halen!” Ze verdween door de deur.

Isabella ademde opgelucht uit. Snel trok ze haar broek en bh uit en ging alleen met haar verkreukelde shirt op bed liggen. Met kussens en extra dekens bouwde ze er een soort van tafel op, met een ruggensteun tegen het hoofdeinde aan. Met de balkondeur op een kiertje en de luiken open had ze mooi zicht op de grijze lucht en de gestaag vallende regen, en met een boekje erbij en een grote fles spa zat ze de komende uren wel goed. Terwijl ze zich langzaam door het ontbijt heen werkte en een nieuw hoofdstuk verslond, kwam ook Tessa terug met een ontbijt dat qua grootte niet onderdeed voor het hare. Een

mopje jaren tachtig-muziek als softe achtergrond maakte het relaxgevoel compleet.

*

De rest van de ochtend was het grijzig en vochtig gebleven, al was het op een gegeven moment wel gestopt met regenen. Na een uurtje of wat hangen in bed en tussendoor wat tukken en soezen, had Isabella een warme douche genomen en zich van top tot teen als een malle gescrubd. Wat een timing, bedacht ze zich terwijl ze zich afdroogde. Je kon veel zeggen van haar maat, dunne haar of bril, maar verdraaid, zo bruin en gebronsd en vooral glanzend als haar huid nu was, nee, zo was 'ie al in geen tijden meer geweest. Had de vakantie dan toch het verschil gemaakt? Wie weet.

Tessa was ondertussen met iPhone en headset op het balkon gaan zitten. In T-shirt ging Isabella in de deuropening staan.

“Zeg, weet je nog, dat etentje met Oscar, afgelopen zondag...?”

Tessa keek verbaasd op en trok een oortje uit.

“Huh, ja. Wat is daarmee?”

“Nou, hij had het toch over snorkelen en duiken vanaf dat kleine bootje? Weet je nog? Hij heeft het nog laten zien, het lag in de haven.”

Tessa keek haar niet-begrijpend aan.

Natuurlijk, bedacht Isabella zich, Tessa had toen flink met Sunshine Sam staan... nou ja, discussiëren.

“Nee, wacht, daar was jij niet bij. Jij stond toen na het eten met Sam ruzie te maken.”

“God, herinner me daar alsjeblieft niet aan.” Tessa rolde met haar ogen.

“Ja sorry. Maar ik bedoel: toen heeft Oscar mij dat bootje laten zien, waarmee hij ging duiken. Het was heel klein, met alleen maar ruimte voor een man of vijf, of zo. Je kon ook mee om te snorkelen.”

Isabella dacht terug aan de kleine kajuit en de eenvoudige bankjes om op te zitten. Ze was helemaal vergeten dat snorkelen ook nog een optie was geweest. Allemachtig, wat stom. Ze schrok op uit haar gedachten toen ze Tessa ongeduldig haar kant op zag kijken.

“Ja, maar wat is daar dan mee?”

“Ach, niks bijzonders.” Isabella wapperde met haar handen. “Oscar vertelde toen dat we best meekonden, als we zouden willen. Om te duiken of te snorkelen. Ik ben het helemaal vergeten, stom genoeg.”

“Zou je dat nu alsnog willen dan?” vroeg Tessa aarzelend. Isabella keek naar zee.

Hoewel het niet meer regende, was de lucht nog behoorlijk donker en waaide het aardig. Ze zag witte kopjes op de golven.

“Nou, op zich zou ik wel willen, maar ik vermoed dat het nu echt geen optie meer is. Met die wind?” Ze wees naar zee. “Nee, die boot vaart toch nooit meer uit vandaag. Jammer, gemiste kans.”

Terwijl ze naar zee bleef staren be kroop haar het onaangename gevoel dat als ze vermoedelijk iets meer aandacht aan Tolo en de omgeving had geschonken en wat minder aan haar irritante reisgenoten, ze de boot en het snorkelen waarschijnlijk niet vergeten was. Sukkel. Wat las ze nou altijd in de Flow en de Happinez: meer in het moment leven! Nou ja, voor haar gevoel had ze de afgelopen dagen niet anders gedaan dan in het moment leven, en in ieder moment had wel een rare reisgenoot gezeten. Echt, loslaten die hap. Ze haalde voor niemand in het bijzonder haar schouders op en liep weer naar binnen. Vertwijfeld bleef ze voor haar bed staan. Ze had opeens enorm last van cabin fever. Ze moest er even uit, eender waar naartoe. Koortsachtig zocht ze op haar smartphone de omgeving af, en stuitte op het nabijgelegen dorp Drepano. Volgens een lokale influencer lag er vlakbij dit dorp zelfs een archeologische opgraving, een Akropolis met uitzicht op zee. Prima, Isabella wist genoeg. Snel graaide ze haar spullen bij elkaar, propte haar tas vol en trok een korte broek aan.

“Tess, ik ga er effe van tussen! Ik ben op tijd terug voor het eten.” Gebrom vanaf het balkon. Maar Isabella stond al buiten.

*

Aan de kust van Paralia Asinis, vlakbij het stadje Drepano entertainde Isabella zichzelf. Ze slenterde in de weer op volle kracht teruggekeerde zomerzon door de smalle steegjes en wandelde uiteindelijk naar de Akropolis aan de rand van het stadje. Hier lagen, hoog uittorende boven de rest van het landschap, de restanten van een Hellenistisch stad van meer dan tweeduizend jaar oud. Het was nogal een klim om er te komen, en in het uur dat ze tussen de goed onderhouden massieve stenen muren en graven liep kwam ze vooral wat luierende katten tegen. Er was verder geen mens te bekennen. Op de achtergrond was steeds de azuurblauwe zee te zien, met een verwaald rond-dobberend bootje, al even wit als de schuimkopjes van de golven. Ook hier haalde ze haar notitieboekje tevoorschijn en maakte enkele schetsen. De zuilenstompjes om haar heen waren van een vlammend rood-wit marmer, de muren daarentegen glinsterden grijswit. Gadeslagen door twee slaperige poezen bleef ze nog even zitten in de schaduw van een knoestige oude boom en schetste en tekende er lustig op los. Was ze toch weer even met werk be-

zig tijdens een vakantie. Nou ja, werk, werk. Haar geld verdiende ze er toch niet meer mee. Passie, dan maar? Liefde, hobby? Maakte ook niet uit. Het voelde goed en rustgevend.

Uitkijkend over zee met een briesje in haar gezicht sijpelde het besef langzaam binnen dat dit de laatste vakantiedag was. Ze liet haar potlood even rusten en dacht na. Was ze tevreden? Was het een reis geworden waar ze met plezier op kon terugkijken? Of was ze blij dat ze weer naar huis kon?

Ja en nee.

Nee, ze had aanvankelijk op een ander soort reis gehoopt. Of nee, niet een ander soort reis, maar andere reisgenoten. Een relaxtere sfeer, met meer aansluiting en meer... gelijkgestemden. De afgelopen dagen had ze het gevoel gehad alsof ze verplicht met onbekenden, waar ze geen klik mee had of affiniteit, in een afgesloten vissenkomp moeten verblijven. Ze hadden te dicht op elkaar gezeten, en op de een of andere manier waren gevoelens en emoties vele malen uitvergroot geraakt. Zittend op een oude Griekse muur bedacht Isabella zich hoe haar vrienden thuis dit niet zouden begrijpen. Of beter gezegd: ze zouden er waarschijnlijk hartelijk om lachen, hun hoofden schudden en het een mooi verhaal vinden. Zoals over hoe het soms aan tafel was geweest, met die stomme menu's. Of schreeuwende tafelgenoten. Of tafelgenoten waar niks uitkwam. Dolkomisch! Maar daadwerkelijk begrijpen hoe krampachtig het soms was? Hoe moeilijk het kon zijn om je ongenoegen voor je te houden en je niet te storen aan de reisgenoten? Nee. Dat zouden ze waarschijnlijk niet kunnen begrijpen. Ze had het al eerder gevoeld: in die afgesloten vissenkomp leken sommige emoties versterkt en vergroot te worden.

En dat was zoals het was. Ze kon er weinig meer aan veranderen.

Isabella keek naar haar boekje en het potloodje in haar hand. Als ze heel eerlijk was, moest ze bekennen dat ze ook wel een beetje moe van zichzelf werd, soms. Al dat gepieker en die malende gedachten, waardoor ze zich soms behoorlijk heftig kon ergeren aan de mensen om haar heen. Ze werd doodmoe van steeds maar weer denken in cirkels en kringetjes. Genoeg ervan. Dat moest ze anders gaan doen.

Ze voelde hoe ze begon te rammelen. Links van haar lag het gehucht Asinis, dat er zo op het eerste gezicht uitzag als een strook strand met daarachter een strook hotels, cafés en tavernes. Meer niet. Vooruit. Ze had nog één middag, dat ze er nog maar even goed van zou genieten. De Griekse zomer was per slot van rekening toch van een heel ander kaliber dan de Haagse.

Aan het begin van de bebouwde strook, onderaan de Akropolis, hoefde ze alleen maar haar neus achterna. Onder een knalrood en geel beschilderd

afdakje zat een gyroszaak waar een verrukkelijke geur uit kwam drijven. Er stonden lukraak wat krakkemikkige tafeltjes en stoeltjes langs de muur, maar er zaten ook mensen op de rand van bloembakken en op straat te eten. Ze bestelde een pita gyros en een cola zero. De pita was een lekkere dikke opgerolde zoute pannenkoek, goed gevuld met gekruid vlees, uienringen, frietjes, tzatziki en paprikapoeder, zonder twijfel het lekkerste eten van de hele week. Ze besloot nog even te blijven zitten en bestelde een frappé (“milk, medium sugar”), en haalde haar aantekenboekje en potloden weer tevoorschijn. Ze maakte schetsen en kleurde patronen in, gebaseerd op Griekse vazen en de meer dan kleurrijke omgeving van Nafplio, Tolo en Asinis. Ze veroorloofde zichzelf nog een keertje een beetje dagdromen: een Instagramaccount met duizenden volgers, netwerken en samenwerkingen met Omar Munie en Magasin Horaz. De frappé was ijskoud, romig en chocoachtig zoet. Ze was die hele singlereis even vergeten en voelde zich op en top ontspannen. Heerlijk. Toen ze na weer een ontwerp, dit keer van dolfijnen met gele strepen op hun snuit, op haar horloge keek, zag ze tot haar grote schrik dat het al bijna vijf uur was. Damn... ergens had ze gedacht dat ze voor het diner nog wel een uurtje of wat aan het zwembad van het hotel kon gaan liggen, maar dat ging ‘m nu niet meer worden. In de groepsapp stond het luid en duidelijk: om zes uur aantreden voor het afscheidsdiner. Ah bah, zat ze net zo lekker. Of nou ja, nét....

Langzaam begon ze haar tekenspullen op te bergen in haar tas, toen er een schaduw op haar tafeltje viel.

“Hey. You’re from the hotel, right?”

Dat was geen normaal Engels, hoorde Isabella meteen. Een typisch accent. Het duurde een seconde of wat voor ze doorhad dat de vraag bij de schaduw hoorde en aan haar gericht was. Verward keek ze op.

En zag Joe.

Duitse Joe.

In een kaki korte broek, een strak wit shirt, hand boven zijn ogen tegen de zon en een vrolijke glimlach.

En met zeer gebronsde en gespierde armen en benen en stralende witte tanden, registreerde ze ook meteen.

“Hi.” Dat kwam er wat hikkend uit. “Yeah sure, from the hotel..... Joe, right?”

“Yeah, it’s Joe! Hey, how are you? Isabella, right?”

“Yeah, yeah, I’m Isabella. Uhm, fine, sure, yeah. You?” Stond ze hier nou serieus met hunky Joe te praten?

“Fine, yeah. Great day, huh?” Blij keek Joe rond over het terras en de zee.

Hij knikte naar de Akropolis. Hij wachtte niet op een antwoord. “Nice place, right? I always come here, when I’m staying at the hotel. Really like the atmosphere, and the scenery.”

“Yes, you come here often, don’t you?”

Isabella kon nog steeds niet geloven dat Duitse Joe naast haar tafeltje stond. En dat hij haar had aangesproken. En ook nog eens met veel plezier over Asinis stond te vertellen. Hoe dan??

Joe scheen overigens niets van haar opperste verbazing door te hebben. Hij knikte.

“Sure. I try to come here every year.” Haalde z’n schouders op. “I just... like it here. I guess I’m not a very adventurous person when it comes to my holidays or free time.” Beschamend lachje terwijl hij haar schuin aankeek. Isabella voelde hoe haar hart oversloeg.

Haar hart sloeg serieus echt over, WTF??

“I like the hotel, the rooms are nice, the people who work there are great, and I love the pool and the bar. That’s all I need to relax. I ask friends if they want to come along, and sometimes they do, and sometimes I go alone. But that’s okay, this is all I need to relax.”

Isabella kon haar oren niet geloven. Kon het echt zo makkelijk zijn? Je vindt een fijne vakantieplek, je voelt je er thuis, en dus ga je er gewoon elke keer weer opnieuw naartoe. En als je vrienden niet meewillen, nou, dan ga je toch gewoon alleen? Maar wat zou zijn omgeving daar wel niet van zeggen? Of zijn familie? Of misschien deed dat er wel helemaal niet toe.... Hij zag er verdraaid tevreden en zelfs... gelukkig uit.

“I hear you! I totally understand.” Ze stopte haar handen tussen haar knieën.

“I have to say, I really like the hotel too, because of everything you said. The people, the location, the rooms.” Er schoot haar opeens iets te binnen. “Hey! Do you also find clean towels folded up in the shape of the sails of a ship on your bed every morning?” Ze zag hoe zijn ogen meteen oplichtten van herkenning.

“Yeah, I get them too!”

Hij stond er echter nog steeds een beetje bedremmeld bij.

“Hey, you don’t have to apologise to me for your choice for a holiday. If you like it here, you like it here. I really understand.”

De glimlach werd al wat opgeluchter en BAM! Ja, hoor, daar waren de witte tanden weer. Voordat Isabella wist wat ze deed had ze het al gevraagd.

“Do you want..... a drink, perhaps?” Ze wees naar een van de stoelen.

“Great, thanks!”

En voordat ze het wist was hij al vrolijk tegenover haar gaan zitten. Ze moest zich tot het uiterste inspannen om niet haar tas in te duiken en Tessa te appen dat ze op een zonovergoten terras zat, met Joe. Die ondertussen tevreden een biertje bestelde bij de ober. Isabella besloot dan maar voor een Aperol spritz te gaan. Nadat ze besteld had keek ze Joe's kant op en zag dat hij haar ongegeneerd recht zat aan te staren.

“So, tell me, what’s up with this ‘group’ (hij maakte citaattekens met zijn vingers in de lucht) you’re staying with? Are you guys friends or something? And where are they? What are you doing here alone?”

“Friends? Ha!” Ze moest schamper lachen om zijn woordkeus. Verbaasd trok Joe zijn wenkbrauwen op.

“No. No, it’s just that... we’re...you know...” Even aarzelde ze. Jezus, moest ze deze hunk nu gaan uitleggen dat ze met een singlereis mee was? Maar ach, wat had ze te verliezen?

“It’s like this: we’re all singles, and this is a, umm, singles vacation. Holiday. Trip. You know...”

Aan zijn gezicht kon ze zien dat hij er nog niet helemaal aan was.

“I mean, I don’t know if you’re single, or... Anyway! Doesn’t matter. The thing is: I am. And I have wonderful friends, but they either have kids, boyfriends, husbands, whatever. Or they are single too, but don’t have time. But just because I’m alone doesn’t mean I don’t want to go on holiday, you know? So we have these travel agencies in Holland who organise group holidays for singles, and I thought, hell, why not? Let’s do this, so at least I won’t be alone all the time.”

Ze keek voorzichtig zijn kant op om te checken of hij het zou snappen. Zijn gezichtsuitdrukking bleef vooralsnog blanco.

“I just really wanted some sun, and beach, and Mediterranean food. I mean, I really like Greece, and it’s not as if we’re constantly together! Everything is optional! So sometimes we have dinner together, or you can book excursions...or you just do what you want to do and make you own plans.” Joe knikte langzaam.

“So were they fun?”

“What?”

“The excursions. Were they fun?”

Even wist ze niet hoe of wat ze moest antwoorden. Hij keek er zo serieus bij, bleef haar maar recht aankijken. Wilde hij dat echt weten? Hij zag er niet uit alsof hij haar na die hele uitleg over de singlevakantie zou gaan uitlachen.

Toen besloot ze maar gewoon eerlijk te zijn.

“No! Not at all!”

Daar moest hij hard om lachen.

“Really? You didn’t like them?”

Ze begin zelf ook te lachen.

“No! Christ, they were boring! Or at least the bus tour was. The boat trip was a lot of fun actually. I’m overreacting. It’s just....” Hoofdschuddend keek ze naar zijn lachende en verwachtingsvolle gezicht. “These people.... I’m sorry, I love this place, and there’s nothing, nothing wrong with the concept of a singles vacation, but this group....no. They’re just not my cup of tea.” Ze hief daarbij haar glas op en nam een slok Aperol.

“Hey girl, no need to apologise to me! I love a sunny holiday just as much as the next man. But whoah, this concept really isn’t working for you, right?” Hij verschoof wat in zijn stoel.

“I’ve seen you guys at the hotel, the bar, you know, and man, you all really don’t look happy. Does anybody in that group ever smile? You are at this place with nice staff and great food and a great atmosphere, and all you guys do is sulk. I just can’t believe it. You’re the only one that actually laughs, every now and then, you and that little curly-haired girl.”

“Oh, you mean Tessa! You’ve no idea how much fun she is! I’m so, so happy she’s here. And she hates the rest just as much as I do, so I guess that helps.”

Joe moest gniffelen.

Isabella keek hem peinzend aan.

“I know it sounds weird, you know. Here I am, all grown up, on holiday. And I feel so stupid, like I ended up being part of a bunch of unhappy and surly teenagers”. Joe hief afwerend zijn handen op.

“Girl, again, don’t apologise to me. So what are you doing here then, all by your lonesome?”

Hij keek haar verwachtingsvol aan.

“Oh euhh..” ze voelde zich verlegen worden. “Drawing, I suppose. And eating pita gyros.”

“Drawing? Really?” Joe kreeg een blij verraste uitdrukking op zijn gezicht. “What did you draw?”

Belangstellend leunde hij naar voren. Even aarzelde ze, maar toen pakte ze haar notitieboekje erbij en liet hem haar schetsen en tekeningen zien. De dolfijnen van die middag, maar ook de patronen van haar bezoek aan het archeologisch museum, en de tekeningen die ze had gemaakt van de haven van Nafplio, met de witte huizen en de rode daken als kubistische blokken-doosjes, opgestapeld naast het fonkelblauwe water.

“This looks great!” Joe bladerde door het boekje. “You’re an artist! That’s

so much fun!”

Isabella stond verbaasd over zijn blijdschap. De meeste mannen die ze in haar tijd als ontwerper was tegengekomen waren zo gay als een eenhoorn, of anders gewiekste zakenlui. In haar vriendenkring zaten überhaupt niet zoveel mannen. Dat een gewone, leuke heteroman zo positief kon reageren, kon ze bijna niet serieus geloven. Laat staan een hippe spierbundel als Joe. Opmerkelijk. Ze kon eerlijk gezegd niet voorkomen dat ze daar best wel een beetje heel erg blij van werd.

“Thanks” zei ze verlegen. “But is not so big or amazing as it sounds. I do it just for fun you know, as a hobby.”

“Well, I think it looks really nice.” Blozend borg ze haar notitieboek op en pakte haar glas om een enorme slok te nemen. Per ongeluk viel haar blik op haar horloge.

“Shit! It’s almost six o’clock!” Dat verdraaide afscheidsetentje ook.....
“I’m sorry Joe, but I really have to go!”

Joe keek verbaasd.

“Really? Already? Why?”

“It’s..... because of this dinner. It’s our last night here, you know, so we’re having a, I don’t know...farewell dinner? We’re supposed to meet in Tolo at six.”

“A farewell dinner? With this group of people you don’t even like?” Hij wierp haar een veelbetekenende blik toe.

“Yeah, yeah, yeah, I know. I know! But I promised I’d go. Beachbabe will have made reservations already.”

“Who??”

“What? Oh! Beachbabe. Erhm, yeah, I mean, our guide. Sorry, I just, made up this nickname. It’s easier, you know...”

Ze haalde haar schouders op, maar zag dat Joe erg veel moeite had zijn lachen in te houden. Zijn wenkbrauwen verdwenen zowat in zijn haargrens.

“Yeah, yeah, alright. But anyway, she’ll have made reservations, and I said I’d be there”. Ondertussen haalde ze haar portemonnee tevoorschijn en begon naar briefgeld te zoeken. Had ze nou eigenlijk recentelijk nog gepind...?

“Hey, leave it.” Joe wuifde naar haar portemonnee. “I got it. Listen, after that amazing farewell dinner of yours, send me a text. Maybe we can go for drinks?”

*

Even, serieus, maar echt?

Terwijl ze in de taxi zat naar Tolo kon Isabella niet anders dan verbijsterd naar de fonkelende zee kijken terwijl de zon onverbiddelijk op het spiegelgladde zeeoppervlak en de stranden brandde. Had ze zojuist op dat kleine terras in Asinis serieus Joe's nummer in haar telefoon gezet? Alsof het de normaalste zaak van de wereld was? Ja dus.

En wat dan nog? Hij was gewoon een andere hotelgast, hij was vanavond toch wel in de buurt en had vast niks anders te doen, en wilde vast nog wel wat kletsen over Tolo, en....

En sodemieter op, ze werd al helemaal bloednerveus van alleen al de gedachte. Joe wilde vanavond nog een keer afspreken! Wilde zij dat eigenlijk ook wel? Ja duuuuh, natuurlijk. Beter dan het stelletje oelewappers van HeadoverHeelz, die waarschijnlijk niks beters konden verzinnen dan die belachelijke cocktailbar. Verdomme, ze had helemaal geen tijd meer om zich om te kleden, laat staan douchen, en scrubben, en make up of iets.... Ze moest in een keer door naar het restaurant. En haar haren waren natuurlijk weer helemaal ingezakt vanwege de warmte...

Op haar telefoon zag ze dat Tessa had geappt.

Waar blij je? Alles goed?? Ik ga alvast richting centrum!

In een keer werd ze helemaal blij en enthousiast. Eindelijk had ze eens iets fantastisch te vertellen!

Ze stapte uit in de haven van Tolo, waar ze volgens Beachbabe's berichtje van gisteravond zouden verzamelen. Bij het bekende bakkertje op de hoek zag ze de even bekende gestalten van Joost en Jacobine. Ze begroetten elkaar snel.

“Hé hallo daar, hoe is ‘t met jullie?”

“Hm-hm. Goed.” Jacobine liet haar blik snel van Isabella naar de bootjes in de haven gaan. Geweldig, dacht Isabella, daar gaan we meteen weer.

“Hoe was jullie dag?” Ze probeerde het nog een keer. “Raar weer vandaag hé?”

Jacobine haalde nonchalant haar schouders op.

“Het gaat. Vanochtend konden we niet veel, met dat schijfweer, dus zijn we binnengebleven. Maar 's middags werd het beter, dus hebben we aan het zwembad gelegen. Chantal zou gaan surfen, maar dat ging niet door.”

“Dat ging niet door?” Isabella fronste.

Joost draaide zich met tegenzin om.

“We hadden een afspraak met een instructeur, dat had Angeliek geregeld. Alleen, toen we aankwamen bleek de les geannuleerd vanwege het weer. En daarvoor hadden we dan veertig minuten in een taxi gezeten.” Hij trok een

chagrijnig gezicht. “Helemaal voor niks gegaan dus. Toen zijn we maar naar de haven gegaan voor de lunch.”

“Wij zijn daar ook geweest, Angela en ik, samen met Stefan.”

Jacobine friemelde aan de rand van haar jurk.

“Ah zo. Leuk! Denk ik...”

Isabella schommelde zenuwachtig van de ene voet op de andere. Nog geen vijf minuten in het reisgezelschap en ze wist voor de verandering alwéér niet meer wat ze zeggen moest.

“Oké, en jij?”

Joost wierp haar een eigenaardige blik toe. Isabella zag het en beseftte dat haar ongeduld misschien wel iets te duidelijk was. Ze herschikte haar gezichtsuitdrukking tot een opgewekte glimlach.

“Oh, lekker gechilled. Ontbijtje op bed, met de bus naar Asinis. Superrelaxed. Weten jullie trouwens waar we moeten zijn?”

“Ja, we wachten alleen nog even op de rest.”

Jacobine keek over haar schouder. Tot Isabella’s grote opluchting kwam Tessa aanlopen, in een lange Ibiza-jurk met veel franjes en dingetjes eraan. Zodra ze Isabella zag kwam ze recht op haar af.

“Isabella! Waar was je nou? Ik heb tig keer geappt! Ik dacht dat je eerst nog terug zou komen naar de kamer. Waar ben je geweest?”

“Wacht nou effe, dat leg ik je zo wel uit.” Isabella keek schalks over haar schouder. Tessa’s ogen werden groter toen het kwartje begon te vallen.

“Oh! Oké! Ja, graag!”

Ondertussen druppelde de rest van de groep de haven binnen, een voor een zag Isabella ze uit taxi’s stappen. Jacobine, Chantal en Angela bleven samen op de stoep staan, afgezonderd van de rest. Alle drie droegen ze wederom bijzonder kort jurkjes. Isabella kon zich niet herinneren dat ze ooit zulke korte jurkjes had gezien. Het leken eerder strakke T-shirts, gemaakt van een stof die bij ieder stap omhoog kroop en qua lichaamsvorm weinig aan de verbeelding overliet. Het deed haar denken aan Britse realityseries van MTV. Uit een andere taxi stapte Stefan, die meteen bij de drie vriendinnen en Joost ging staan. Isabella voelde dat ook Tessa hun kant op keek. Vreemd, ondanks een prima boottocht op de tweede dag was het contact met Joost zo goed als verwaterd. Hij keek al bijna niet meer op of om naar hen. Stefan had ze deze week sowieso zo goed als niet gesproken, maar opvallend genoeg leek hij nu alleen maar oog te hebben voor Angela, die nog altijd met haar armen over elkaar stond. Toch had haar chagrijnige gezichtsuitdrukking zowaar plaatsgemaakt voor een klein glimlachje. Isabella kon haar ogen niet geloven. De hele week gebeurde er geen ruk op het gebied van romances, afgezien van

Patrick en iets met zijn twee Zweden, of niet, dat was wat onduidelijk, maar dan begint er op de laatste dag iets te ontstaan tussen Stefan en Angela?? Isabella snapte er geen zak meer van, maar voordat ze zich erover kon opwinden dacht ze terug aan haar middag op het terras in Nafplio en aan Joe's telefoonnummer opgeslagen in haar smartphone. Zak erin, losers, dacht ze inwendig grinnikend. Ze wilde zich net omdraaien naar Tessa en haar over Joe vertellen, toen ze José en Fleur uit een taxi zag komen. Om te zeggen dat Fleurs gezicht op onweer stond, was een understatement, Isabella kon haar woede op tig meter afstand nog voelen. Ook Tessa naast haar verstijfde kort toen ze Fleur met bruuske pas op hen af zag komen. Totdat Fleur het prille liefdestafereeltje zag tussen Stefan en Armen-Over-Mekaar. Met een ruk bleef ze stokstijf staan en kreeg ogen zo groot als schoteltjes. Maar al snel ging haar blik van uiterst verbaasd naar smalend.

“Wat de fak?” vroeg ze Tessa en Isabella met een veelbetekenende blik. “Zit ie nou opeens achter haar aan?!”

”Blijkbaar.” antwoordde Tessa nonchalant.

“Snap jij het nog? Ze trekt een week lang haar bek niet open, loopt alleen maar rond met een kop als een oorwurm, en dan krijgt ze nog een vent achter zich aan ook. Jezus, wat valt me dat van hem tegen.”

“Weet jij veel, misschien was ze wel heel gezellig tijdens de jeepsafari en op de boot. En ze is blond, en slank, en klein. Wat wil je nog meer?”

Tessa stem klonk gedecideerd. Isabella snapte haar wel, Angela was gewoon een mooie meid, vooral als ze eens glimlachte. Lekker laten gaan, en je niet druk over maken. Maar tegelijkertijd zag ze Fleur zo staan, met haar driekwart donkere broek, donkere shirt, haar flinke heupen en armen, en hoe ze naar Angela keek, met haar slanke silhouet, minuscule lichtroze zomerjurkje en haar blonde paardenstaart. En ze zag hoeveel pijn het haar deed. Zij wél, en ik niet. Isabella herkende Fleurs gevoel uit duizenden, ze had het tot deze middag ook al eerder gevoeld: dat er toch niemand in haar geïnteresseerd zou zijn. Dat voelde eenzaam. En voor zover ze het kon zien hoefde een chagrijn als Angela er niet eens zoveel moeite voor te doen. Een leuk uiterlijk was blijkbaar genoeg. Normaliter zou dit een hele zwarte bui bij haar oproepen, maar godallemachtig, nú eens niet! Joe's nummer! In haar smartphone! Nu wél!

Ze pakte Tessa bij de arm, keek haar met een ingehouden glimlach aan en trok haar mee, weg van de groepjes reisgenoten die hen argwanende blikken toewierpen. Isabella voelde de onuitgesproken ergernissen en irritaties. God, wat was het goed dat deze reis niet langer dan een week duurde.

“Kom, ik moet je wat vertellen. Weet jij trouwens waar het restaurant is?”

Aphrodite (Isabella moest inwendig hard lachen om deze naam. Hoe toepasselijk!) was een restaurant dat op het eerste gezicht alleen bestond uit een ommuurd terras met wijnranken als natuurlijke overkapping. In het midden van het terras stond een kunstig neergezet bouwsel van terracotta amfora's met een fonteintje in het midden. Zelfs op het voor Grieken belachelijk vroege tijdstip van ies na zessen zaten er toch al aardig wat tafeltjes vol. Isabella had een broertje dood aan zo vroeg eten, maar ze had net zo'n grote hekel aan de veel te dure vaste menu's van de afgelopen dagen. Dat had voor meer reisgenoten gegolden, en vandaar dat Beachbabe een diner a la carte had voorgesteld. Maar, had ze eerder die week uitgelegd, dat kon alleen op een vroeg tijdstip, want anders zou de keuken het niet aankunnen. En de obers ook niet, want die zouden helemaal knettergek worden als ze tijdens spitsuur één factuur moesten gaan ontleden voor veertien gasten. Vroeg eten was dus de enige optie. Gelukkig was van die gekkigheid weinig te merken bij de obers, met grote grijnzen op het gezicht deelden ze menu's uit en zetten ze water, brood en dips op tafel.

Tessa en Isabella kozen zodra ze de tuin inliepen direct de twee stoelen helemaal aan het uiteinde van de tafel. Opgelucht zagen ze hoe de drie vriendinnen helemaal aan de andere kant van de tafel plaatsnamen, Joost en Stefan gingen meteen naast hen zitten. José, Fleur, Beachbabe, Claudia en Oscar namen de stoelen in het midden. Oscar leek daar maar wat blij mee, hij kwam recht tegenover Beachbabe te zitten, die haar blonde haar los had hangen en een zwarte dunne jumpsuit droeg en een flashy horloge. Hierdoor kwam haar bruine huid nog beter uit, merkte Isabella op, net als haar enorme witte gebit. Snel wendde ze haar blik af. In haar Fabienne Chabot-jurkje, waar ze al de hele middag in had rondgelopen, voelde ze zich nu toch een beetje plakkerig en bezweet.

“Tess, luister! Ik heb een verháál!” Isabella kon zich niet langer inhouden.

“Ja, wat, wát!” Tessa leunde enthousiast naar voren. Isabella vertelde haar van haar middag in Asinis en de onverwachte ontmoeting met Duitse Joe.

“Zat ik net te denken dat het tijd werd om terug te gaan, stond hij opeens naast mijn tafeltje!” Tessa ogen rolden zowat uit hun kassen.

“Néé!! En toen??”

Isabella proestte het bijna uit.

“Nou, toen is hij naast me komen zitten!”

De drie vriendinnen keken verstoord op toen er aan de andere kant van de tafel een woest gebrul opsteeg.

Naast de sprankelende Beachbabe zat Fleur. Hoewel de beide vrouwen donkere kleding droegen was een groter contrast bijna niet mogelijk. Beachbabe

kletste er geanimeerd op los met Oscar en zwiepte ondertussen haar blonde paardenstaart van links naar rechts, terwijl Fleur niet bepaald vrolijk keek en stuurs voor zich uit staarde. Al kon dat ook komen door haar andere buurvrouw, José, die hardop klaagde dat ze te weinig brood bij haar dips had. Fleur had het nog niet over de afgelopen dag gehad, en ergens aarzelde Isabella om het onderwerp aan te snijden. Ze vermoedde dat ze dan de volle laag zou krijgen. Liever wilde ze zich volledig op haar onverwachte middag met Joe concentreren en met Tessa niets anders doen dan discussiëren over de aankomende avond. Maar ja, ze zaten nu eenmaal niet alleen aan tafel. Ze haalde diep adem en probeerde een geïnteresseerde toon aan te slaan.

“Hee, hoe was je dag?”

Nee, een Oscar zou ze er niet meer winnen. Fleur leek ook niet erg onder de indruk van haar zogenaamde interesse.

“Nou, niet echt leuk, hè?” Dat kwam er nogal kwaad uit. Isabella dwong zichzelf er niet op in te gaan. “Ik had me enorm op die autorit verheugd. Dat ging dus mooi niet door.” Ze smeerde aubergineprut op een stuk sesambrood. “Ja, wat viel er verder te doen vandaag? Het was kutweer. Ik heb zo’n beetje de hele dag op bed gelegen, koffer alvast ingepakt, gegeten bij het zwembad. Meer niet.”

De wijze waarop ze Isabella en Tessa aankeek was rondom beschuldigend te noemen. Ze wisten alle twee niet wat ze daar zo snel op moesten antwoorden.

“Joh meid, dat klinkt toch helemaal niet slecht?” probeerde Isabella uiteindelijk monter na een korte pauze.

“Ik wilde ook echt even nog een me-dag, zo vlak voor het einde van de week. Gewoon even relaxen en niks.”

“Wat heb je gedaan dan?”

“Oh, heel lang uitgeslapen, ontbijt op bed geregeld, met de rammelbus op pad gegaan en een beetje gewandeld en zitten tekenen. En, euhh, beetje mensen kijken...”

Ze voelde hoe haar wangen kleurden en wist gewoon dat Tessa haar lachen moest inhouden. Het tafelblad begon vervaarlijk te schudden.

“Nou, dat was heerlijk!”

Fleur knikte, maar overtuigd zag het er niet uit. Isabella kon wel raden wat er nu door haar hoofd ging. Trut, je hebt mijn laatste vakantiedag verknald met je wens om er alleen op uit te trekken. Of zoiets.

Maar ja, wat kon ze doen. In haar wereld was haar eigen vakantie uiteindelijk toch echt belangrijker dan Fleurs vakantie. Ze verplaatste haar aandacht naar Tessa.

“Wat heb jij eigenlijk nog gedaan vandaag?”

“Ik ben nog een keer gaan joggen! Ik zit er weer helemaal in! Enne, ik heb in de haven gegeten, bij zo’n leuk visrestaurantje. Heerlijke verse calamaris en garnaltjes! En toen nog een bikini gescoord, en op m’n gemakkie teruggewandeld. Superfijne dag!”

Haar stralende gezicht vormde een enorm contrast met Fleurs zure gelaatsuitdrukking.

“Lekker hè, zo’n chilldag?” strooide Isabella zout in de wonde.

Niet heel subtiel, maar ze had genoeg van iemand die er zo bewust voor koos om haar vakantieplezier te laten afhangen van een paar andere mensen die ze slechts een dag of zes kende. Grow up already.

Fleur koos ervoor om niet te reageren. Ze concentreerde zich op de aubergineprut en de menukaart. Achteroverleunend keek Isabella de tafel rond, opeens viel het haar op er iemand ontbrak: Sunshine Sam. Ze draaide zich naar Tessa.

“Joh, waar is je grote vriend?” Tessa trok een verbaasd gezicht.

“Huh? Mijn grote vriend?” Ze keek vervolgens om zich heen. Langzaam werden haar ogen groter. “Jeetje ja! Waar blijft ‘ie dan? Hij is echt veel te laat!”

Verwonderd keken ze elkaar aan. En langzaam be kroop Isabella een nare gedachte. Ze was verbijsterd dat ze er überhaupt aan kon denken, maar toch gebeurde het. Hij zou zichzelf toch niet wat aangedaan hebben? Ze wilde net Tessa op de hoogte brengen van haar hersenspinsel, maar Tessa bleek haar voor.

“Je denkt toch niet dat hij wat stoms gedaan heeft hè?”

“Jij zegt het, ik denk het.” Isabella voelde kippenvel op haar armen.

Ook Tessa keek ongemakkelijk. Allemachtig, hij zal toch niet....? Was dat zo’n gekke gedachte? Al eerder die week had hij zich wel eens afgezonderd tijdens etentjes, was opeens gewoon verdwenen. Geen idee waar hij dan naartoe ging. En dan constant die onderhuidse boosheid en spanning, de opgekropte agressie. God mocht weten wat er bij hem thuis allemaal speelde. Beachbabe’s telefoon ging over. Haar horloge flashte fel in de ondergaande zon terwijl ze opnam. Na een kort gesprek, dat Isabella niet kon verstaan door het geroezemoes op het terras, keek ze lachend de tafel rond.

“Dat was Samuel! Hij komt eraan!”

“Waarom is hij dan zo laat?” Dat was José.

“Blijkbaar heeft hij zich verslapen.” proestte Beachbabe terwijl ze naar het brood reikte.

Isabella en Tessa keken elkaar met een ruk aan. Verslapen?! mondden ze

geluidloos. Hoe had hij dát nou weer voor elkaar gekregen?? Automatisch draaiden hun hoofden tegelijk naar de gedekte, nog lege plek aan het hoofd van de tafel, precies tussen hen in. Oh nee..... Zo dadelijk kwam hij aanzetten en zat hij voor je het wist met z'n agressieve houding de rest van de avond naast hen. Zonder een woord te zeggen, maar met een wederzijdse blik van verstandhouding, begonnen ze gedecideerd en zo stil mogelijk de plek af te ruimen. Isabella verzamelde het bestek en legde het voorzichtig op een andere tafel. Tessa deed hetzelfde met het bord en servet. Vervolgens legden ze een stapel menukaarten nonchalant op de vrijgekomen plek. Kort keken ze elkaar aan met uitgestreken blikken aan. Het bleef even stil.

”Wat zijn wij slecht hè?” zei Isabella.

“Yep. Heel erg. Evil bitches” antwoordde Tessa gedecideerd.

“Ga jij een voorgerecht nemen?”

“Zeker weten. Ik zag dat ze courgettebelletjes hebben. Kom maar door, opletten doen we wel weer als we thuis zijn.”

Gelukkig verliep het diner verder zonder noemenswaardige gebeurtenissen. Het bleef een geschreeuw van jewelste aan de andere kant van de tafel, Oscar bleef het grootste gedeelte van de maaltijd dolblij in gesprek met Beachbabe, Claudia en José probeerden het met elkaar, en Fleur bleef zuur kijken. Tessa en Isabella vonden het wel best. Ze concentreerden zich op de beignets met tzatziki, saganaki van garnalen en moussaka en als dessert chocolade soufflés en espresso's, en spraken over de komende avond. Tessa had die middag wat appjes ontvangen van de oud-collega waar ze nog altijd goed contact mee had. Ze had hem natuurlijk in geuren en kleuren verteld over wat ze de afgelopen week had meegemaakt in Griekenland, en nu had hij voorgesteld om een drankje te doen als ze weer terug zou zijn. Tessa was er zichtbaar dolblij mee. Isabella had een donkerbruin vermoeden dat er voor Tessa waarschijnlijk binnen niet al te lange tijd geen enkele reden meer zou zijn om nog eens op singlereis te gaan.

Tijdens het afruimen van de voorgerechten was Sunshine Sam nog komen aansjokken, met de getergde gezichtsuitdrukking van een man die eigenlijk liever eender waar wilde zijn, behalve in dit restaurant met dit specifieke gezelschap. Hij nam de laatste vrije plaats in, vlak naast de luidruchtige vriendinnen en Joost en Stefan. Niet een keer keek hij naar de andere kant van de tafel. Tessa keek vanaf zijn komst ook niet meer die richting uit.

Het per persoon afrekenen nam inderdaad een behoorlijke hoeveelheid tijd in beslag. Er lagen op een gegeven moment wel tien verschillende handgeschreven en volgekladde bonnetjes rond het notitieblok en de rekenmachine

van de ober. Eindelijk stond iedereen buiten op straat. En zoals Isabella al verwachtte stelde Beachbabe monter voor om naar Gregory's bar te gaan voor een after dinner cocktail. Langzaam begon Isabella al richting hoofdstraat en haven te slenteren, onderwijl haar mobiel tevoorschijn halend. Ze aptte Joe dat ze klaar was met het afscheidsetentje en onderweg was naar de haven. Ze hield even in, waar zouden ze kunnen afspreken? Geen haar op haar hoofd dat eraan dacht om bij Gregory's af te spreken. Uiteindelijk kwamen haar gedachtes uit bij het café op het pleintje met de grote terracottapotten en de fietsende kinderen. Wanneer had ze daar nou gezeten en geluisterd naar Oscars profiel-problemen? Drie dagen geleden? Vier? Hoe dan ook, ze kon zich vooral herinneren dat ze de sfeer en de omgeving geweldig had gevonden. Maar hoe heette dat café? Nou ja, ze konden toch ook gewoon op de hoek van de steeg afspreken? Terwijl ze druk aptte en het ondertussen toch ook wel een beetje spannend begon te vinden, merkte ze dat Tessa naast haar was komen lopen. Ze bleef van schrik stilstaan.

“Shit Tess, en jij nou?”

“Ah ja” Tessa haalde schokschouderend haar schouders op. “Ik heb deze week al overleefd, die ene avond in die achterlijke bar overleef ik ook nog wel. Weet je al waar je hem gaat ontmoeten?”

“Ja, ik dacht aan dat café waar we toen ook met Oscar en Fleur hebben gezeten, weet je nog?”

Tessa keek haar goedkeurend aan. “Goeie keus! Had ik ook gedaan. Ga je daar nu meteen naartoe?”

“Ja, ik denk het wel.” Isabella keek even bedachtzaam naar de rest van de groep die bijna bij de haven waren. “Zeg....zou jij Beachbabe willen zeggen dat ik andere plannen heb? Of vind je dat lullig?”

“Ben je mal! Tuurlijk zeg ik het haar!” Tessa trok een van de bandjes op haar schouders recht en keek Isabella met een overduidelijk ondeugende glimlach aan. “Veel plezier jij. Ik zie je vanavond wel..... Of niet natuurlijk!”

Nu kreeg Isabella het helemaal benauwd. In een opwelling wilde ze Joe apen dat er iets tussen was gekomen en Tessa achternalopen voor een cocktail in die stomme tent. Maar Tessa liep al zwaaiend weg en ze stond nu in haar eentje, in een jurk waar ze al de hele middag mee in de zon had gezeten en plat zweterig haar, op de hoek van de straat. Ze durfde niet meer. Ze had niet eens afscheid genomen van de rest van de groep. En al vond ze zo'n beetje die hele groep te stom voor woorden, ze begon opeens enorm te twijfelen en het steeds warmer te krijgen. Werkelijk iedere vezel in haar lijf schreeuwde om toch maar vooral richting haven te gaan en bij Gregory's een cocktail te

gaan drinken. Tergend langzaam draaide ze zich om en alsof ze zich door een laag drijfzand heen moest ploegen liep ze richting steeg. Met trillende handen pakte ze haar smartphone er weer bij en zag dat Joe had gereageerd. Zijn bericht was even relaxed en onopgesmukt als eerder die middag.

Hey Bella, sounds great. On my way, see you there!

Zij werd er alleen niet minder nerveus van.

Damn.

“Do you want another Aperol?” Joe wees op haar lege glas en kwam al half uit zijn stoel.

“No, no wait....” Isabella dook in de menukaart. Welke spannend klinkende drank hadden ze nog niet gehad? Ze besloot voor iets relatief simpels te gaan, een Martini d’oro. Rode martini met schijfjes sinaasappel erin. Waarom ook niet, dacht Isabella. ‘t Was de laatste avond en verdomd, dit ging al met al niet slecht.

Ze was twee uur eerder voorzichtig op het bekende terrasje gaan zitten. Druk was het er nog niet geweest, de vorige keer hadden er zo goed als alleen maar Grieken gezeten en die zouden op dit uur waarschijnlijk net aan tafel gaan. Maar de terracottapotten midden op straat waren gelukkig nog steeds dezelfde geweest, en op het mysterieuze balkon aan de overkant waren de deuren op een kier gezet, daar had dat witte gordijn in een onzichtbaar briesje heen en weer gewapperd. Ze had een tafeltje in de hoek van het terras uitgekozen, vlak naast een bloembak met een potige olijfplant erin, zodat ze in ieder geval niet zo opviel in haar eentje. Schichtig had ze haar notitieboekje gepakt en was ze begonnen met het tekenen van het balkon en de houten deuren. Ze had Joe niet zien of horen aankomen, eigenlijk net als eerder die middag, en het was zijn schaduw op het tafeltje geweest dat haar had doen opschrikken. Ze had zich eerder voorgenomen om zich meteen te verontschuldigen voor haar outfit, vooral toen ze opmerkte dat hij wel fris gewassen en omgekleed was. Maar het leek hem geen steek te interesseren, zijn begroeting was van hetzelfde kaliber als in Nafplion: oprecht aangenaam verrast dat hij haar hier tegenkwam. En vanaf dat moment waren haar zenuwen langzaam weggesmolten als een ijsje in de zon.

“Hi!”

“Hi.....”

Toch nog wat zenuwachtig kwam ze uit haar stoel omhoog. Daar was bij Joe niets van te merken. Enthousiast boog hij naar voren om haar te omhelzen.

“So, how was the famous farewell dinner?”

“Ah, you know, more fare than well, I suppose.” Ze grimaste om haar eigen flauwe grap. “No seriously, it was okay. The food was really, really good. And the rest... you know.”

Ze haalde haar schouders op.

“So what time is your flight tomorrow?” Joe reikte naar de menukaart.

“Twelve thirty. I haven’t even started packing yet! The bus’ll pick us up around nine in the morning. We have to pick up other people at other hotels too, so it’ll be quite the tour before we actually get to the airport.”

“Right. Not packed yet, huh? So, are you the kind of person who carries her entire wardrobe with her on holiday?”

Joe keek haar met een uitgestreken, neutrale blik aan. Isabella begon te lachen.

“And do you also bring all of your cosmetics, like huge bottles of shampoo, cremes, sun protection, and what not? In other words: how much packing are we talking about?”

Isabella moest nog harder lachen, Joe keek haar zo verwachtingsvol aan dat het ze haast jammer vond wel dat ze hem helaas moest zeggen dat ze niet bepaald met een hutkoffer vol reisde. En toch moest ze meteen ook aan haar gedeelde hotelkamer met Tessa denken, aan al die kleren die kriskras door de kamer en badkamer hingen en Tessa’s identieke bh’s in vier kleuren.

“You’re such a cliché!” antwoordde ze quasi verontwaardigd. “I’m not that bad!”

Joe trok een wenkbrauw op.

“Okay, okay.” Ze hief haar handen op, “I brought a lot of clothes, and two bikinis. No, I brought one, and I bought an extra one here.... But anyway! That’s not the point! I have a lot of spare room in my suitcase because of the minis.”

“The what!?”

“Minis, you know. Mini-showergel, mini-shampoo, mini-bodyscrub. Those tiny bottles you can buy at the drugstore. Saves up a lot of space.”

“Right.”

“Oh, you travel light then?”

“Absolutely not! You should see my suitcase, it’s huge! I always bring way too much stuff”. Hij trok een komisch gezicht. “I like my clothes. And my.... bathroom stuff.”

“Your cosmetics.” antwoordde Isabella plagend.

“Alright alright, my cosmetics, fine. I always take everything with me. Like, everything. And in big sizes, not small ones!”

Isabella kreeg een veelbetekenende blik toegeworpen. Ze kon niet anders dan om hem grinniken. Jezus, ze leek wel een tiener.

“So, what do you want to drink? I’ll go inside and get it.”

Isabella keek hoe Joe monter naar de bar in het café liep en staarde daarna over het pleintje en het terras. Ze moest nog wat lachen om Joe’s grote koffer, en voelde tegelijkertijd een gevoel van aangename verrassing. Nog zo eentje dus, dacht ze, nog zo’n relaxte gast, net als Oscar. Hij deed wat hij wilde, niet meer en niet minder, zonder een ander in de weg te zitten. Hoe ongecompliceerd. Ze bestonden dus toch, besefte Isabella zich. Ze was in haar leven niet veel van dat soort mannen tegengekomen, al moest ze meteen eerlijk toegeven dat ze ook niet altijd even hard had gezocht. En als ze dat al had gedaan, dan waarschijnlijk niet op de juiste plekken. Maar hier zat er een, en dan ook nog eens eentje zo op het eerste gezicht zonder krankzinnige behoefte aan een overvolle agenda en belachelijk veel hobby’s. Kreeg nou toch eens het heen en weer.

De schemering was razendsnel overgegaan in duisternis, en overal gingen de straatlantaarns aan. Ook de spelende en fietsende kinderen waren weer terug. Isabella’s overpeinzingen maakten overuren. Terwijl ze tevreden nadacht over Joe’s ongecompliceerde houding, bekroop haar toch ook langzaam het bekende gevoel van twijfel. Wat dééd ze hier eigenlijk, met een onbekende Duitse gast? Iemand die ze amper kende en na vanavond waarschijnlijk nooit meer zou zien, in ieder geval niet als ze de komende jaren niet nog een keer op vakantie zou gaan naar Tolo of Nafplio. Hoe ging ze een hele avond met hem doorkomen? En nog veel erger: wat als hij ook aan de hele nacht dacht?! Ze kreeg er spontaan klamme handen van. En meteen erachteraan bedacht ze zich dat Joe er waarschijnlijk helemaal niet aan moest denken om een hele avond of nacht met haar door te brengen, en waarschijnlijk na één biertje al zou opstappen. Ze voelde een golf van opluchting bij die gedachte, onmiddellijk gevolgd door een steek van afwijzing. Jongens wat werd ze toch moedeloos van zichzelf. Kijk jezelf nou eens zitten, sprak ze zichzelf minachtend toe. Ben je daar nou bijna veertig voor geworden? Op deze manier wordt het natuurlijk nooit meer wat met jou. Ze wentelde zich voor een moment in zelfmedelijden, tot haar oog viel op het flikkerende lampje van haar mobiel. En verdomd, als dat haar reddende engel niet was. Tessa.

En, is hij er al???

Ze antwoordde snel:

Ja, biertje halen.

Yessss! Hier geen ruk aan. Geniet van je avond Bella!!!!!!!

Isabella zag dat Tessa er nog iets achteraan typte.

Red ons aller eer!!!!

Ze kon Tessa's stem tijdens het lezen gewoon horen, en dat was precies het laatste zetje dat ze nodig had. Fuck alles en iedereen, fuck HeadoverHeelz en fuck vooral haar eigen stomme negatieve gedachten. Ze haalde diep adem en dwong zichzelf onderuit te zakken in haar terrasstoel. Ze zou wel zien hoe de avond verder zou gaan. Keep calm, and enjoy your evening anyway.

“Sooow, here you are!”

Joe zette een fraai cocktailglas voor Isabella's neus. Zelf had hij voor een speciaalbiertje gekozen.

“Cafe de Paris, oelala! You have a thing with Paris?”

Hij wees op haar cocktail van espresso, likeur en slagroom. Isabella nam de smalle steel van het glas tussen duim en wijsvinger en nam genietend een hap slagroom met het bijgeleverde dessertlepeltje. Al smakkend dacht ze terug aan Premier Vision, de stoffenbeurs die ze zo vaak bezocht had, de boetieks in de Marais en het terras van De Flore. Maar in plaats van dat ze daar zoals gewoonlijk verdrietig van werd, voelde ze een oprisping van blijdschap in haar onderbuik.

“Yeah, I love Paris. I used to go there a lot for work!”

“Oh really?” Joe nam een slok bier en keek haar geïnteresseerd aan.

“Well, I used to work in fabrics, you know, and.....”

*

“There you go, my lady!”

Joe kwam aanzetten uit het café met nog eens twee goed gevulde glazen in zijn handen. Sinds ze waren gaan zitten hadden ze de menukaart uitgebreid bestudeerd en had Isabella besloten om steeds een ander drankje te bestellen en zo de hele kaart af te gaan. Van de Café de Paris cocktail naar Aperol Spritz naar nu dus martini. Joe had besloten hetzelfde te doen, maar dan met biertjes. Tevreden plofte hij weer op zijn stoel neer.

“Smart thinking: going for some vitamins with your alcohol!” en grinnikend wees hij op de schijfjes bloedsinaasappel die in Isabella's glas dreven.

“Yeah, that's me,” antwoordde ze met een uitgestreken gezicht. “I always put my health first, even on holiday”.

“Oh really?”

“Hell no. Only joking.” Daar moesten ze allebei heel hard om lachen.

“But seriously. Don't you just love the food here? I mean, we've got

Greek restaurants back in Hamburg, but... it's not like the real thing, is it?"

"No, it certainly isn't."

Isabella dacht terug aan de geweldige saganaki die ze die avond had gegeten. Grote garnalen in een romige tomatensaus met feta erdoorheen. Superlekker, maar naar alle waarschijnlijkheid een calorieënbom if ever there was one. Ze had hem verteld over haar stoffenzaakje en interieurs. Joe had verteld over zijn werk als personeelsmanager van een warenhuis, maar nog meer over zijn grote hobby calisthenics en surfen, waarvoor hij elk voorjaar naar het eiland Sylt afreisde. Isabella had onmiddellijk begrepen hoe hij zo gespierd en gebronsd kwam. Ze vertelde op haar beurt over de mooie stranden bij Den Haag ten zuiden van Scheveningen, en de duinen waar langharige runderen vrij rondliepen, waarna Joe over de oorsprong van zijn voorliefde voor de Peloponnesos vertelde. De eerste keer dat hij in Tolo op vakantie was geweest was een paar jaar geleden met een groepje vrienden. Zijn ex-vriendin was er ook bij geweest. Ze waren afgereisd na een paar dagen Athene. ("Too hot and too crowded. It wasn't my thing"), en zochten zon, strand, en vertier. Dat vertier was van een heel ander kaliber gebleken dan waar ze op hadden gehoopt, Joe inclusief, want geen grote discotheken of ander soort wild nachtleven, maar tot zijn grote verbazing had hij de kleine baaitjes, pittoreske huisjes en tavernes en kleinschalige dorpscentra's uiteindelijk eigenlijk wel aangenaam gevonden

("I just loved it. Simple as that. Nothing special, I just...feel okay here. Party-ing we can do back home").

En vanaf dat moment had hij geprobeerd elk jaar een weekje terug te komen, in het late voorjaar, met vrienden, en als die niet wilden, dan kwam hij wel alleen. Voor zon, de omgeving, het eten, en de bekende gezichten in het hotel en aan de bar.

("Sometimes I take the coach from Athens. Sometimes I rent a car. It depends. A rental is nice if you want to go to Mykene, or Epidauros, you know, just for half a day").

Vorig jaar had hij in een ander hotel gezeten. Zijn gezicht betrok bij de herinnering eraan ("I really missed the staff from hotel Poseidon. The rooms weren't that nice, neither was the staff. And I didn't like the food. Or the surroundings. No sailing ships on the bed!"). Hij glimlachte er wat gelaten bij. Isabella haalde herinneringen op aan een zeilvakantie die ze een aantal jaren daarvoor in dezelfde omgeving had gemaakt. Toen had ze 's avonds nog een toneelvoorstelling in het oude theater bij Epidauros bijgewoond, wat heel bijzonder was geweest, al had ze van het oud-Grieks geen klap

verstaan. Maar de omgeving had wel veel indruk gemaakt, en dat was onder andere een reden voor haar geweest dat ze deze reis had geboekt. Al viel de uitvoering haar uiteindelijk dus wel wat tegen.... Ze vertelde Joe eerlijk hoe loeispannend ze de keus voor een singlereis had gevonden, en dat de aankomst dag al haar bange vermoedens had doen uitkomen, het lange wachten op Schiphol, de meeste reisgenoten die zich niet eens gemeld hadden, de kamerverdeling en haar oudere kamergenoot. Hij had voornamelijk hoofdschuddend en zwijgend geluisterd. Toen ze aankwam bij de eerste nacht, na het debacle met de spin op het plafond, en ze vertelde dat haar typische kamergenoot ook nog eens een verwoed snurker was, was hij keihard gaan lachen.

“Seriously?? Snoring? You’ve got to be kidding me!”

“Nope. No joke. Loud as a lion. And the beds were so close to one another.... Look, I’m not this airy fairy person, but she got up in my personal space way too much.”

Joe keek haar vol ongeloof aan.

“But seriously, why?? Why did you book a double room with a person you don’t know?! Are you nuts?!”

“Apparently.” Isabella haalde haar schouders op. “I just thought that’s what everybody would do. Or maybe I hoped for a nice roommate, like Tessa.”

“Right.”

Joe haalde gekscherend een wenkbrauw op en keek haar met een gerimpeld voorhoofd schuin lachend aan. Toen werd zijn gezichtsuitdrukking serieus en boog zich naar haar toe.

“But could you promise me Bella, that next time, being the nice, creative, smart, and beautiful girl that you are, you choose a single room for yourself? And that doesn’t apply to just a room, but choose yourself, in general. Please?”

Isabella voelde hoe haar lijf versteende. Wacht even... wacht even. Had hij dat serieus echt hardop gezegd? Hóe dan??

Ze voelde hoe haar wangen begonnen te gloeien, alsof ze zojuist betrapt was bij het pikken van een snoepje of zo. Langzaam be kroop haar het bekende gevoel van schaamte, als een kriebelig insect dat langs haar rug en nek omhoog z’n weg vond. Ze had geen idee hoe ze hierop moest reageren en waar ze moest kijken. Probeerde Joe haar een hak te zetten of zo? Was dit, dit samen op een terrasje zitten alleen maar omdat hij om haar moest lachen? Omdat hij haar eigenlijk te triest voor woorden vond? Ze verwachtte een spottende trek om z’n mond te zien, maar die bleef vreemd genoeg uit. Hij

keek haar nog even bloedserieus aan, vooroverleunend in z'n stoel en met samengevouwen handen tussen z'n knieën.

“What?!”

Iets anders wist ze niet te zeggen. Ze kon het niet laten haar boosheid in haar stem te laten doorklinken.

Meteen hief Joe zijn linkerhand op.

“Steady on, I'm not trying to insult you.”

Hierdoor schaamde Isabella zich meteen nog een tandje extra. Die felle toon ook altijd van haar.

“I just want to say...”

Even keek hij om zich heen, alsof hij op het terras de juiste woorden kon vinden. Maar als snel keek hij Isabella weer recht aan.

“I just want to say: choose you. Just you. I'm not saying you should be egocentric, or mean. All I'm saying is: be a little bit nicer to yourself. If you want a room for yourself on holiday, get yourself that room. Don't choose something else because you think that's what the world expects you to do. Don't spend time with a bunch of people you don't even like and you're probably never going see again, just because you think it's expected of you. You decide what you will do or don't do, especially on your holiday!” Bij de 'you' wees hij met een priemende vinger in haar richting. “It's your life. Make the fucking most of it!”

Isabella speelde verward met haar onderzetter. Verschillende gedachtes en emoties gingen als insecten kriskras door haar hoofd. Ze voelde zich vernederd en betrap, alsof Joe iets had gezien wat niet voor zijn ogen bedoeld was. Maar aan de andere kant voelde ze ook een enorme opluchting, juist omdat hij het gezien had.

“I know,” antwoordde ze hakkelend. “I know you're right. It's just.....” Hulpeloos keek ze hem aan.

“Hey, I know too! I'm not the Virgin Mary, I know it's easier said than done.”

“Right.”

Opgelucht legde ze de onderzetter neer. Ze had er zonder het door te hebben stukjes van afgescheurd. De snippertjes lagen om haar glas heen.

“But even so. Just do it. Or at least try. Because...” Joe keek peinzend naar haar notitieboekje dat nog altijd op tafel lag. “You really need to lighten up. I don't know if you're scared, or unhappy, or ashamed, but sometimes, when I see you at the hotel, or at the bar, you're walking around with your shoulders up high, or your head down, as if you're unhappy with your life, or yourself, or, I don't know. Maybe I'm being way too bold right now, but I

really just don't understand why a great girl like you, who's so creative and fun, who loves food and drinks and art and sunshine, can sometimes look so blue."

Even was het volkomen stil aan hun tafeltje. Er werd om hen heen veel Grieks gepraat. Isabella hoorde bijna geen Engels, of een andere vreemde taal. Café-medewerkers liepen af en aan met dienbladen vol glazen. Er was een briesje opgestoken, als ze goed luisterde kon ze de bladeren van de olijfboompjes horen ritselen. Terwijl ze haar ogen langzaam over de omgeving liet gaan, viel het haar op dat de balkondeuren aan de overkant gesloten waren, tussen de houten latjes door kon ze nog net wat streepjes licht zien. Overall om haar heen zag ze uitingen van het goede zomerse leven. Op een zwoele avond op een terras zitten, goed eten en drinken, fijn gezelschap, warme aardse kleuren, citrus- en olijfbomen, het was een grote hoeveelheid zalige clichés. Ze was erdoor omringd. En ze begon te lachen. Vanwege een groots gevoel van bevrijding, van enorme opluchting. Joe's gezichtsuitdrukking daarentegen ging razendsnel van gespannen afwachting naar ronduit geschrokken.

"Oh shit, did I insult you?"

"No! Not one bit. Actually, you just said exactly what I needed to hear." Ze liet haar beide handen bij de laatste woorden met een klap op de armleningen neerkomen. Ze keek hem glimlachend aan. Joe keek verbaasd en tegelijkertijd hoopvol terug. Het had geen zin hem lastig te vallen met haar geldzorgen en haar werkzorgen en zorgen om de toekomst. Ze was er toch al te veel mee bezig, zelfs hier tijdens de afgelopen dagen, tijdens haar vakantie. En was ze al tot grootse inzichten of oplossingen gekomen? Niks ervan. Het laatste wat ze wilde was nu de sfeer verpesten door te klagen of te zeuren. En terwijl ze naar haar glas reikte om een ferme slok te nemen, besefte ze hoe dom ze wel niet was geweest zo'n gewicht te hangen aan haar thuissituatie. Hier, in Griekenland, maar ook daarvoor al, thuis. Werk bepaalde niet wie of wat je was, daar kwam veel meer bij kijken. Ze had haar schaamte en ongenoegen over haar mislukte zaak al veel te lang laten sudderen, te lang haar leven laten kleuren en bepalen door die ene gebeurtenis. Alsof ze als een buitenstaander van een afstandje naar zichzelf keek, zag ze hoe chagrijnig, somber en snauwerig ze wel niet was geweest. En vooral ook angstig. Angstig voor wat er allemaal nog meer mis zou kunnen gaan, hoe de wereld op haar neer zou kijken, voor de mening van anderen... En opnieuw moest ze lachen. Om haar dwaze houding, en het feit dat ze een knappe, gespierde en vooral onbekende Duitser nodig had om haar dat te laten inzien. Ze zette haar halflege glas neer.

“Thank you for that.” Ze keek hem bijna zakelijk aan. “And I promise I’ll try and remember it.”

“Hey, I’ll toast to that!” Joe hief blij zijn glas op. Isabella pakte haar martiniglas en klinkte met zijn biertje.

“Here’s to ‘you do you’.”

“You do you, Bella!”

Verdomme wat keek hij daar ondeugend bij.

“So, about this holiday in beautiful Greece.....” Joe zette zijn glas weer neer en sloeg bedachtzaam zijn ene been over het andere. “If you could relive this entire week, what would you do differently? What would you do? Tell me!”

Oooh, Isabella was dól op dit soort vragen. Enthousiast ging ze rechtop zitten en haalde diep adem.

“Well.....”

*

Het briesje dat Isabella eerder die avond zo zachtjes tussen de olijfbomblaadjes had gehoord, joeg takjes en steentjes over het stenen wandelpad bij het hotel. Ze hoorde het geruis van de zee en het getjirp van de cicaden. Maar verder was het stil. Ook vanuit de bar klonken geen stemmen of het gerinkel van glas. Was het dan al zo laat? Ze had geen echt besef van tijd meer, eigenlijk al niet meer sinds die martini d’oro. Terwijl ze met een grote stap een flinke duizendpoot probeerde te ontwijken, dacht ze terug aan de cocktails die ze na de martini nog had besteld. Die Cosmopolitan, en de mojito, en, nou, helemaal zeker wist ze het allemaal niet meer. Naast haar liep Joe ook een beetje te zwalken en over kruipende beestjes te springen.

“There are a lot of creepy little animals here, have you noticed?” vroeg hij terwijl hij als een speurhond het pad af keek.

“Yeah. Penny even told me there are scorpions here.”

“Are you kidding?! I hate scorpions.” Joe hupte nog wat meer in ‘t rond.

“So, ehmm, I have to go this way...”

Ze waren aangekomen bij de splitsing vlak voor het hoofdgebouw. Links lag de dependance met Tessa’s kamer en de kamers van haar o zo geliefde reisgenoten. Ze wist nog van de aankomstdag dat Joe’s kamer ergens rechts lag. Serieus, hoe moest ze ins hemelsnaam nou afscheid nemen na zó’n avond? Vertwijfeld keek ze naar Joe. Die leek zich zojuist pas te realiseren waar ze stonden. Verbaasd keek hij op van het pad en eventuele schorpioenen.

“Huh, what? Are we there already? Oh!”

Zijn blik ging van links naar rechts. Vervolgens langzaam naar Isabella.

“So. But don’t you, umm, want to see my room?”

Hij klonk bijna verlegen. Maar plots veranderde zijn gezichtsuitdrukking.

“No need to worry, I keep a clean room! I even left some of those little sailing ships on the bed!”

Isabella moest ondanks de enorme hoeveelheid vlinders die ze opeens in haar maag voelde hard lachen.

“Hey Joe, I need to ask you this first: do you snore?”

Hoofdstuk 8

Terugreisdag

Isabella kon zich maar moeilijk oriënteren. Haar kamer had toch helemaal niet zo'n grote kledingkast? En waarom stond die stoel daar in de hoek naast de deur? Versuft keek ze door haar oogharen naar de meubels. Waar was ze toch terechtgekomen? Ze draaide zich half om in bed en voelde tot haar grote verbazing een niet onaangenaam stekend gevoel tussen haar benen. En dat niet alleen, ook haar wangen en kin voelden aan als schuurpapier. Nog halfdronken van de slaap wreef ze met haar handen over haar gezicht. Oef, dat voelde schraal aan. Terwijl het langzaam tot haar door begin te dringen dat ze inderdaad niet in haar eigen bed lag en dus ook niet in haar eigen kamer, voelde ze aan de donshaartjes op haar armen en nek dat ze ook nog eens niet alleen in dit onbekende bed lag. Er lag iemand naast haar. Daar werd ze in ieder geval wel klaarwakker van.

Ze rekte zich behoedzaam uit en botste met haar voet tegen een derde en onbekend been aan. Er klonk een gedempt gegrom.

Ze durfde zich niet meteen om te draaien en dacht terug aan de vorige avond (of nacht, zo kon je het ook zien). Cocktails... biertjes... de hele drankenkaart afwerken.... beginnende met de Aperol... en Joe...

Joe! Ze was met Joe geweest! Joe had dat een goed idee gevonden.

De slaap uit haar ogen wrijvend keek ze de kamer nu wat beter rond. Er lag een hele berg lakens op de grond. Haar jurkje stak eronder uit. In de hoek lag een koffer met het deksel open, er lagen inderdaad wel erg veel kleren en spullen in. Een badhanddoek lag over een stoel, snorkelspullen eronder. Grijs boxershorts in de hoek. Yep, de kamer van een man.

Ze streek een haarlok uit haar gezicht en draaide zich langzaam om. Naast

haar in bed torende een enorme berg textiel uit, waar aan de ene kant een hoofd met kort bruin haar tevoorschijn piepte, en aan de andere kant een wel zeer wit achterwerk, zo wit dat het zelfs tussen de witte lakens nog licht leek te geven. En hoewel Isabella, terwijl ze de lakens aan haar kant van het bed angstvallig tegen haar borsten drukte, die twee glanzende billen enerzijds erg komisch vond, kwamen ook meteen de herinneringen aan de afgelopen nacht weer terug waardoor het tussen haar benen begon te tintelen en ze het langzaam rozig warm kreeg. Wat hadden die twee stevige gespierde billen verbazend zacht aanvoeld, toen ze haar handen eroverheen had laten glijden, en er een paar keer flink in geknepen had.

Natuurlijk. Ze had bij Joe geslapen. Met Joe geslapen. Gesekst. Geneukt. Ze schrok een beetje van dat woord in haar hoofd, al moest ze meteen ook toegeven dat dat precies was wat ze gedaan hadden.

Ze hadden samen gelachen om Joe's antwoord op haar snurkvraag ("Never!") en waren daarop al zwalkend en giechelend naar zijn kamer gelopen. Daar had hij haar pompeus uitgenodigd om vooral met eigen ogen zijn badkamer bomvol producten te bekijken. Dat had ze lachend gedaan, en inderdaad, wat had ze er een enorme hoeveelheid flessen en tubes aangetroffen. Proestend had ze zich omgedraaid en hem gevraagd of hij ook bodyscrub en waxproducten had meegenomen. Hij had vlak achter haar gestaan, haar bij haar schouders gepakt en was begonnen haar te kussen. Ze had, tot haar eigen grote verbazing, geen seconde gearzeld en had haar armen om zijn bovenlijf geslagen. Ze had zijn spieren door zijn shirt kunnen voelen. Na een paar minuten uitzinnig zoenen had Joe zijn handen onder haar zomerjurkje geschoven en bracht ze van haar billen naar haar rug. Met een schok had ze zich gerealiseerd wat ze aan het doen waren en vooral: wat er nog zou gaan volgen.

"My clothes.... I haven't changed them." had ze er tussen twee zoenen door uit kunnen brengen. "And I.... I'm..."

Ze had gedacht aan haar ronde buik en borsten, die zich zonder bh volledig overgaven aan de zwaartekracht.

"I don't give a shit" had Joe koortsachtig geantwoord, en hij had haar meegetrokken naar het bed.

Isabella kon zich nog vaag herinneren dat ze inderdaad de bekende zeilbootjes op het bed had zien liggen. Als ze nu om zich heen keek zag ze dat er van die fraai opgevouwen handdoeken niet veel meer over was.

De seks was fantastisch geweest. Joe's lichaam was gespierd, breed en lekker stevig, perfect om vast te grijpen en in te verdwijnen, en met een hongerige

tong. En tot haar grote geluk was hij ook niet compleet haarloos geweest, op zijn borst zaten in een trechtervorm een paar zachte toefjes bruin haar. Ook zijn schaamhaar was lichtbruin, lichter dan zijn hoofdhaar was haar opgevallen. Zijn penis was iets kleiner dan ze had verwacht, gezien zijn brede fysiek, maar nadat ze hem in haar hand had genomen en ze hem had zien groeien, had ze zich daar verder geen zorgen meer over gemaakt. Hij had met name haar borsten geweldig gevonden. Ze had er dezelfde schroeierige schaafplekken als op haar kin en rondom haar mond. Zijn kussen en gestreel waren vol van verlangen en genot geweest, zonder haast of geil opgefokt tempo. Geen moment had ze, zoals zo vaak in het verleden, het gevoel gehad dat ze slechts een middel was voor de ander om aan zijn gerief te komen. De sensatie van hem in haar lichaam voelen was bijna perfect geweest. De rest van de nacht was één grote draaikolk van genot. Er was seks geweest, toen zijn tong, goddelijk gelijk, nog een keer zijn harde penis in haar, en..... daarna een droomloze slaap.

Isabella leunde op haar elleboog en liet haar hoofd in haar handpalm rusten. Zou ze nog een keer in die billen knijpen, of erover wrijven? Alsof Joe het aanvoelde kwam er leven in de stapel lakens én de billen. Kreunend en gapend draaide hij zich om. Zijn gezicht zag er flink verkreukeld uit. Door halfgesloten ogen keek hij Isabella onderzoekend aan, het leek er even op dat ook hij haar niet goed kon plaatsen. Maar na een paar seconden werden zijn ogen al wat groter en kwam een mondhoek in een scheve grijns omhoog.

“Hey you.” meteen gevolgd door weer een flinke gaap.

“Yeah. Hey you too.” Isabella trok het laken wat recht. Het bleef even stil terwijl ze elkaar door halfgesloten ogen aankeken.

“So.” Joe ging op zijn rug liggen. “That was fun.”

“Yep” antwoordde Isabella. “Very creative.” Joe grinnikte, krapte zich in zijn oksel. Vanonder zijn opgeheven arm keek hij haar schalks aan.

“So, you okay?”

Isabella knikte met halfgesloten ogen.

“Sure, I’m okay.”

“Did you chose you, last night?”

Daar moest ze geluidloos om lachen.

“Yes, I choose me.”

“Good.” Hij knikte tevreden. “I thought it was great.”

“So did I.”

En terwijl ze het zei, realiseerde ze zich dat ze het ook echt great had gevonden. Gewoon fucking great.

Joe richtte zich op en haalde zijn hand door zijn warrige haar. Hij leunde tegen het kussen en vroeg:

“Is this the right moment for coffee? I can go to the restaurant here and get us something.”

“Sounds good.” antwoordde Isabella terwijl ze om zich heen keek voor haar spullen.

Ze reikte naar de grond voor haar tas en haalde haar mobiel tevoorschijn. Natuurlijk brandde het blauwe lampje, maar ze schrok zich een hoedje toen ze op het display zag dat Tessa acht keer gebeld had én dat het al half negen was.

“Shit!! Shit shit shit!”

Als een malle vloog ze uit bed, het laken achter zich aan trekkend als een mislukte jurk met sleep. Joe lag er in een klap nogal bloot bij. Vlug zocht hij naast het bed naar zijn shorts.

“What is it?” vroeg hij terwijl hij al hoppend zijn ene voet door de opening wurmde.

“I lost track of time! The bus for the airport leaves at nine, remember? And I still have to pack!”

Razendsnel trok ze haar nu wel heel erg verfrommelde jurkje aan en raapte haar ondergoed en sandalen bij elkaar. De zorg voor schorpioenen kwam later wel. Ze greep haar tas en mobiel, zocht de vloer af voor het geval ze iets vergeten was en keek toen, met haar armen vol, naar Joe die in zijn grijze shorts middenin de kamer stond en verdwaast haar kant op keek.

“Joe, I have to go.”

Het bleef even stil.

“I really have to go.”

Langzaam knikte hij.

“I understand.” Voorzichtig begon hij te glimlachen. “Have a safe journey home.”

Met zijn voet schoof hij het laken op de grond aan de kant en ging naast haar staan. Pakte haar gezicht vast met beide handen en kuste haar op haar neus.

“Good luck with everything. And who knows, maybe till next time. You know where to find me.”

En hij deed een stapje opzij zodat de weg naar de deur openlag.

Met haar handen vol bleef Isabella even besluiteloos staan. Keek Joe nog een paar seconden aan en voelde het plekje op haar neusbrug waar hij haar had gekust branden. Yep. Zo was het helemaal goed.

“Thanks Joe. For everything. Bye!”

En glimlachend liep ze de kamer uit.

Wat valt er verder nog te zeggen over een terugreis-dag, dacht Isabella terwijl ze op een oncomfortabele plastic stoel zat op het vliegveld van Athene. Behalve dat terugreisdagen altijd veel te lang duurden. Een heenreis, die mag lang duren. Dan ben je nog fris, voel je de spanning en anticipatie van al wat er nog aan leuks gaat komen. Maar terug naar huis? Zo snel mogelijk, please. Ze keek de ruimte bij de gate kort rond en spotte her en der verspreid haar reisgenoten. Ze zaten elkaar heel actief te negeren. Nog niet eens de lucht in, waren ze al definitief van elkaar uitgecheckt. Zelfs de frappé die ze na de douane had besteld smaakte al niet meer hetzelfde als aan het strand of op de boot.

Ze was buiten adem haar kamer binnengevallen. Tessa stond haar laatste spullen op te vouwen en in haar koffer te stoppen. Ze liet het shirtje dat ze in haar hand had meteen vallen en rende op haar af.

“Waar heb jij gezeten???? Hoe was het?? Vertel vertel!!”

Ze had Isabella bij haar polsen gegrepen en haar dolenthousiast en vol verwachting aangekeken.

“Jaja, dat vertel ik zo wel.”

Ze had zich snel losgemaakt uit Tessa’s greep en was naar haar bed gelopen. “Ik heb me natuurlijk verslapen én ben de tijd vergeten.”

Ze gooide haar koffer op het bed en liep snel naar de kledingkast om al haar spullen er snel uit te trekken.

“Verdomme, als ik die bus maar haal!”

“Ah joh, dat haal je makkelijk.” Tessa had het shirtje weer opgepakt en legde het voorzichtig op de stapel in de koffer. “Alsof iedereen vandaag keurig op tijd zal zijn. En je moet thuis toch alles wassen, dus gooi die kleding er gewoon in, kunnen jou al die kreukels schelen. Maar vertel nou!! Was je bij Joe?”

Ze keek Isabella zó hoopvol aan dat die in de lach schoot.

“Ja. Ik was bij Joe. In zijn kamer en in z’n bed.”

Met de Franse slag begon ze kleding en sandalen in te pakken.” Ze keek Tessa ondertussen ondeugend aan. Die keek nog steeds afwachtend haar kant op.

“Ja, én?! Hálllo, meer info graag! Hebben jullie, uh...” Veelzeggend handgebaar erbij.

“Jaha.”

“Echt?!”

“Jahaaaaa!”

“Néé!!”

Tessa begon te gillen en te springen.

“Halleluja! Het is er een gelukt!”

Isabella zag haar kamergenoot volkomen hysterisch worden en kon niet anders dan daar zo hard om lachen dat ze zowat dubbel gebogen over haar koffer lag.

“Jij idioot,” zei ze tegen Tessa nadat ze weer op adem was gekomen. “Het was gewoon een avondje drinken, kletsen, en euhh, nou, ja, sexen.”

“Ja, godsamme,” zei Tessa, “dat accepteer ik niet hoor. Details graag!” Terwijl ze in de badkamer al haar flessen en potjes en zonnebrandcrèmes snel in haar toilettaas propte, vertelde ze Tessa over de avond met Joe. Ze kon het niet laten veel nadruk te leggen op met name zijn brede schouders en zijn smalle heupen. En hoe bruin hij wel niet was geweest. Minus die billen, uiteraard. En hoe attent, en bedachtzaam, toen ze in zijn kamer waren beland. En..

“Nou, de rest kan je zelf wel invullen, of niet?”

“Helemaal niet! Doorgaan!”

*

Isabella zakte nog wat onderuit in de plastic stoel en dacht aan Beachbabe, vanochtend weer even vrolijk en energiek als alle dagen. Zo stuurs als iedereen nu voor zich uit zat te kijken, zo hartelijk en breed lachend had Beachbabe van iedereen afscheid genomen. Wat zou er door haar hoofd gaan als ze aan deze groep zou terugdenken, vroeg Isabella zich af. Als ze dat al zou doen, want er zouden nog vele groepen volgen dit seizoen. Zou ze iets gevoeld hebben van hun strubbelingen onderling? Had ze gemerkt dat het onderling allemaal niet zo klikte? Als dat al zo was had ze het knap verborgen weten te houden. Isabella grinnikte inwendig. Op zich een goed teken voor een reisleader. Stel je voor dat je je met al dit soort gedoetjes moest gaan bezighouden? Er was toch geen ontkomen aan, en al die verspilde energie die het anders zou kosten als je je er wel druk om zou maken. Hoofdschuddend dacht Isabella terug aan de vermoeiende etentjes en strubbelingen op het strand. Natuurlijk had Beachbabe dat vast wel doorgehad. Ze was ook niet achterlijk, waarschijnlijk was ze diep van binnen blij dat ze hen had zien gaan. Zo'n dikke pret waren die gezamenlijke diners vast ook niet voor haar geweest.

Ze had veel moeten denken aan Beachbabe's leven hier. Hoe zou dat eruitzien? Qua inkomsten had ze tijdens een avondje voorzichtig laten door-

schemeren dat ze eerder een vergoeding dan een salaris van de touroperator kreeg. Maar ze had ook verteld dat ze in een flat van haar ouders woonde, en daarnaast at ze vier tot vijf keer per week gratis in een restaurant (Isabella ging er toch niet vanuit dat Beachbabe moest betalen voor haar diner als ze met een groep kwam aanzetten). En verder... een klein schiereiland, scootertje of huurauto, wat contacten bij de locals, een paar mooie dorpen, baaitjes en stranden in de buurt. Niet al te veel afleiding en FOMO-momenten, en met de bus Athene op rij-afstand. Isabella zou het wel weten. Ze staarde voor zich uit en mijmerde wat. Ze zou ook een hond nemen, en een studiotje of atelier in de buurt van haar appartementje, om stoffen te verzamelen, ontwerpen uit te werken, zouden er hier trouwens ook weefateliers in de buurt zijn? Misschien waren er nog wel locals die zelf stoffen maakten. Al dat linnen en katoen dat ze in de chiquere kledingwinkels in Nafplio had gezien moest toch ergens gemaakt worden? Ze dacht aan de katoenen oversized overhemden, of de linnen gestreepte jurken met bijpassende ceinturen, in praktische kleuren zoals wit, grijs of marineblauw die ze in winkels had zien hangen. Stel dat ze hier contacten kon leggen met naaiateliers, lokale winkeliers. Half en half greep ze al naar haar tas voor haar notitieboekje. Toen bedacht ze zich dat ze zich weer eens liet meeslepen door het op het eerste gezicht fantastische leven van een ander. Over een paar uur was ze thuis. Back to reality. Ze duwde haar tas weer terug op de grond en keek naar Tessa die tegenover haar zat. Zelfs goedlachse Tessa, die zich vanochtend nog zowat schor gegild had bij Isabella's uitleg over haar nacht met Joe, zat er nu maar nors en onderuitgezakt bij. Een rondje langs de overige wachtende reizigers leerde haar dat eigenlijk alleen Stefan en Chantal het gezellig hadden, druk pratend en lachend. Isabella had ze allebei de hele week niet zo blij en energiek gezien. Tegenover haar trok Tessa een oortje van haar iPhone uit haar oor.

“Erg hè, dat wachten? Jezus, wanneer kunnen we gaan boarden? Ik-wil-naar-huis!”

“Jij zegt het. Ik schiet zowat wortel hier.” Isabella strekte haar benen uit. “En dan morgen meteen weer aan de slag met die achterlijke headset op. Gadverdamme.”

Tessa draaide haar hoofd haar kant op.

“Alsof de vakantie nooit heeft plaatsgevonden hè?”

Isabella haalde lachend haar schouders op.

“Bizar toch? We staan nog niet eens op Schiphol en we zitten alweer te stressen.”

“Ah joh, niet zeuren” Isabella leunde achterover en legde haar armen over

haar hoofd. “Jij hebt het tenminste nog slim aangepakt, met het hele weekend vrij. Ik mag morgen weer hoor, half negen fris en fruitig. En de rest van het weekend ook.” Ze zuchtte diep en ademde uit met getuitede lippen. “Als dát volgend jaar toch eens anders kan... Geen achterlijke uren, geen achterlijke headset, beetje meer pieken.... Oh ja, en graag nog een keer een gebronsde Duitser met brede schouders en briljante billen.”

Tessa giechelde.

“Jij wel ja! Doe mij dat ook maar, liefst eentje die een zwembroek draagt bestaande uit één kleur!”

Isabella moest lachen als ze terugdacht aan de bontgekleurde oversized zwembroek van Joost.

“Eentje die überhaupt een zwembroek aantrekt!”

“En gewoon in de zon gaat liggen.”

“En geen hoog opgetrokken sokken in sportschoenen draagt.”

“Eentje die normaal tegen je praat en niet steeds de andere kant opkijkt.”

“En niet meer dan drie hobby’s heeft en er ook niet Nederlands Kampioen in is.”

Stilletjes zaten ze samen te lachen om hun spontane eisenpakket.

“Wat denk je,” vroeg Isabella, “ga je het nog een keer doen, met een reis zoals deze mee?”

Tessa gooide haar handen in de lucht.

“Weet ik niet. Weet ik echt niet. Eerst Ibiza.”

Oh ja, dat was waar ook, ze zou in september ook nog twee weken naar Ibiza gaan. Isabella voelde toch een steek van jaloezie. Tessa keek haar schuin aan.

“Jij?”

Daar moest Isabella even over nadenken. Zou ze het nog een keer doen?

Goeie vraag. Had ze nou een leuke, relaxte vakantie achter de rug? Nee.

Nou ja, in ieder geval wel een leuke avond en nacht. Maar een hele week?

En was dat nou haar eigen schuld, of hadden ze gewoon pech gehad? Had ze dan toch eerder moeten besluiten haar eigen plan te trekken? Of misschien toch minder moeilijk moeten doen over de prijzen van de excursies en de etentjes? En had ze dan ook meer rekening moeten houden met de verschillende persoonlijkheden in de groep? Of was ze gewoon al in den beginne een sukkel geweest door die tweepersoonskamer te boeken?

Misschien moest ze onder ogen zien dat ze eigenlijk een stuk intoleranter was naar vreemden toe dan ze van zichzelf had gedacht. Vooral als het vreemden waren die er rare gewoontes op na hielden. Maar aan de andere kant: dit was ook háár vakantie geweest. Wil een groeps- en singlereis dan

maar automatisch zeggen dat ze dus maar alles met haar reisgenoten moest ondernemen? Nee toch? Kon ze dan ook niet beter lering trekken uit dit alles voor een volgende keer? Eventuele excursies maar gewoon laten voor wat ze waren, relaxt eigen plan trekken en weirdo's casual negeren. Denk Oscar, denk Oscar. En dan zou ze naar een Grieks eiland kunnen, of naar de Amalfikust.... Ze haalde diep adem en draaide zich om naar Tessa.

“Weet je, het klinkt misschien gek na deze week, maar toch... Ja. Ik zou het niet per definitie voor gezien houden, maar het toch nog wel een keer willen proberen. Mits ik het geld zou hebben, natuurlijk. Zó'n mislukte week zou ik het nou ook weer niet willen noemen. Soms is het ook een kwestie van ervaren, en dan weten hoe je het een volgende keer anders zou aanpakken. Je kunt niet alles van tevoren weten.”

Tessa knikte bedachtzaam. Ze antwoordde niet. Er klonk een metalige stem door de geluidsinstallatie bij de gate. Godzijdank, dacht Isabella, eindelijk van die rottige plastic stoelen af.

Ze wist niet zeker of ze er nou om moest lachen, of dat ze het eigenlijk diep, diep triest vond. Er was een enorm vertraging bij de bagageband op Schiphol, ze stonden al dik drie kwartier te wachten maar er kwam geen enkele beweging in de band. Isabella was zo moe dat ze voor haar gevoel niet eens meer kon nadenken. Welja, na die hele ochtend hangen op het vliegveld en de rest van de middag in het vliegtuig kon dit er ook nog wel bij. Maar wat ze nog wel het ergste vond, was dat geen van haar reisgenoten, en om eerlijk te zijn zichzelf ook niet, blijkbaar zin hadden om normaal afscheid van elkaar te nemen. Isabella keek de ruimte rondom de bagageband af. Overal stonden, hingen of zaten vakantiegangers, in zakkerige joggingbroeken met verveelde gezichten voor zich uit te staren. Verspreid tussen al het vakantievolk spotte Isabella aan het ene uiteinde van de band de Drie Vriendinnen. Wat waren ze druk, met praten, lachen en heel bewust met het negeren van de overige omstanders. Er werd wel erg opvallend vooral níét gekeken naar de andere wachtende reisgenoten. Joost en Stefan stonden er vrolijk bij, alsof ze er een tópwEEK op hadden zitten. Nou ja, misschien was dat ook wel zo. Aan de andere kant van de band stonden José en Claudia. Ze praatten wat, ze knikten wat, ze wachtten vooral. Sunshine Sam stond in z'n eentje aan het andere uiteinde van de bagageband, wippend op zijn tenen en nerveus op de binnenkant van zijn wang kauwend. Met zijn armen over elkaar keek hij ongeduldig in het rond. Of beter gezegd: omhoog. Isabella vroeg zich af wat voor machtig interessante dingen hij allemaal op het plafond zag.

Zelf stond ze met Tessa, Fleur en Oscar aan de korte kant van de band. Isabella vermoedde dat ze er alle drie even klaar mee waren. Ze kon niet besluiten wie van hen het meest chagrijnig keek. Alleen Oscar bleef zijn eigen opgewekte zelf. Was die man van teflon of zo? Niks leek hem te raken of te deren.

Wat zouden ze vanavond thuis allemaal over deze week gaan vertellen, vroeg ze zich af. Aan vrienden, en familie. Over dat er eentje bij was die weigerde een jurkje te dragen? Dat er helemaal geen leeftijdgenoten in Tolo te vinden waren? Geen discotheken, geen fatsoenlijke cafés of bars? Dat de excursies te stom voor woorden waren? Dat er niks te zoenen of te wippen was? Voor de meeste dan, dacht ze grijnzend. En dat ze vooral voorlopig geen watermeloen meer wilden eten? Er schoot haar te binnen dat Jacobine op een avond had verteld dat ze in september alweer een andere singlereis ging maken. Naar Toscane. Tessa ging in september twee weken naar Ibiza. En Patrick had natuurlijk over die goede vriend in Barcelona verteld, die hij vast snel weer zou gaan opzoeken. Oscar bereidde zijn Patagonië-trip voor. Misschien zouden ze allemaal vanavond aan hun vrienden vertellen hoe erg ze wel niet aan vakantie toe waren.

De band begon te bewegen. Tessa, Fleur en Isabella draaiden zich naar elkaar toe.

“Meiden, zodra ik mijn koffer zie ben ik weg.” zei Fleur. “Ik word opgehaald met de auto, en ik kan niet wachten tot ik daar inzit. Hoe het ook was, heel veel dank voor alles. Jullie hebben mijn vakantie gered.”

Daar moesten Tessa en Isabella allebei om lachen, en na een korte aarzeling omhelsden ze elkaar stevig. Oscar stond er vrolijk bij en besloot om dan maar mee te knuffelen. Het werd al met al nog best een warme group hug. Even waren ze de overige reisgenoten vergeten.

Isabella sjokte met haar rolkoffer richting het perron voor de trein naar Den Haag. Het was kouder in Nederland dan gedacht, ze voelde de frisse wind door haar dunne zomerbroek heen. Ze kreeg kippenvel. Toch kon ze, wachtend op de trein, voor het eerst die dag rustig ademen. Nu pas merkte ze wat een impact de aanwezigheid van haar reisgenoten was geweest, zelfs als ze in een hele andere kamer hadden gelegen. Alleen al de gedachte aan hun nabijheid, de mogelijkheid om ze tegen te komen op het terras, bij de bar.... Het had er blijkbaar toch ingehakt. Ze keek uit naar een avond niks, met een afhaalpizza en Netflix. Ze was kapot, merkte ze, en haar hoofd was leeg. Gelukkig vond ze in een trein een rustig hoekje waar ze ook nog eens haar koffer makkelijk kwijtkon. Terwijl ze naar het voorbijrazende kale landschap

keek, dacht ze terug aan de afgelopen avond en nacht. Halverwege Hoofddorp en al mijmerend over een volgende reis naar Tolo in haar eentje, zag ze het bekende blauwe lampje knipperen op haar mobiel. Beachbabe had een bericht in de whatsapp-groep geplaatst.

Hey allemaal! Goeie vlucht terug! Ik hoop dat jullie een superleuke week hebben gehad! Willen jullie allemaal snel een hele positieve recensie over de reis en HeadoverHeelz online zetten? Hier is de link! Alvast bedankt!!!

Yeah right.

